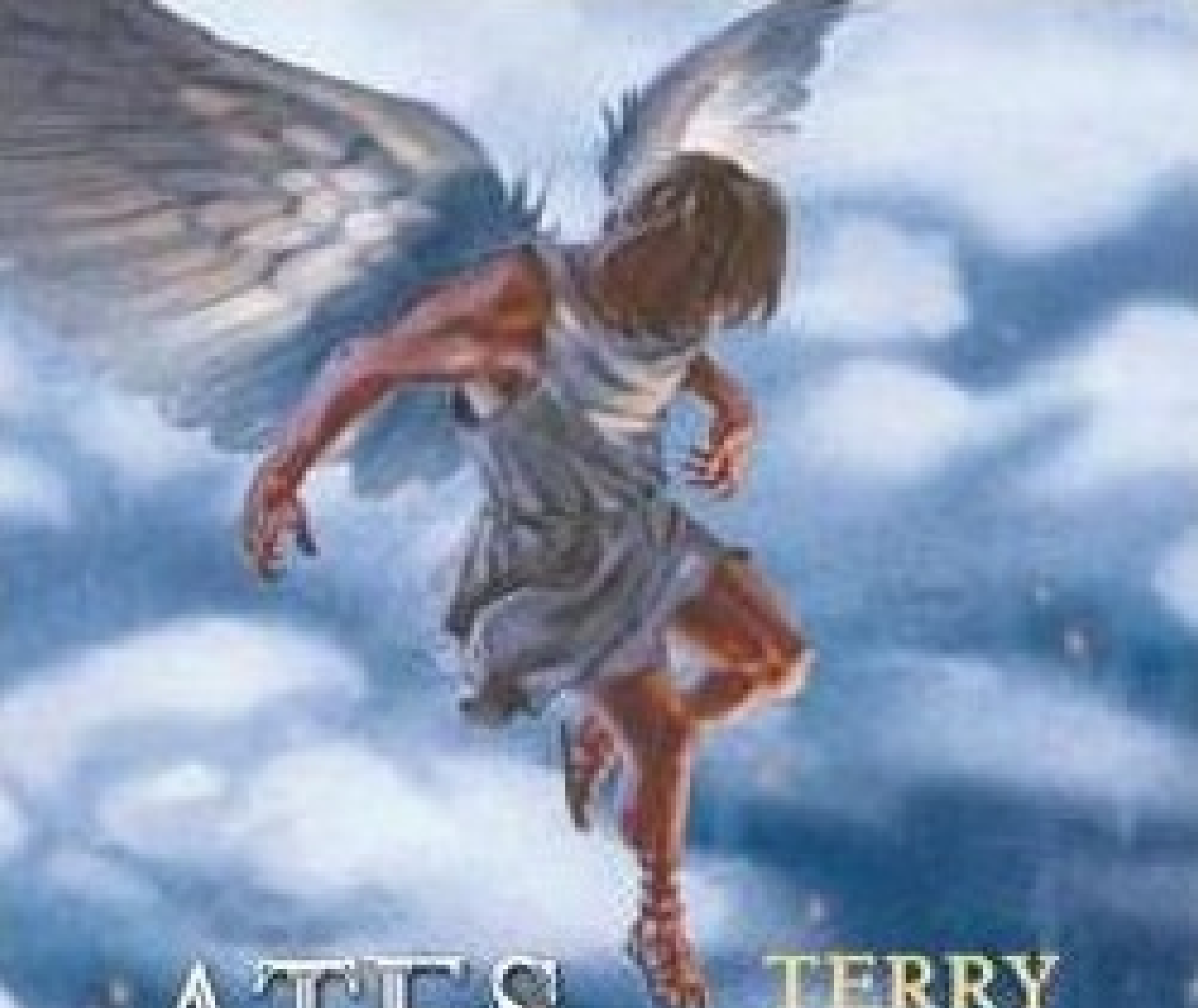

ATEŞ

TERRY
DEARY

HİRSİZİNİN
KAÇIŞI

Yazar: Terry Deary

Türkçeleştiren: Niran Elçi

Kapak: David Wyatt

Yağın Yönetmeni: İlke Aykanat Ç a m

Editör: Rukiye Düzçay

Düzelti: Perçem U. Yıldızbaş

Dizgi - Grafik: T u d e m

Baskı: Ertem M a t b a a * 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Ocak 2008 (3000 adet)

İkinci Basım: Nisan 2009 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 199 -4

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğ er yollarla iletilemez.

www.tudem.com

HİRSİZİNİN

KAÇIŞI

TERRY DEARY

BİR

YUNANISTAN - YAKLAŞ I K 4000 SENE Ö N Ç E

Ben bizzat orada değ ildim, ama o günlerde olanları çok iyi bilen biriyle tanıştım. Bu öykünün her kelimesinin doğ ru olduğunu söylediğ imde, bana muhtemelen güvenmen gerekecek.

Tamam tamam, çoğu doğru. Her şeyin daha akla yakın görünmesi için, bazı boşlukları doldurmuş olabilirim. Evet, çok yalan söylediğimi göreceksin. Ama bu dünyada, güvенеbileceęin yegâne insanlar, yalancılarıdır. Güven bana, ben bir yazarım.

Zeus bir bulutun üzerinde oturuyordu.

Bir Yunan tanrısıysan bu tür şeyleri yapabilirsin. Ama SEN deneme. Bulutlara tırmanabilmek için çok uzun bir merdiven bulman gerekir ve merdivenden adımını attığın anda, muhtemelen, bulutun içinden geçip düşersin. Çok pis bir iş olabilir bu; özellikle de o anda altından geçmekte olan biri için.

Ancak babam ve benim gibi özel kişiler bulutların üzerinde süzülebilirdi. Ben bunu nasıl yapabiliyordum? Bekle ve gör.

6

Nerede kalmıştım? Ah, evet, bulutunun üzerinde oturan Zeus. Kanatları vardı ve görüp görebileceğin en güzel şeylerdi onlar. O kadar güzeldi ki sıradan insanlar -senin ve benim gibi insanlar- onlara bakmaya doyamazdı.1

Zeus'un yanında karısı Hera oturuyordu ve Hera o kadar güzel değildi, çünkü surat asıyordu. Burnu tırtıl sırtı gibi kırıışmıştı ve dudakları karınca bacakları kadar inceydi.

"Tatile gideceğimize söz vermiştin," diye terslendi Hera.

"Ama tatildeyiz hayatım," dedi Zeus gülümseyerek. "Işıl ışıl, mavi bir deniz, kilometrelerce uzanan kumsallar."

"Kumsal insan cesetleriyle kaplı!" diye ciyakladı Hera.

"Ama bir savaş sürüyor, güzelim," dedi kocası, omuzlarını silkerek. "Tiyatroda küçük oyunlarını izleyen insanlar gibi, biz de oturup seyredebiliriz."

Hera dudaklarını büzdü. "Bilemem. Beni hiç tiyatroya götürmüyorsun."

"Bu, gerçek hayat, çok daha eğlenceli," diye itiraz etti Zeus. "Hatta, oyuna katılabiliriz bile."

"Çok cimrisin, beni hiç tiyatroya götürmüyorsun. O kadar cimrisin ki kör bir örümcekten ölü bir sinek bile çalabilirsin."

1 "Aha!" diye bağıırıyorsun. "Daha geçen hafta açlıktan ölüyordum ve gördüğüm en güzel şey peynirli bir sandviçti! Bir Yunan tanrısından bile daha güzeldi."

Buna söyleyebileceğim tek şey şu: Bu şekilde bağıırıp durursan öyküme devam edemem. Bunun için itiraz etmeyi bırak da dinle!

7

"Yalnızca sen acıktığında," diye mırıldandı Zeus.

Hera bunu duymadı. Zaten duymaması daha iyiydi.

"Şehirler iğrenç," dedi Hera. "İnsanlar iğrenç. Neden bir yıldırım yollayıp yakmıyorsun, hiç anlamıyorum. İyi bir yangın hepsini temizlerdi."

"Ah, ateş!" diyerek başını salladı Zeus. "Onların benim ateşime ihtiyaçları yok. İnsanlar kendi ateşlerini yakabiliyor."

Hera şirret bir ifadeyle ona döndü:

"Peki, onlara ateş denen gücü kim verdi?"

"Biliyorum, biliyorum," diye içini çekti Zeus.

Hera, rahat edebilmek için bulutu yumruklayarak kabarttı.

"Sana bir soru sordum Zeus. Onlara ateşi kim verdi?"

"Kuzenim Prometheus," dedi Zeus ve gözlerini kapattı.

Bunu söylememiş olmayı diledi.

"Evet, kuzenin Teus! Ateşi tanrılardan çaldı ve o küçük sürüngen, kavgacı, iğrenç insanlara verdi."

"Onu cezalandırdım. Benimle uğraşma. Gerçekten cezalandırdım onu..." diye başladı Zeus.

"Ah, onu cezalandırdın demek. Onu bir kayaya zincirlettin. Ve İntikamcı, Gazap, her gün kartal kılığına bürünüp geldi ve onun karaciğerini söktü. Nasıl bir ceza bu?" diye terslendi Hera. Bulutta gürleyerek kocaman kıvılcımlar çaktı.

8

"Her gece karaciğeri yeniden büyüyordu, bu yüzden iki yüz sene boyunca, bu ıstırabı her gün çekmek zorunda kaldı..." diye itiraz etti Zeus. O öfkелendikçe bulut daha da karardı.

"Ama ne oldu? Hı?... Ne oldu?" dedi Hera küçümseyerek. "Kaçmasına izin verdin!"

"Tam olarak izin verdiğim söylenemez..."

"Tamam, Herkül'ün onu kurtarmasına izin verdin. Aynı şey. Peki, Teus şimdi nerede? Saklanıyor. Zaman ve mekânda yolculuk etti ve her yerde olabilir. Onu bulacağım diye zavallı küçük Gazap'ın kanatlan aşındı!"

"Zavallı mı? Küçük mü? Bahsettiğin, Olimpos Dağı'nın

bu yanındaki en keskin gagalara sahip, kör olası devasa bir kuş. O pençeler bir gergedanın derisini bile parçalayabilir..."

"Benimle tartışma Zeus! Her seferinde kaybediyorsun," dedi Hera, başını iki yana sallayarak. "Teus ateşi insanlara verdi ve yaptığı yanına kâr kaldı. Tek umudum, Gazap'ın bir gün onu bulması. Hâlâ onu arıyor!"

Zeus dirseğine dayandı.

"Teus'a bir söz verdim, hayatım. Ona meydan okudum. Tek bir gerçek insan kahraman bulursa onu affedeceğimi söyledim!"

Hera hıhladı... Sonra, şehirden yükselen pis kokuyu duyunca, burnu seyirdi.

"Başarısız olacak. Asla bir insan kahraman bulamaz. Daha önce Gazap, Teus'u bulur."

9

"Gazap biraz meşgul olacak, hayatım," dedi Zeus ve bulutun kenarından aşağı, deniz kıyısındaki şehre baktı. "Bir sürü savaşçının Hades'e, Yeraltı Dünyası'na götürülmesi gerekecek. Bu Truva'dan bıktım usandım."

"Çocuk gibisin," diye güldü Hera acı acı. "Tulumba gibi güzel bir tatlıdan bile hemen bıkıyorsun."

"Truva dedim, tulumba değil," diye burnunu çekti Zeus.

"Yunanlılar on senedir şehri almaya çalışıyor. Çabuk yorulmuşlukları da söylenemez! On sene."

Hera yuvarlanıp kocasının yanına yüzüstü uzandı. Tanrıları aşağıya baktılar.

Şehrin içinde, perişan durumdaki Truvalılar sokaklarda zorlukla yürüyorlardı. Bitmek bilmeyen savaş yüzünden zayıflamış, yorulmuşlardı. Gizli tüneller ve saklı kapılar sayesinde, on sene boyunca dayanmalarına yetecek kadar yiyeceği şehre sokmayı başarmışlardı. Tatlı su dolu dipsiz kuyular sonsuza dek yeterdi onlara. Ama halkın morali de, tıpkı giysileri gibi, fena halde yıpranmıştı. Özgürlüğü özlüyorlardı.

Şimdi zindanları olmuş bu şehirden kurtulmayı -surların yıkılacağı, karşılarında kesici, biçici, delici bir ölüm bulacakları korkusundan kurtulmayı- özlüyorlardı.

Truva şehrinde sıçan yoktu. Bütün sıçanları uzun zaman önce yemişlerdi.

Şehrin dışında, sıcak kıyıda bin Yunan gemisi çürüyerek yatıyordu. Lime lime olmuş, soluk ve yamalı çadırlar, yumuşak kumların üzerinde esen sıcak rüzgârda çırpınıyordu.

10

Yıpranmış silahlarını üç bin altı yüzüncü defa parlatmakta olan, kayalara çökmüş askerler, evlerini özlüyorlardı.

"Ee, bu konuda ne yapacaksın kocacığım?" diye sordu Hera.

"Buna bir son vereceğim," dedi Zeus.

Hera başını salladı:

"Peki, kimin kazanacağını söylememi ister misin?"

Zeus'un omuzları çöktü. "Zaten söyleyeceksin."

Hera, bir çanak dolusu sütü köşeye kıstırmış kedi gibi, hafifçe gülümsedi:

"Yunanlılar Truva'ya girecek. O acınası Prens Paris'i ve

onun iğrenç karısı Helen'i öldürecekler."

"Ben de böyle diyeceğini düşünmüştüm," diye mırıl-

dandı Zeus. Hera, Paris ile Helen'e fena kin besliyordu.

On sene önce, tanrıça bir güzellik yarışması düzenlemişti

ve kazananı Prens Paris seçecekti. Hera, ona, tüm Asya'ya

hükmetme hakkı vaat etti. Savaş Tanrıçası Athena ona, her

savaşında zafer; Aşk Tanrıçası Afrodit, dünyadaki en güzel

kadını armağan etmeyi vaat etti. Ve herkes, dünyadaki en

güzel kadının Spartalı Helen olduğunu biliyordu.

Paris, Afrodit'i birinci ilan etti ve Helen'i kazandı. Hera .

ise, surat asmayı tercih etti.

"Helen'den nefret ediyorum! Nefret ediyorum, nefret

ediyorum, NEFRET EDİYORUM!!!" diye haykırdı.

"Demek ondan pek hoşlanmıyorsun, ha?" dedi Zeus

gülümseyerek.

11

"Ondan ne kadar nefret ettiğimi ANLATAMAM sana!"

diye çılgılık attı Hera. Bulut titredi ve aşağıdaki Truvalıların

tozlu başlarına bir yağmur fırtınası silkeledi. "O, dünyada-

ki en güzel kadın değil. Saçları fazla düz, burnu çok kısa

ve kulakları... eh, böyle kulaklara sahip bir kadın için ne

diyebilirim ki?"

"Aynı zamanda, Menelaus ile evli elbette," diye ekledi

Zeus, karısının öfkesini kışkırtarak.

"Aaaaah! Evet! Ne vefasız kadın. Zavallı Kral Menelaus

ile evlendi, sonra da Truvalı Paris ile kaçtı." Hera dudakla-

rını gererek vahşi vahşi sıırıttı. "Truvalı delikanlı ve Helen!

Sebeþ olduğu sorunlara bir bak," diye ekledi, elini aŗađıda ki manzaraya doğru sallayarak. "Onu Yunanistan'a g t r mek üzere g nderilmiŗ bin gemi ve elli bin asker. Bana so rarsan, bırak Truva'da   r s n. Nasıl koktuğuna bakılırsa şimdiden çürümeye baŗlamıŗ."

Zeus burnunu çekti ve baŗını salladı.

Hera, hızla Zeus'a döndü:

"Ee? Hangi tarafa katılacaksın? Truva'nın kazanmasına izin verirsen seni öyle piŗman ederim ki Hades'te yaŗama y , insanların öldükten sonra orada çektikleri bütün iŗken celeri çekmeyi dilersin."

Zeus kudretli ellerini kaldırdı:

"Ah, endiŗelenme karıcığım. Truva kaybedecek, çünkü Paris'in şehre yıkım getireceğini söyleyen eski bir lanet var. Eski lanetlere karŗı çıkamayız," dedi.

12

"Eski lanet, aynı zamanda, Yunan kahraman Aŗil'in Truva'da öleceğini söylüyor." Hera parmağını Truva ovalarındaki

Yunan çadırlarına doğru uzattı. "O hâlâ yaŗıyor."2

Zeus yorgun yorgun gözlerini ovaladı. "Evet, yapacak çok iŗ var. Nereden baŗlayacađımı bilemiyorum."

"Gazap'  yolla," dedi Hera ona. "Aŗil ve Paris ölürken iŗine yarar. Gazap onları doğrudan Hades'e götürebilir."

Zeus baŗını salladı, parmaklarını dudaklarına götürdü ve Truva'nın duvarlarını sarsan bir  slık  ald .  slığı Hera'nın kulaklarını  ınlatt .

"Bunu yapmak zorunda mısınız?"

"Habercimiz Hermes'i yollamak zorundayım."

"Tamam. Sonra Aşil'in ölümünü ayarlamalısın... ve sonra Yunanlıların Truva'ya girip Paris'i öldürmesini sağlamalısın."

Zeus yavaşça başını salladı:

"Evet, yapmam gereken bu," diye onayladı.

Hera yanaklarını şişirdi, gururla üfledi ve kumsalda bir kum fırtınası çıkardı, çadırların daha çok lime lime olmasına sebep oldu.

"Püf! Ben olmasam ne yapardın, gerçekten bilmiyorum Zeus," dedi.

2 Hera ile Zeus, Aşil'in kampta dolandığını GÖREBİLİYORLARDI, çünkü inanılmaz bir görme yetenekleri vardı. Benim gibi uçabiliyor olsan yerdeki insanlar sana karınca gibi gelir. Fakat tanrıların gözleri dürbün gibiydi. Şaşırtıcı, ama gerçek.

13

"Ben bir denemek isterdim," diye mırıldandı Zeus, kendi kendine.

"Ne dedin?"

"Dedim ki hayatım, sanırım ateşlerden bazılarını söndürdün!"

"Ateş mi söndürdüm? Neler geveliyorsun Zeus?"

"Yok bir şey hayatım," dedi yüce tanrı, sonra kanat sesleri duyunca döndü. Beline bir çanta asmış olan genç bir adam buluta kondu. Elinde, üzerine yılanlar dolanmış tahatta bir asa tutuyordu. Sandaletlerinde ve miğferinde kanatlar, yüzünde şımarık bir ifade vardı.

"Ah, Hermes de geldi," dedi Zeus.

"Bu sefer ne istiyorsun, benim pis, üvey babam?" diye

içini çekti Hermes.

Zeus derin bir nefes aldı ve öfkesine hâkim oldu. Kolay

iş değildi.

"Senden Gazap'ı bulmanı ve Truva'ya getirmeni istiyor-

um."

Hermes asasını yere fırlattı ve şok olmuş yılanlar şaşkın-

lıkla tısladılar.

"Aaaaah! Benden Gazap'ı bulmamı istiyor. Öylesine mi?

Yani, öylesine?.. "

Zeus öfkeyle bulutu yumrukladı... Ama bulut yumruk-

lamak pek işe yaramaz. Alçak, öfkeli bir sesle, çabuk çabuk

konusmaya başladı:

14

"Hermes, sen tanrıların habercisisin ve senin işin mesaj

taşımak. Niye para alıyorsun? Yakınmayı bırakıp işine ba-

kar mısın?"

Hermes gözlerini kırpıştırdı.

"Para mı? Bana ne zaman para verdin ki? Sabahtan akşa-

ma, akşamdan sabaha, kanatlı ayaklarımla koşturup duru-

yorum. Değil para almak, bir teşekkür bile alamıyorum. Tek

işittiğim azar!" Gömleğinin eteğini çekiştirip sümkürdü.

"Şimdi de Hermes'i ağlattın," diye inledi Hera. "Üzgün

olduğunu söyle Zeus."

"Acınası durumdasın Zeus," diye homurdandı tanrı,

kendi kendine. Sonra burnunu çekmekte olan haberciye

döndü. "Hermes. Lütfen bu küçük şeyi benim için yap. Sana

o kadar minnettar olurum ki bir daha asla bağırمام."

"Söz mü?" diye burnunu çekti Hermes.

"Söz!" dedi Zeus. "Gazap, zamanda yolculuk yaparak kuzenin Teus'u arıyor. Teus ve Gazap en son, 18 58 dedikleri bir zamanda, Aden adlı bir şehirde görölmüş."

"Zaman mı? Bir de zamanda yolculuk mu yapmam gerekiyor!" diye ciyakladı Hermes.

"Sana çok minnettar oluruz," dedi Hera ona. "Geri döndüğünde senin için özel bir parti verimiz."

Hermes'in yüzü aydınlandı. "Parti mi? Peri kekleri de olacak mı?"

"Evet hayatım," dedi Hera. Tıslayan asayı aldı ve Hermes'e uzattı. "Şimdi, işine bak. Zamanda yolculuk yap. Gazap'a, Truva'da olduğumuzu söyle."

15

Hermes kanatlarını, arıkuşu kanatları gibi çırpmaya başladığında, Zeus ona el salladı:

"İyi zaman geçir!"

Hera ellerini ovuşturdu:

"Bir sorun çözüldü. Şimdi... Aşıl'i nasıl öldüreceksin?" diye sordu.

Zeus kendinden memnun bir biçimde sırıttı:

"Oldukça güzel bir planım var hayatım. Kendim yaptım diye demiyorum, harika bir plan, bir deha ürünü."

"Hımmmm!" dedi Hera. "Göreceğiz."

Bir yerlerde, en uzak yıldızın da ötesinde, beyaz kanatlar üzerinde bir Yunan yarı-tanrısı süzölüyordu.

Buralar ıssız yerlerdi. O, evine dönüyordu.

İKİ

DOĞU YAKASI ŞEHİRİ -1795

Bu sefer ben GERÇEKTEN oradaydım. Bu benim öyküm,
bu yüzden gerçek olduğunu biliyorum. O zamanlar, on iki yaşında
bir kız çocuğuydum, ama daha dünmüş gibi hatırlıyorum.

Altmış sene önce olmuş olsa da... Yaşlanıyor olabilirim,
ama ASLA unutulmayan şeyler vardır. Ve kendi babam tarafından
havaya uçurulmam, bunlardan biriydi.

Babamın beni havaya uçurmasından nefret ederdim.

Bazen günde iki kez uçururdu ve her yanıma acırdı.

Doğu Yakası Şehri'ndeki o rüzgârlı akşam da diğerle-
rinden farklı değildi. Gündoğumundan beri ayaktaydım.

Balonun sıcak havayla doldurulmasına yardım ediyordum.

Akşam olduğunda, on katlı bir bina kadar yüksek olmuştu
ve şehir parkında, onu yere bağlayan halatları zorluyordu.

Babam beyaz kâğıt balona boyayla kırmızı çizgiler çek-
mişti ve iri siyah harfler dünyaya, Dr. Dee'nin Muhteşem
Tehlike Karnavalı'nı ilan ediyordu.

Doğu Yakası halkının balonu görmemesi imkânsızdı ve
parkta toplanmaya başlamışlardı. Burunları akan çocuklar,

17

benim şekere batırılmış elmalarımın, patlamış mısırla-
rımdan ve şekerli bademlerimden almak için sıraya gir-
mişlerdi. "Gösteriyi seyretmek için gelen insanlardan para
almalıyız," diye homurdandım bir gün.³

"Gerek yok Nellie," diye güldü babam, "İnsanlar gel-

mek için para ödemek zorunda olsa, buradan uzak durur-
lar. Beleş bir şey alabileceklerini söyle, sürü sürü gelirler.
Böylece, buraya geldiklerinde paralarını almak daha kolay
oluyor! İnsanlar böyle enayidir işte," dedi ve burnunun
yan tarafına dokundu. Bunu, dünyadaki en bilge adam ol-
duğunu göstermek için yapardı. Ama dünyadaki en bilge
adam değildi.

Böylece, ucuz yiyecekleri beş katı fiyatına satarak ve her
muhteşem tehlikeden sonra kalabalıkta bir şapka dolaştı-
rarak para kazanıyorduk. İnsanlar veriyorlardı. Enayiler!
O akşamı ve denizci kıyafetli çocuğu hatırlıyorum.

"Hey!" diye gakladı. "Bu elmayı ısırđım ve içinde bir kurt
buldum!"

"Vay!" diye inledim. "Amma şanslısın! Çok nadir bir
elma elindeki."

"Öyle mi?"

"Evet, tabi ki. Yüz elmanın yalnızca bir tanesinin içinde
sihirli kurtçuk vardır. Genelde, içinden sihirli kurtçuk çı-
kan elmaları iki katı fiyatına satarız."

3 Ben çok homurdanırdım. Bunun sebebi, mızmız biri olmam DEĞİL. Babamın,
homurdanmamı gerektirecek çok şey yapması. Senin baban da seni günde iki
kez havaya uçursa, SEN benden çok daha homurdanır, sızlanırdın. Bana tam
bir homurdanıcı mızmız gibi göründün, bu yüzden zaman zaman sızlanırsam
şikâyet etmeye kalkma!

18

"Sihir mi? Ne yapıyor ki?" diye sordu çocuk.

"Yapmak?.. Şey... o... o, seni görünmez kılma gücüne

sahip," dedim ona.

Çocuk denizci kıyafetine baktı.

"Ben hâlâ kendimi görebiliyorum," diye itiraz etti.

"Ah, gece yarısına kadar beklemen, sonra kurtçuktan nazıkçe rica etmen gerekiyor."

Gece yarısı olduğunda, oradan kilometrelerce uzakta olacağımızı ve çocuğun parasını asla geri alamayacağını biliyordum. Babamın bir kuralı vardı: Enayilere asla, paralarını geri vermemek.

Çocuk elmaya baktı. "Ama kurtçuğun yarısını ısırdım," diyerek kaşlarını çatı.

"Ah, yazık olmuş! O zaman asla görünmez olamayacaksın," diye içimi çektim. "Gerçekten daha dikkatli olman gerekirdi," diye payladım onu. "Şimdi, o özel elma için bana iki kat ücret verecek misin, yoksa annene ve babana, parasını ödemededen sihirli bir elmayı alıp kaçtığını mı söylemeliyim?"

Çocuğun yüzü soldu. "Ha... hayır!"

Elimi uzattım. Çocuğun küçük, titrek pençesi elime bir madeni para sıkıştırdı. Sonra bir köpeğin mama çanağında ki tavşan gibi ürkek, gerisin geri kaçtı.

Çocuk için üzülüyorsun, değil mi? Babam bana, enayiler için asla üzülmemem gerektiğini söylemişti. Ama sanırım sert görünüşümün altında yumuşak bir şeyler var.

19

Babama bunu asla söyleyemezdim. O akşam, yarısı yenen o zavallı, küçük kurtçuk için birazcık üzuldüm.

Zor bir hayat bu.

"Dükkânı kapatıp gösteriye hazırlanma zamanı Nellie," dedi babam.

"Bana Nellie deme," diye mırıldandım.

"Ama bu senin adın," diye yalan söyledi.

Olay şu, benim adım Helen. Kendini akıllı sanan biri, ismi ters söylemenin komik olacağına karar vermiş ve adı 'Helen' olan kızlara 'Neleh' demeye başlamışlar... ya da Nellie. Şimdi, Helen ismine bir şey demezdim, 'Nell' ismiyle de yaşayabilirdim, ama 'Nellie' isminden asla hoşlanmadım. Bu yüzden, eğer senin için de sorun değilse, bu öyküde kendime Nell diyeceğim, ki beni diğer Helen ile karıştırmayasm. Yüzü öylesine güzel olan, onu geri almak için denize bin gemi indirilen Helen ile.. .4

"Bana Nell de, baba," dedim, "yoksa gösteriyi yapmam."

Ciddi olduğumu biliyordu. Babam ve ben iyi anlaşır dık, çünkü birbirimizi nasıl idare edeceğimizi öğrenmiştik.

Babam dünyaya, en muhteşem Tehlike Karnavalı'nın kendisinininki olduğunu söyleyebilirdi, ama tehlikeli kısımları benim yaptığımı ikimiz de biliyorduk. O yalnızca satışı yapan ıştırıtkandı.

4 Evet sevgili okuyucu, ondan 4000 sene sonra doğmuş olsam da ben ve Truvalı Helen, aynı öyküde buluşacağız. Elbette, ben Truvalı Helen'den daha güzeldim; demek istediğim, 4000 yaşına gelince, birkaç kırıışık sahibi olmak kaçınılmaz oluyor.

Şekerlerin üzerinde durduğu örtüyü topladım, balonun sepetine bıraktım. Balonun altındaki ateşin iyi yanıp yanmadığını kontrol ettim ve ilk kostümümü giymek üzere eğildim. Kostümüm, mavi-sarı çizgili, bol ipek takım elbise, siyah bir bıyık ve siyah botlardan oluşuyordu.

Postu kurtarmak için o botlara ihtiyacım vardı. Baba'nız tarafından havaya uçurulmak duygularınızı incitebilir, ama ayak tabanlarınızı fena acıtır.

Ben hazır olduğumda, babam bir kutunun üzerine çıkmış, kalabalığa sesleniyordu:

"Doktor Dee'nin Muhteşem Tehlike Karnavalı'na hoş geldiniz!" diye kükredi. İyi bir sesi vardı babamın. "Bu akşam, ölüme meydan okuyan yiğit gösteri ekibimin yeteneklerine tanık olacaksınız."

Kalabalığı avucuna almıştı. Herkes susmuştu ve artık babam sesini alçaltabilirdi.

"Aslında, dostlarım, sizi uyarmam gerekir, ekibimden bazıları tehlikelerden kurtulamayabilir. Bazı günler Ölüm kazanır. Parçalanmış bedenler, kanlı cesetler görmek sizi altüst edecekse lütfen hemen evinize gidin... "

Elbette, kimse yerinden kıpırdamadı. Enayiler bizim gösterilerimize, birkaç felaket görmeyi umut ederek gelirdi.

Bizim hedefimiz, onları hayal kırıklığına uğratmaktı. En azından, benim hedefim buydu. Anlıyorsunuzdur, yiğit ve yetenekli gösteri 'ekibi' diye bir şey yoktu. Yalnızca ben vardım. Küçük Nellie Dee. Bütün numaraları ben yapıyordum. Dr. Dee'nin Muhteşem Tehlike Karnavalı, benden ve

babamdan oluşuyordu. Ben balonun sepetine saklanarak kostüm ve peruk değiştiriyordum, babam da havalı söylevlerle kalabalığı oyalıyordu.

"Ve şimdi, ölüme meydan okuyan ilk gösterimizde... taa Rusya'dan gelen..." Kalabalık, "Oooooo!" derken duraksadı.

"... muhteşem... mucizevi... büyyyyük... Gregory!"

Öne çıktım ve kalabalığın önünde gergin gergin eğildim, ama bıyığımı tutturmak için kullandığım kurdeleleri ve beni daha uzun boylu gösteren topuklu botlarımı görmesinler diye hızlı hareket ediyordum.

Tahta topun yanında durdum ve siyah namlusuna döndüm. Onu kavradım, kendimi yukarı çektim, ayaklarımı namlunun içine soktum ve içeriye kaydım. Loşluğun içine kayarken, yüzüstü döndüm. Sırtüstü fırlamaktan ve kendimi bulutlara bakarken bulmaktan nefret ediyordum.

Burada, babamın sesi ve kalabalığın alkışları boğuk geliyordu. Topu ateşlerse ve ben güvenlik ağını ıskalarsam boynumu kırabileceğimden bahsettiğini biliyordum. Babam harika bir yalancıydı, ama bu kısmı doğrudu!

Her zaman, bunun barut tozu dolu gerçek bir top olduğunu iddia ederdi. Aslında, içinde büyük bir yay bulunan tahta bir toptu. Fitili yaktığında, aslında yayı tutan bir parça ipi yakıyordu. İp yandığında, yay serbest kalıyor, beni dışarı fırlatıyordu. Bir ışık çakması ve pop sesi geliyor, ben uçmaya başlıyordum.

Her zaman, o ağa düşeceğimden emin olurdu. Ben büyü-
yüp ağırlaştıkça yayın gücünü değiştiriyordu ve asla hata
yapmıyordu. Ben çok değerliydim. Hem, beni öldürürse
yeni bir top mermisini nereden bulacaktı? Özellikle de an-
nemin başına gelenlerden sonra... Ama o başka hikâye.

Doğu Yakası'nda o akşam, lanetliydi. Denizin üzerinden
esen gündoğusu yüzünden olabilirdi, bir gün dönmesi ka-
çınılmaz olan şansımız yüzünden de olabilirdi.

Tahta topun namlusunun içinde, fitilin cızırtısını duy-
dum ve yayın ayaklarıma çarpmasını bekleyerek yüzümü
buruşturdum.

Cızır cızır... toing5... hışır... bam!..

Ayaklarımın acıdığını hissettim. Namlu pürüzsüzdü ve
mumlanmıştı. Kostümümün ipek oluşu, dışarı fırlarken
namluya sür tünmememi ve yanmamamı sağlıyordu. Sonra,
biri boğazımdan aşağı bir yastık tıkıyormuş gibi, havanın
ciğerlerimi doldurduğunu hissettim. Bıyıklarım yanakları-
ma kaydı, gözlerim yaşardı.

Sonra kavisin zirvesine ulaştım ve yavaşladım. İşte bu-
rada dizlerimi karnıma çekiyor, kalabalığın inlemesine se-
bep olacak bir takla atıyor, sonra kollarımı ve bacaklarımı
açarak uçan bir kurbağa gibi, ağa düşüyordum... genelde.

Ama o akşam rüzgâr sağımdan esiyordu. Babam bunun
olmasına asla izin vermezdi. Kötü rüzgâr yön değiştirmiş

Bu, kopan halatın sesi, bir ezgiyle tınlama arasında bir ses. Aslında, ting desek
de olur. Bu sözcüğü daha önce duymamış olabilirsin. Şimdi duydun işte.

olmalıydı. Ağın sol tarafına doğru itildiğimi hissettim. Havada kıvrıldım ve dönen bir mermi gibi sağa yuvarlandım. O yükseklikten bile, kalabalığın inlemesini duyabiliyordum. İşte bunu görmeye gelmişlerdi. Hızla yere düşen bir Rus top mermisi... İşimin bittiğini düşündüm. Çocuğun dişleri elmaya saplanırken kurtçuk böyle mi hissediyordu acaba?

Yine kıvrıldım ve tekmeler atarak havada yüzmeye çalıştım. Ağa doğru uçarken, ağın kenarı bir kol boyu uzaktaydı. Onu kapmaya çalıştım, sağ elimle kenarını yakaladım ve sıkı sıkı tuttundum.

Uçuşun hızıyla neredeyse kolum kopacaktı, bu yüzden bırakmak zorunda kaldım. Yere düştüm, ama canımı kurtaracak kadar yavaşlamayı başarmıştım. Bu, canım acımadı anlamına gelmiyor. Acıdı. Ayaklarımın üzerine indim; çarpmanın hızıyla dişlerim sökülecekti neredeyse. Peruğum ve bıyığım çarpılmıştı ve tek düşünebildiğim onları düzeltmek, eğilerek selam vermek ve üzerimi değiştirmek için balona koşmaktı.

Dizlerim titriyordu -ya şoktan ya da düşüşten- kalabalık tezahürat yaparken ben, sallana sallana balona gittim. Mavi-sarı kostümü çıkarıp İngiltere'den gelen Bayan Cobweb gibi görünmek için, pembe balerin elbisesi giydim. Yüksek ipe tırmandım ve ipin üzerinde dans etmeye başladım. Rüzgâr beni itti ve rüzgârın geldiği yöne doğru eğildiğimde dindi, sendelememe sebep oldu. Kalabalığı

heyecanlandırmak için zaman zaman sendelemekten hoşlanırdım, ama o gün gerçekten sendeledim.

Dar, siyah mayo ve deri miğfer içinde, Yüzbaşı Cesur olarak, yüksek bir platformdan sığ bir su birikintisine daldım. Sırf eğlence olsun diye, suyun yüzeyi alev alev yanan bir yağ tabakasıyla kaplanmıştı. Rüzgâr, alevleri körüklüyordu.

Bir esinti beni sertçe sola itti, bu yüzden sağa doğru atladım ve rüzgârın beni alevli, küçük su halkasına doğru sürükleyeceğini umdum. Kendimi aşağı bırakırken, rüzgâr birazcık dindi ve tehlikeli bir biçimde sağa doğru düşme me sebep oldu. Bir şekilde suya inmeyi başardım ve kendimi dışarı çektim.

Bu sefer askılı pantolon, pamuklu gömlek ve çadır bezinden ceket giydim. Babam yanıma tırmandı. "İyi iş çıkardın Nell," diye mırıldandı. Para dolu deri torbayı şıngırdattı ve onu dikkatle sepetin dibine yerleştirdi.

"Bu rüzgârda balonu uçmamayız," diye fısıldadım.

"Uçurabiliriz. Güven bana, ben doktorum," diyerek omuzlarımı silkti.

"Ne?"

"Doktor... Doktor Dee!" diye açıkladı.

"Hayır, değilsin! O ismi kendin uydurdun! Sen gerçek bir tıp doktoru falan değilsin!" diye hatırlattım ona.

"Olmayabilirim," diyerek omuzlarını silkti. "Bize bir şey olmaz... Onu birazcık havalandırırız," diye söz verdi.

Sonra, son 'Tehlike'mizi ilan etti.

"Dostlarım!.. Şimdi, bu ülkede, ilk kez uçan insan göreceksiniz.

Paris'ten gelen bu balon, bizzat Montgolfier Bira-

derler tarafından yapılmıştır!"

Rüzgâr, sepeti yerinde tutan halatlarda uğulduyordu.

Balon havalanmaya çalışırken, halatları iyice geriyordu.

Rüzgâr; saman ve yünle beslenen ateşin güçlü yanmasına neden oluyordu.

"Balonu uçuramayız!" diye homurdandım babama.

Beni dinlemiyordu. Seyircilerin arasından, otuz metre kadar yükseldikten sonra bizi geri çekecek dört iri yarı adam seçmişti bile.

"İzleyip hayret etmeye hazırlanın!" diye bağırdı ve bizi serbest bırakacak düğümü çözdü.

Balon roket gibi yükseldi, bizi sepetin zeminine yapıştırdı. Biraz sonra, bizi yere bağlayan halatın sonuna geldik. Çok hızlanmıştık. Halat koptu. Dört adam ayaklarının yerden kesildiğini fark etti. Bu yüzden halatı bıraktılar ve balon başıboş kaldı. Biri, elindeki halatı bizim topa bağlamaya çalıştı; ama top, tahtadan yapıldığından, ağır değildi.

Yerdeki kalabalık, alık alık bakan yüzlerden oluşan bir bulanıklıktan ibaretti. İlk defa serbest uçuşa geçmiştik.

"Eyvah!" diye içini çekti babam. "Eyvah, eyvah, eyvah.'.."

Sepetin kenarından aşağı baktım ve şehrin üzerinden geçip gitmekte olduğumuzu gördüm.

"Harika!" diye homurdandım, "Doktor D... dalavereci-

nin D'si."

üc

3

TRUVA - YAKLAŞIK 4000 SENE ÖNCE

işte burada, iki öykü birleşiyor. Bir ara -ne zaman olacağını bilmiyorum- birleşip tek bir öykü oluşturacaklar. Yunanistan'da neler olduğunu unutmanızı istemiyorum. Bu yüzden, beni bırakın, balonun içinde felakete doğru süzüleyim. Benim için endişelenmeyin, bir şekilde canımı kurtarırım... Şimdi, Truva'yı yerle bir etme planına geri dönüyoruz.

Paris, sarayın surları üzerinde durmuş, surat asıyordu.

"Keşke şu Yunanlılar çekip gitseydi," diye içini çekti.

"Her gün aynı şeyi söylüyorsun," diye hatırlattı Helen

ona. Yüzü o kadar güzeldi ki uğruna bin gemi denize açılabilirdi.

Ama on sene boyunca kaş çattıktan sonra, o yüz

birazcık kırışmıştı. Bugünlerde, onun uğruna denize 900

gemi açılrsa şanslı sayılırdı.

"Hep şu Aşil yüzünden," dedi Paris. "Öyle büyük bir

kahraman ki asla pes etmiyor."

27

"Bunu da her gün söylüyorsun. Sanki, birazcık can sıkıcı

olmaya başladın Paris, hayatım. Menelaus'tan sıkıcı olduğu

için kaçmıştım." dedi Helen.

"Bir de hiç ayaklarını yıkamadığı için. Öyle demiştin. O,

leş kokan bir ihtiyar," diye hatırlattı Paris.

"Peki sen en son ne zaman ayaklarını yıkadın Paris, çiçeğim?"

Paris burnunu çekti:

"Geçen hafta... Sabundan tasarruf ediyorum. Savaşta

yız, biliyorsun."

"Biliyorum... ah, biliyorum," diye mırıldandı Helen.

"Ben terziyi görmeye gidiyorum," dedi, ve zarif bir hanım gibi, duvarın arkasındaki yükseltide süzülürcesine yürüdü.

O kadar zarif bir hanımdı ki rüzgâr yanığı yüzüne rağmen, uğruna en az 800 gemi denize açılabilirdi.

"Şu Aşıl'den bir kurtulabilsem," diye mırıldandı Paris.

"Yapabilirsin," dedi Truvalı bir asker.

Paris dikkat etseydi, biraz önce orada Truvalı bir asker olmadığını fark ederdi. Arkasına yağın bulut tozu, Truvalı bir savaşçı biçimi almıştı.

O askerin aslında, şekil değiştirmiş Zeus olduğunu siz biliyorsunuz, ama Paris pek zeki biri sayılmazdı ve o kadar endişeliydi, savaş yüzünden o kadar bitkin düşmüştü ki fark etmedi.

"Ne yapabilirim yüzbaşı?" diye sordu Paris.

28

"Ey kudretli Paris, gomutanım, efenim, ben yalnızca fakir ve nalçakgönüllü bir çavuşum, ben sizin yüce ve iyi yüzbaşılarnızdan diilim, haşmetmeapları!" dedi Zeus.⁶

"Helen'in, ayaklarımın koktuğunu söylediğini biliyor musun çavuş? Sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Saygısızlık etmek istemem kudretli Paris, bence hamfendi hazretleri yanılmış. Niye? Hangi Truvalı şırfıntıya ya da gıdık-satıcısına⁷ sorsanız, ayakların kokmadığını söyler size. Amanın, yok, efendim. Asıl kokan burunlardır, efen

dim! Ayaklar diil! Ayaklar yürümek içindir, kokmak için diil. Çünkü sizin ihtiyar ayaklarınız koksaydı, ne zaman sokakta at pisliğine hassanız... "

"Teşekkür ederim çavuş. Bana Aşil'den nasıl kurtulabileceğimi söyler misin?"

"Bana sorduğunuza sevindim efendim. Tesadüf eseri, korkunç Aşil'in işini görmenin yolunu ben biliyom," dedi Zeus.

"Zeus aşkına bunu yapabilirsen, benden daha üstün biri olduğunu göstermiş olursun!" dedi Paris ve tanrının sırtına bir şaplak attı.

Evet, bunun tuhaf ve hiç de tanrısal olmayan bir konuşma biçimi olduğunun farkındayım. Ama iki sebebi vardı: Birincisi, Zeus, Truvalı bir çavuşun nasıl konuşacağını bilmiyordu, yalnızca tahmin yürütüyordu. İkincisi, Zeus rol yapmaktan hoşlanır, insanlara görüldüğü zaman her zaman biraz abartırdı.

Dürüst olalım; o, tanrısal ölçüde berbat bir aktördü.

Truvalı gıdık-satıcısı, seyircilere gıdık satan bir palyaçoymuştu... Truva'da. Ne yazık ki Roma devrinde, gıdıklamak İmparator Vespasyan tarafından yasaklandığında bu meslek öldü ve gıdık-satıcıları Koliseum'da timsahlara atıldılar.

29

"Aşil hakkında bir efsane var efendim.

"Biliyorum!" diye içini çekti Paris. "Annesi Thetis'ti... "

"Güzel kız," diye başını salladı Zeus.

"Onu tanıyor muydun?"

"Hem de iyi tanıyordum!"

"Her neyse, Thetis bir tanrıçaydı ve oğlu Aşil'in savaşla güvende olmasını istedi. Bu nedenle, daha o bebekken,

onu Yeraltı Dünyası'ndaki Stiks Irmağı'na batırdı. Böylece,

Aşil hiç zarar görmeyecekti. Ama... "

"Ah, ama... " diye devam etti Zeus, "onu topuğundan tutuyordu."

"Ve büyülü suların dokunmadığı tek yer topuk oldu," diye bitirdi Paris.

"Yani?.. " Zeus başını salladı.

"Yani ne?"

Zeus gözlerini devirdi. Bu Paris pek zeki değildi.

"Yaaani... biri ona saldıracak olsa, nereye saldırması lazım?"

Paris uzun, yumuşak saçlarının altındaki başını kaşıdı:

"Şey... O, uyurken yatağına?.."

"Hayır... Demek istediğim, sen olsan, vücudunun ne resine saldırırdın? Topuğuna vurmak gerek; zayıf noktasına."

Paris gözlerini kırıştırdı:

"BEN mi ona saldıracağım? Ona benim saldıracağımı kim söylüyor?"

30

Zeus içini çekti:

"Kimse bu işi sizin adınıza yapmaz, benim büyük ve kudretli efendim."

"O muhteşem bir savaşçı. Bana zarar verebilir!" diye itiraz etti Paris. "En büyük savaşçımız Hektor'a ne yaptığını görmedin mi? İlk önce onu öldürdü, cesedini Truva'nın çevresinde sürükledi, sonra onu köpeklerle yedirdi! Ben köpek maması olmak istemiyorum, çok teşekkür ederim!"

"Olmayacaksınız, sinsi bir plan uygularsanız, efendim."

"Ah, bir plan düşünmem gerekecek."

"Benim bir planım var, kudretli efendim."

"Öyle mi? Aferin sana... Şey, nedir?"

Zeus ona anlattı.

İşte bu yüzden, iki gün sonra...

... Aşil, Prenses Poliksena'nın sarayına geldi. Sırf mer-

mer ve alev alev meşaleler...8 Çok şık, ama dumanlıydı ve

çıplak ayakları üşütüyordu.

Aşil büyük salona girerken bir boru çalındı. Prenses Poliksena

bir divana oturmuş, güzel parmaklarıyla güzel ku-

laklarını tıkamıştı. O boru cidden can sıkıcı olabiliyordu.

Aşil'in görebildiği kadarıyla odada yalnızca iki kişi daha

vardı. Biri Truvalı bir çavuş gibi giyinmişti: düşman! Adam

Sarayın her yeri mermer kaplı ve alev alev meşalelerle doluydu, Aşil değil.

Sahneyi gözlerinin önüne getirmeni istiyorum, bu yüzden bu tür tarifler ko-

yuyorum. Yazarlar böyle yapar.

31

gölgeli bir köşede duruyordu, ama Aşil sıradan bir askerin

ona saldırmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu.

Çavuşun yanında, pelerine sarınmış, tuhaf, kambur, de-

vasa bir kartal hissi uyandıran bir şekil duruyordu. Aşil

pelerinin başlığının altında keskin, kıvrık bir gaga gördü-

ğünden emindi. Şekil, Aşil'i birazcık ürpertti.

Boru sustu. "Tanrıya şükürler olsun," diye içini çekti

Poliksena. "Şimdi. Sen ünlü Aşil olmalısın, değil mi?" diye

sordu.

Aşil şaşırmış göründü.

"Başka kimsede tanrılar tarafından yapılmış zırh yoktur," diye bağırdı ve elinden geldiğince kudretli göründü, bilirsın, sol eli yüreğinin üzerinde, sağ elindeki ağır kılıcı kaldırmış, sallarken. "Aşil dışında kimsede, Olimpos Dağı'nın gücüyle parlayan bu zırhtan yoktur."

"Ah, ben zırhtan pek anlamam," diye kıkırdadı Prenses Poliksena. "Ben daha çok, elbiseleri severim. Sen hiç elbise giymeyi denedin mi?"

Aşil'e tuhaf bir şey oldu. Sanki birazcık küçüldü; delinmiş sıcak hava balonu gibi. Yüzü kızardı ve güzel prenesin yüzüne bakamaz oldu. "Belki," diye mırıldandı.

Poliksena kötü kötü gülümsedi.

"Senin küçük bir kız gibi giyindiğini ve kendi kız kardeşinmiş gibi davrandığını duydum. Bu doğru mu?"

"Evet," diye fısıldadı Aşil.

"Bir savaştan sağ kurtulabilesin diye, annen sana kız elbisesi giydirdi, değil mi?"

32

"Evet."

"Annen sana çok iyi bakıyor, değil mi Aşil? Seni küçük bir kız gibi giydirerek savaştan sağ salım kurtarıyor. İncinmemen için seni Stiks Irmağı'na batırıyor. Tam bir ana kuzususun, değil mi Aşil?"

Sessizlik.

"Değil mi, Aşil?"

"Evet."

"Seni duyamadım. Borular yüzünden kulaklarım ağır

işitiyor. Bir daha söyle, daha yüksek sesle... "

"Evet!"

"Daha yüksek!"

"EVET."

Poliksena alaylı alaylı güldü.

"Şimdi de bana evlilik teklif etmek için buraya geldin," dedi.

"Bir haberci benden hoşlandığımı söyledi," dedi Aşil.

"Peki, sen benden hoşlanıyor musun?"

"Çok güzelsin," dedi savaşçı, başını sallayarak.

"Truvalı Helen kadar güzel miyim? Güzelliği uğruna denize bin gemi açılan kadın kadar?"

"Daha da güzelsin! Bugünlerde Helen'in yorgun yüzü uğruna denize en fazla 700 gemi açılacağını söylüyorlar," diye güldü Aşil.

"Arkanı dön!" diye emretti Poliksena.

"Ne?"

33

"Ne mi? Boru seni de mi sağır etti? Arkanı dön, dedim!

Arkadan nasıl görüldüğünü görmek istiyorum."

"Arkam mı?" diye sordu Aşil.

"Evet, bilirsin, ön olmayan taraf," dedi Prenses sabırsızca. "Arkanı dön!"

Aşil döndü. Prenses eğildi ve divanın altına baktı.

"Tamam Paris, zehirli oku fırlat!" diye fısıldadı.

"Aaaah!" diye bir inleme geldi loşluktan. "Burada ya"

tarken yay kullanmaya çalışmak kolay değil! Bu mermer
zeminde yatıp durmaktan ellerim fena üşüdü ve uyuştı."

"Yap şunu!" diye emretti Poliksena.

Bir tınlama duyuldu ve divanın altından bir ok fırladı.

Sert zeminde sekerek gitti ve borazancının ayak parmağını
vurdu. Adam hafifçe inledi ve pirinç borusunu bir tangır-
tıyla yere düşürerek devrildi.

Aşil omzunun üzerinden arkaya baktı. "O da neydi?"
diye sordu.

Poliksena elini salladı.

"Yok bir şey Aşil. Yalnızca ok az farkla sıyırdı. Arkanı
dön ve ben söyleyene kadar bakma." Başını yine divanın
altına eğdi. "Zehirli hançeri kullanmak gerekecek Paris.
Vur onu."

"Aaaah! Her yanlarım tutuldu. Bu işten sonra fena üşü-
teceğime iddiaya girebilirim."

"İşine BAK dedim!" diye inledi Poliksena.

Paris sürüne sürüne divanın altından çıktı ve yerde yı-
lan gibi kıvrandı.

34

Zeus ile pelerinli şekil, salondaki mermer sütunlar ka-
dar kıpırtısız oldular. Borazancı kadar kıpırtısız. Borazan-
cının çatlamış, ezilmiş borusu kadar kıpırtısız...

Paris, Aşil'in ayaklarının dibine geldi, derin bir nefes
aldı ve zehirli hançeri savurdu.

Aşil ayağını yerden kaldırdı, yarı döndü ve Paris'in kor-
ku dolu gözlerle ona baktığını gördü. Aşil vurmaya hazırla-

narak kılıcını kaldırdı. Sallandı. Hafifçe içini çekti. Geriye devrildi.

Zırhı çanlar gibi çınladı, kılıcı zil gibi tınladı.

"Tanrım!" diye haykırdı Poliksena. "Bu ses, kahrolası boru sesinden de beter!"

Zeus, yanındaki başlıklı şekle döndü:

"İşte, Gazap. Biri gitti, bir tane kaldı."

"Bir tane daha mı?" diye tısladı yaratık, gagasından.

"Paris. Daha Paris'in ölmesini sağlamamız gerekiyor.

Sonra, bu koca Truva Savaşı sona erer ve hepimiz evimize gideriz," diye açıkladı Zeus.

"Paris ölene kadar burada mı kalmak zorundayım?"

"Kalsan daha iyi. İkisinin Yeraltı Dünyası'ndaki Hades'e birlikte gitmesini sağla. Yeraltı Dünyası'nda bir yoldaşın olması her zaman hoştur."

Gazap ayağını yere vurdu ve keskin kartal pençeleri mermer zeminde tıkırdadı.

"Ya kuzenin Prometheus?... Beni Prometheus'u bulmakla görevlendirmiştin. Onu geri getirmek ve Kafkas Dağı'na

35

zincirlemekle..." Gazap'ın nefesi sıklaşmıştı. "Onu her gün ziyaret etmek ve karaciğerini sökmekle!"

"İlk önce onu bulmak gerekecek," diye hatırlattı Zeus.

"Aden denen bir yerdeydi," diye gakladı Gazap. "Gelecekte, dört bin sene ileride... Onu yakalamaya çok yaklaşmıştım. Oraya döneceğini biliyorum. Biliyorum işte. Zamanında ileri gidip onu bulmalıyım."

Zeus içini çekti:

"Daha sonra, bunun için bol bol zamanın olacak. Şimdi, Paris'i öldür telim ve Aşil'le ikisini Hades'e yollayalım."

"Sonra Aden'e uçarım," dedi Gazap, tükürürcesine.

Beyaz kanatlı Prometheus, önünde yeşil-mavi bir gezegen gördü. Yanında küçük, gümüş rengi bir ay asılıydı.

"Evim," diye içini çekti. "Belki Zeus beni affeder."

D Ö R T

ADEN'İN ÜZERİNE UÇARKEN - 1795

Doğu Yakasının üzerinde uçan, kaçak bir balonda kaldığımı hatırlarsın... Bunu HATIRLIYORSUN, değil mi? Hatırlamıyorsan, biraz dikkat et. Paris'in üzerinde, bu şekilde

başiboş uçan insanlar olmuştu -Roberts Biraderler gibi insanlar- ama onlar sepete yalnızca bir koyun, ördek ve horoz koyarlardı.9 Ülkemizde, uçan ilk insanlar bizlerdik.

Babam sepetin kenarında durmuş, aşağıya bakıyordu.

Onun bir gösteri adamı ve biraz da üçkâğıtçı olduğunu

biliyordum, ama ona hayrandım. Uçup gitmesin diye, si-lindir şapkasını gri saçlarının üzerine sıkı sıkı geçirmişti.

Siyah ceketinin uzun kuyrukları ve kırmızı-beyaz çizgili kravatı rüzgârda savruluyordu. Balon kırmızı, beyaz ve siyah renklerdeydi elbette ve biz onları hep 'bizim' renklerimiz olarak düşünürdük. Şimdi, kendi renklerimizin içinde ölecektik.

9

Bu doğru. Eski, tozlu tarih kitaplarına bak. Neden uçan koyun gönderdiklerini anlayabiliyorum. Ama neden ördek? Ördekler kendi başlarına uçabilirler.

O balon öncüleri tuhaf insanlarmış. Ama öykümüze devam edelim...

37

Ama babam, sallanıp duran sepetin içinde sakın sakın duruyordu.

"Öleceğiz!" diye bağırdım.

Babam döndü ve bana gülümsedi:

"Evet Nell, bir gün öleceğiz."

"Ben bugünden bahsediyorum! Çok yakında, düşer düşmez öleceğiz!" diye bağırdım.

Babam bunu enine boyuna düşündü.

"Belki. Belki de değil. Şu anda hâlâ yaşıyoruz, değil mi?"

"Evet, ama... "

"O zaman Nellie, ipe tutun, ipe tutun!"

Yanaklarım üşüyordu. Gözyaşlarımın akmakta olduğunu fark ettim. Öfkeyle gözyaşlarımı sildim. Babam paniğe kapılmıyorsa ben de kapılmayacaktım.

Sepetin kenarından, aşağıdaki Doğu Yakası'na baktım.

Çok düzenli bir şehirdi. Tarlalar yeşil-sarı, çimen ve mısır kaplı, kare yamalar gibi görünüyordu. Parklarda göletler ve iki yanına ağaçlar dizilmiş gölgeli yollar vardı. Sokaklar düzdü ve doğudaki deniz dingin, ıslıl ısıldı.

Kalabalığın alık alık bakan yüzleri küçülmüş, görünmez olmuştu artık. Sepeti tutan halatların arasında tel tel bulutlar uçuşuyordu.

Babam başlarımızın üzerindeki metal ateş kutusuna biraz saman ve koyun yünü attı.

"Bu, daha da yükselmemizi sağlar!" dedim. "Kendimizi

ayda bulacağız!"

38

"Irmakta bulmaktan iyidir," diye güldü.

"Ne ırmağı?"

Çabucak babamın yanına geçtim. Sepet sallandı, devrilecek gibi oldu. Çok aşağıda, büyük bir ırmak, sümüksü lüböcek kadar ağır, sümüksü lüböcekten de soğuk akıyordu.

Doğudan esen rüzgâr, bizi ırmağın üzerine sürüklüyordu.

"Bu Aden Irmağı," diye açıkladı babam. "Doğu kıyısında da da Doğu Yakası var."

"O zaman biz batı kıyısına gidiyoruz, değil mi? Orada ne var?"

Balonun çevresini saran bulut ileriye görmemi engelliyordu.

"Aden," dedi babam.

"Aden mi?" ismi duymuştum. Gösteri yapmak için büyük şehirlerin çoğuna gitmiştik, ama Aden'e hiç gitmemiştik. "Neden oraya hiç gitmedik?" diye sordum.

"Kimse Aden'e gitmez," diye açıkladı babam. Bulutun yapış yapış rutubetinden kurtulmak için sepetin dibine oturdu. Küçük bir paketten ekmek ve peynir çıkarıp paylaştırdı. Elma şekeri ve şeker kamışı dolu bohçam sayesinde, açlıktan ölmezdik. Bu elma kurtlarının, dünyanın, bulutlara kadar uçan ilk kurtları olduğunu düşünerek gülümsedim!

"Aden, halkımızın batıya doğru gittiği en uzak yerdedir.

Şehri inşa ettiler ve ötedeki ovalara doğru gitmeye çalıştılar.

lar. Ama Vahşi insanlar tarafından durduruldular."

39

"Onlar kim, baba?"

"Biz Avrupa'dan buraya gelmeden önce de burada yaşayan insanlar."

"Bizi gördüklerine pek memnun olmamışlardır herhalde?"

"Hayır," dedi babam, gülerek. "Onlar vahşiydi! İlk önce, ovalara çiftlik kurmaya çalışan öncüleri geri püskürttüler. Sonra Aden'e yöneldiler. Bir sürü kabileleri ve binlerce savaşçıları vardı. Hepsi bir araya gelip Aden'i kuşattılar." "O zaman şehri ele geçirmiş olmalılar," dedim. "Oraya inersek, Vahşi İnsanların tutsağı oluruz!"

Babam başını iki yana salladı:

"Aden, vahşi savaşçıları uzak tutmak için büyük, tahta surlar inşa etti. Vahşi İnsanlar Aden'i kuşatma altında tutuyor, şehre girmeyi ya da çıkmayı başaran çok insan yok. Zaman zaman bir gemi, yiyecek getiriyor. Açlıktan ölmelerine yetecek kadar. Bu bir kuşatma ve on aydır sürüyor."

"Vahşi İnsanları uzak tutabildiklerine göre, büyük savaşçılar olmalılar," dedim.

Babam, bundan kuşkulu olduğunu ifade etmek için yüzünü buruşturdu:

"Bizde metal var. Bizde ateşli silahlar ve mermiler var. Vahşi İnsanlarda ise yalnızca taş baltalar var. Tahta yaylar ve taş uçlu oklar. Aden on bin vahşi savaşçıyı öldüremez,

ama vahşı savaşçılar da tüfek ateşiyle mücadele edemezler.

40

Bu, yenişememe dedikleri şey. Kuşatma uzun, çok uzun sürebilir."

"Biz de oraya gidiyoruz, öyle mi?"

"Geniş ırmağı geebilirsek," dedi babam.

Havanın açıldığını fark ettim, Alaldıka bulutlardan çıkıyorduk.

İşte o zaman, Aden'i ilk kez gördüm. Doğu Yakası, parlak mavi deniz üzerine serili göz kahverengisi, altın sarısı ve yeşil renklerden yapılmış yamalı bir yorgan gibiydi.

Aden ise gri-kahverengi çamur yığınınna benziyordu.

Binalar, kararmış diş etlerinden fırlayan çürük dişler gibi yükseliyordu. Gz fırtınasına rağmen, pis bir duman tabakası şehrin üzerini, bir cesedin üzerine örtülmüş kirli bir battaniye gibi kaplıyordu.

"İnecek yer yok!" dedim babama, balon loşluğun içine kayarken. "Sokaklar çok dar. Binalar çok yüksek. Bir tane sine çarpıp öleceğiz!"

"lmden bahsetmeyi bırak Nell. Bana güven, ben bir doktorum," dedi ve başının üzerindeki kola uzandı.

Bu sefer ismindeki doktor ünvanına itiraz etmedim. Babam kolu ileri geri itiyordu ve kol poflayıp gıcırdıyordu.

"Körükler," diye açıkladı babam. "Roberts Biraderlerin en önemli icatlarından biri. Sıcak hava balonunun içinde ikinci bir balon var. İkinci balon temiz havayla dolu. Temiz hava, sıcak havadan daha ağırdır. Bu yüzden, krk

leri pompaladığımda balonun içi temiz havayla doluyor.

41

Ağırlaşıyoruz ve kontrollü bir biçimde inmek üzere alçalıyoruz.

Anladın mı?"

"Hayır."

Babam baştan başladı:

"Sıcak hava balonunun içinde... "

"Hayır, demek istediğim, bunun bize nasıl yardım edeceğini anlamadım. Yine de o bacalardan birine çarpacağız, çatıya devrileceğiz ve sokağa düşeceğiz," diye inledim.

"Hayır, düşmeyeceğiz," dedi babam. "Bana güven, ben bir... havacıyım!"

Balon şimdi daha hızlı alçalıyordu. Kanoların içinde oturan adamların başlarının üzerinden geçiyorduk. Hepsi hayvan derisinden kıyafetler giymiş gibiydi ve ellerinde ok ve yay bulunuyordu.

"Bunlar Vahşi İnsanlar," dedi babam, "erzak gemileri nin limana girip çıkmasını önlemeye çalışıyorlar."

Başımı sallamakla yetindim. Şimdi, iskeledeki terk edilmiş, suyun içinde çürümeye yüz tutmuş yelkenli gemileri görebiliyordum. Yüksek direkleri, bizi kapmak, bizi güvertelerine inmeye zorlamak için uzanıyordu.

"Ama nereye ineceğiz? Irmağa mı?"

"Rıhtıma," dedi babam sakın sakın.

Bir geminin direğine sürtündük ve direk kırıldı. Balonun sepeti deli gibi eğildi. Sepetin dibindeki kostüm kurtusuna tutundum. Babam şimdi daha hızlı pompalamaya

başlamıştı ve daha hızlı alçalıyorduk.

42

Rıhtımda insanlar toplanıyor, bizi gösteriyorlardı birbirlerine. Artık onların heyecanlı seslerini duyabiliyordum. Bir at korkuyla kişnedi ve boynuna yapışan binicisiyle birlikte kaçıp gitti. Biz tünedikleri çatıların üzerinden geçerken, kargalar gıklayarak havalandı.

Bir evin penceresi açıldı ve mavi damalı elbise giymiş bir kadın dışarı baktı. Yemin ederim, uzanıp kadının elini sıkabilirdim.

Alçaldık, alçaldık, bir bakkalın tentesine sürtündük, havaya sıçradık ve tekrar inerek zemin kat pencerelerinin hizasına geldik. Sonra durduk. Aniden.

Babam kenardan baktı. Yerin hemen üzerindeydik; uzun boylu bir adamın başı hizasında. Tahta topumuzun bağlı olduğu halat bir gaz lambasının direğine dolanmış, bizi sıkı sıkı tutmuştu.

Balon halatı çekiştirdi, zorladı, ama halat dayandı.

"Dışarı Nell!" diye bağırdı babam. "Sana bizi sağ salım yere indireceğimizi söylemiştim."

Sepetten dışarı atladım ve ayaklarımı, bizi tutan halatın üzerine koydum. Lamba direğine kadar ipte yürüdüm, direği kavradım ve ona tutunarak aşağı kaydım.

Daha yakından bakmak için koşa koşa gelen insan kalabalığı, beni alkışlamaktan kendini alamadı.

Babam sepetin kenarından sarktı ve kendini yere bıraktı.

Bana tiksintiyle baktı. "Gösterişçi," diye mırıldandı, sonra

döndü ve aniden kalabalığa gülümsedi. "Aden'in hanımları

43

ve beyleri!" diye bağırdı. "Doktor Dee'nin Muhteşem Tehlike Karnavalı'na hoş geldiniz!"

Gökten düşen iki yabancıyı nasıl karşılamaları gerektiğinden emin olamayan kalabalıktan zayıf bir alkış yükseldi.

Babam hemen bana döndü:

"Enayiler! Şunlara bir bak. Yüzlercesi. Enayiler. Burada bir servet kazanacağız, sonra da uçup gideceğiz!" Kalabalığa döndü. "Ta Rusya'dan buraya gelen Büyük Gregory'nin toptan nasıl fırlatıldığını görün!"

"Ağı geride bıraktık baba," diye hatırlattım ona.

Babam mırıldandı:

"Seni gemilerin yelkenlerine doğru fırlatacağım! Canın yalmaz herhalde."

"Sağ ol."

"İngiltere'den gelen Bayan Cobweb'in ipte yürümesini görün," diye bağırdı.

"Halatımız da yok."

"Biraz önce balona bağlı olanda yürüdün... Yüzbaşı Cesur'un alev alev sulara dalmasını görün."

"Havuz yanımızda değil," dedim.

"Irmağa dalarsın."

"Ama ırmak pis!"

"Banyo yapmana yetecek kadar para kazanırsınız," diye itiraz etti.

O anda, kalabalıktan bir mırıltı yükseldi ve siyah ce-

ketle mavi tulum giymiş, ufak tefek, fare suratlı bir adam
insanları itip geçti. Ceketine gümüş bir yıldız iğnelenmişti

44

ve kahverengi bıyıkları geniş omuzları kadar büyüktü ne
redeyse.

"Şerif Spade!" dedi, kirli yeşil şal takmış bir kadın, daha
da kirli ve daha da yeşil dişlere sahip olan arkadaşına.

"Belediye Başkanı Makepeace'e yol açın!" diye seslendi
Şerif Spade.

Güzel, siyah bir takım elbise içindeki şişman bir adam
arkasından geldi. Kalabalık gerileyerek bizi, önümüzdeki
şişman belediye başkanıyla yalnız bıraktı.

"Aden'e hoş geldiniz!" diye bağırdı adam.

İşte bu, muhtemelen duymayı beklediğim son şeydi. Biz,
yalnızca babamın bahsettiği enayileri soyup soğana çevir-
mek için orada olduğumuzu sanan, öfkeli kanun adamları
tarafından kasabalardan kovulmaya alıştık.10

"Bize, saldırıya uğramış duvarlarımızın dışındaki Vahşi
İnsanlara karşı savaşımızda kullanabileceğimiz silahlar ge-
tirdiğinizi görüyorum," dedi ufak tefek belediye başkanı.
Adamın sesi bile fare gibi ciyak ciyaktı.

"Getirmiş miyiz?" diye sordu babam. Babamın söyleye-
cek söz bulamadığını görmek sıra dışıydı.

Belediye başkanı başını topa doğru salladı:

"Ama bundan çok daha fazlasına ihtiyacımız var. Yeni
tüfeklere, barut tozuna ve mermilere ihtiyacımız var. Stok-
larımız çok azaldı."

1 0 Tamam, GERÇEKTEN DE enayileri soyup soğana çevirmek üzere oradaydık.

Ama enayiler kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi. Kanun adamlarını çağır-
malarına gerek yoktu. Biz, gezgin gösteri insanlarına BİRAZCIK acıyabilirdin!

45

Kalabalığı oluşturanlar üzüntüyle başlarını salladılar.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi babam.

Şerif bıyıklarını sıvazladı ve düdüğü gibi bir sesle cıyak-
ladı:

"Vahşi İnsanların en kötü tarafı da seni öldürmekle yetinmemeleri.

Bir de kafa derini yüzüyorlar! Derini yüzerek

saçlarını kafanın tepesinden alıyorlar. Korkunç bir şey!"

"Hiç gördünüz mü?" diye inledim.

"Hayır, ama anlatılanları duydum," dedi şerif ve ürperdi.

"Brrrr!"

"Ama şimdi, siz bizi kurtarmaya geldiniz!" diye güldü

belediye başkanı, göbeğini hoplatan bir kahkahayla.

"Kurtarmaya mı geldik?" diye sordum.

"Siz ve uçan makineniz bize ihtiyaç duyduğumuz mal-

zemeleri getirebilirsiniz," dedi. "Onları Doğu Yakası'ndan

satın alıp buraya uçurabilirsiniz. Kanolu savaşçılar yüzün-

den gemilerimiz limanda kısıllı kaldı."

Babamın beyninin tıkr tıkr işlediğini duyabiliyordum

neredeyse. Kalabalığı şöyle bir süzdü:

"Silah almak için paraya ihtiyacımız olacak."

"Gereken tüm para var bizde," dedi belediye başkanı.

Babamın yüzü, Aden Irmağı kadar geniş bir gülümse-

meyle ikiye bölündü.

"Çok para demek bu," dedi ve dudaklarını yaladı.

Belediye başkanı, elini arkasındaki binaya doğru salladı.

Bina, bir kurbağa kadar yuvarlak ve alçaktı.

46

"Bu gecelik sizi Storm Ham'na yerleştirelim. Yarın yola çıkarsınız."

Babam kolunu omzuma doladı ve ağzının kenarından konuştu:

"Bütün dünyadaki onca enayi içinde, en büyük-küçük enayi bu olmalı."

"Harika!" diye burnumu çektim. "İddiaya girerim bir felaketten çıkıp bir başkasına dalıyoruzdur."

BEŞ

TRUVA - YAKLAŞIK 4000 SENE ÖNCE

Evet, başladığımız yere döndük, fakat zaman birazcık ilerledi. Artık ölmüş olan Aşil için değil ama. Ölüm çoğu insan için zamanın ilerlemesini durdurur. Ama Aşil 'çoğu' insan değildi...

Zeus, rüzgârlı Truva ovalarının yükseklerinde, bir bulutun üzerinde oturuyordu.1 1

Hera gülümsedi. Nadir bir şeydi bu. Aslında, Zeus onun en son ne zaman gülümsediğini hatırlamıyordu. "Bu çok daha eğlenceli," diye güldü Hera. (Zeus onun en son güldüğü zamanı hatırladı. Zeus, Olimpos Dağı'nda, bir devedikeninin üzerine oturduğunda gülmüştü.)

"Evet, Truva çok uzun zamandır sıkıcıydı, işte bu yüzden Paris'e Aşil'i öldürttüm."

Truva iki şeyiyle ünlüdür: tahta eşığıyle ve rüzgârıyla. Neden rüzgârıyla ünlü olduğunu bana sorma, ama öyle işte. Bu kitap sayesinde, yalnızca bir öykü okumakla kalmıyorsun, beleşe bir de hava durumu raporu ediniyorsun.

48

"Şimdi de Paris'i öldürttün!"

"Ah, evet," diye başını salladı Zeus. "Truva'nın rüzgârlı ovalarında, bir çatışmada öldü. Zehirli bir okla vuruldu ve yavaş yavaş öldü."

"Neden rüzgârlı ova diyorlar?" diye sordu Hera.

"Ne bileyim," diye omuzlarını silkti Zeus. "O tür şeylerden biri işte. Truva'nın rüzgârlı ovaları, tıpkı..."

"... tıpkı uğruna 600 geminin denize açıldığı Helen'in yüzü gibi," diye sözünü kesti Hera.

"Ben bin gemi sanıyordum," dedi Zeus.

"O kadar da güzel bir kadın değil," diye burnunu çekti Hera.

"Paris yaralandığında da bir işe yaramadı. İşte bu yüzden, haber gönderip Paris'in ilk karısı Oenone'yi çağırttı.

Kadın harika bir şifacıymış."

Hera hıhladı:

"Hah! Paris, Helen'le kaçıyor, sonra da eski karısının ona şifa vermesini bekliyor! Ben olsam reddederdim."

"Ah, Oenone de reddetmiş," dedi Zeus. "Paris'i ölüme terk etmiş. O öldükten sonra, biraz utanmış ve intihar etmiş."

"Aptal kadın," dedi Hera alayla. "Yine de orada bir şeyler olduğunu bilmek güzel. Bu insanları eğlenmek için ya-

rattık. Biraz hareket, iyi oldu. Bu kuşatma hâlâ çok sıkıcı.

Onu sona erdirmek için bir planın var mı?"

49

"Benim... " diye başladı Zeus. Durdu ve başını kaldırıp güneşe baktı. Tanrısal kulakları, en yüksek buluttan da yükseklerde, kanat sesleri duymuştu.¹²

"Ah!" diye bağırdı Hera. "Yine senin şu kötü kuzenin Prometheus."

Yüzünde nadiren beliren gülümseme, bir penguenin sırtından kayan buz parçası gibi kayıp gitti.

Beyaz kanatlı tanrı yavaşladı, bulutun çevresinden döndü ve evli tanrıların yanına hafifçe kondu. Milyarlarca yıldızın parıltısı yüzünden yüzü bronzlaşmıştı ve bitkin görünüyordu. Kanatları sırtından çıkardı ve gerindi.

"İyi günler, kuzen," dedi Zeus. "Sana verdiğim görevi yerine getirdin mi? O zavallı, küçük insanların arasında tek bir gerçek kahraman bulabildin mi?"

Prometeus -ya da bizim bildiğimiz ismiyle Teus- başını yavaşça salladı:

"Kahraman bulmak için zamanda ileri gittim. Cesur ve cüretkâr insanlar gördüm, ama kusursuz bir kahramanla hiç karşılaşmadım."

"Yani başarısız oldun, öyle mi?" diye şişindi Hera.

"Hayır," dedi Teus, kaşlarını çatarak, "yalnızca, henüz başarılı olamadım."

¹² Dikkat ediyorsan hatırlarsın; tanrıların gözleri çok keskindir. Kulaklarının da yarasa kulakları gibi olduğundan bahsetmem gerekirdi... Şey, sivri ve kıllı

değil. Demek istediğim, yalnızca yarasaların (ve tanrıların) duyabildiği şeyleri duyabilen kulaklar.

50

"Başarısız oldun!" diye bağırdı Hera.

"Tam olarak değil.

"O zaman, tam olarak ne yaptın?"

"Zeus'un söylediği gibi arıyordum ve... "

"BAŞARISIZ OLDUN!"

Teus utançla biraz kızardı ve ayaklarındaki, zamanın

yıprattığı sandaletlere baktı. "Ah, ama... "

"Başaramadın, başaramadın, başaramadın!"

"Ama, ama... "

"İnsan kahraman diye bir şey yok. Zeus sana imkânsız

bir görev verdi," dedi Hera tükürürcesine.

"Öyle mi olmuş?" diye içini çekti kocası. "Pardon Teus."

"Tanrılar kahraman olabilir. İnsanlar olamaz. Onlar fazla

aptal ve bencildir," diye açıkladı Hera.

Teus, ıslıl ıslıl gözlerle başını kaldırdı.

"Yanılıyorsun! Sonra Truva'yı hatırladım. Truva'da kah-

ramanlar olmalı!"

Hera hızla döndü ve "Haklı çıkmayı umsan iyi olur,"

dedi, alçak ve tehditkâr bir sesle. "Yanılmışsan ne olacağını

biliyorsun, değil mi?"

Teus üzüntüyle başını salladı.

"Bana ne olacağını söyle Teus," diye sataştı ona Hera,

acımasızca.

"Biliyorsun," diye mırıldandı yarı-tanrı.

"Biliyorum," diyerek başını salladı Hera. Prometheus'un
çekeceği işkencelerin tadını alabiliyormuş gibi dudaklarını

51

yaladı. "Bir kahraman bulamazsan Gazap seni alacak ve
yok edecek. Gününü göreceksin. Ateşi tanrılardan çalıp o
yaratıklara verdiği için hak ediyorsun bunu."

Zeus hafifçe öksürdü:

"Gazap şu anda buraya geliyor Teus. Aşil ile Paris'i Ye-
raltı Dünyası'ndaki Hades'e götürmesi için çağırttım onu.
Onun için çabuk söyle, bir insan kahramanın ismini söyle-
yip kendini kurtarabilecek misin?"

Yarı-tanrı derin bir nefes aldı, "Aşil nasıl?" dedi.

"O öldü!" dedi Hera, tükürürcesine.

"Geçen hafta, öldürülmesini ayarladım. Hem, zaten yarıtanrıydı,"
diye içini çekti Zeus.

"O zaman Paris?" diye sordu Teus umutla.

"O da öldü," diye araya girdi Hera. "Akıllı Zeus daha
dün işini bitirtti. Adam korkağın tekiydi zaten! Kahraman
falan değildi." Hera ayağa kalktı ve Teus'a, Paris'in okun-
dan daha da zehirli bir bakış fırlattı. "Kimse -Zeus bile—
Gazap'ı vazgeçiremez. Sen bir ateş hırsızısın Prometheus ve
bir insan kahramanı ASLA bulamayacaksın, çünkü henüz
öyle biri doğmadı."

"Henüz... " diye başını salladı Prometheus. Hera'ya baktı
ve nazikçe gülümsedi. "O zaman ben de geleceğe dönerim
ve bir kahraman bulurum. Aden denen yerde bir tapınak
var. İnsanlar ona Kahraman Tapınağı diyor. 1858 dedikleri

senede gittim oraya."

52

Hera öfkeli görünüyordu:

"Bu kahramanın bir tapınağı varsa demek ki ölmüş olmalı. Bu sayılmaz. Zeus'a yaşayan bir kahraman göstermek zorundasın."

Teus başını salladı:

"Bu benim de aklıma geldi. Onun ölümünden bir sene geriye gideceğim. Onu bulup Zeus'a canlı canlı göstereceğim."

Planın işe yarayacağından kuşkuluymuş gibi, Hera'nın dudakları aşağıya kıvrıldı. Ama gözlerinde sinsi bir ışıltı vardı:

"Peki, hangi insan senesine döneceksin?" diye sordu.

Teus yıldızların yorduğu gözlerini ovuşturdu ve düştü:

"Bir insan ömrü kadar geriye gideceğim. Yetmiş sene yaşıyorlar. 1858'den yetmiş sene geriye... şey... 1795!"¹³

"Demek 1795 senesine, Aden'e gideceksin, öyle mi?"

Teus başını salladı. O insanları seven, onlara ateşi veren, iyi bir tanrıydı. Cesur ve güçlüydü, dürüsttü, bencil değildi, sadıktı. Tırnaklarını temiz tutardı ve kulaklarının arkasını her zaman temizlerdi. Tam da arkadaşın olmasını isteyeceğin türden biriydi.

¹³ Ah, evet, yanıtın 1788 olması gerektiğini SEN biliyorsun. Ama Olimpos Dağı'nda okul yoktu; tanrılar her şeyi bildiklerini sanıyorlardı. Bu yüzden, Teus senin geçeceğin bütün sınavlardan kalırdı. Onun için üzülme. O, en uzak

yıldızın da ötesine uçabilirdi. Bu, kaç kaplumbağanın bir düzine edeceğini bilmekten çok daha iyi bir şey.

53

Ama bazen, oldukça aptal olabiliyordu.

Eğer o GERÇEKTEN arkadaşın olsaydı -ki benim arkadaşımdı-

o zaman ona şunu söyledin: Seni öğütüp tozdan

da küçük zerrelere dönüştürecek birinden kaçırıyorsan, sak-

lan. Ve saklandığın zaman, seni nerede bulabileceklerini

KİMSEYE söyleme.

Yani, tek kelimeyle: KİMSEYE GÜVENME.1 4 Zeus aya-

ğa fırladı ve bulut, dizlerinin çevresinde sallandı.

"Kanatlar," dedi ve elini kulağına götürdü. "Akanyıldız

kadar hızlı uçuyor. Gazap geliyor Kuzen Teus. Kaçsan iyi

olacak!"

Teus kanatlarını topladı ve çabucak sırtına taktı. Ken-

dini bulutun kenarından aşağı attı ve Gazap, tam Zeus'un

yanına inerken bulutun altına saklandı.

Sonra Truva'ya doğru yavaşça süzüldü. Rüzgârlı ova-

ların rüzgârları onu sessizce denize doğru taşıdı. O kadar

sessizdi ki Gazap onu duyamazdı.

Yeryüzünün diğer yanına vardığında, yine tırmanmaya

başladı. Bulutların ötesine, ayın arkasına geçti. Gezegenle-

ri geride bıraktı ve hızla yıldızlara yöneldi. Orada zaman

farklı akıyordu. Yeterince hızlı uçabilirsen ve gezegenler

bir bulanıklık halinde geride kalırsa, zamandan da hızlı gi-

diyorsun demektir.

Tamam, iki sözcük oldu, ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Bu yüzden

ukalalık etme de okumaya devam et. Şikâyet mektubu yazmak için zaman

harcayacak olursan, neler olduğunu asla öğrenemezsin, değil mi?

54

Teus özgürdü ve sonsuza dek orada güvende kalabilir

di. Ama o tuhaf insanları özlüyordu. Aden'i bir kez daha

görmek istiyordu.

Zeus'un neşesi yerindeydi. Buluta uzandı ve tüylü Gazap'a

baktı. Zeus onu tüm çirkinliğiyle görebiliyordu. Sen

göremezdin. Hiçbir insan onun gerçek şeklini göremezdi.

Uçarken kartala benziyordu. Yürürken altın rengi, tüy

lü bir pelerine bürünmüş, gaga burunlu ve ısıltıltı gözlü,

kambur bir insana benziyordu. Boynu, bir kez kırılmış ve

doğru düzgün iyileşmemiş gibi, hafifçe çarpıktı.

"Ee Gazap, Prometeus'u yakalayamamış gibisin," dedi

tanrı.

Yaratık huzursuzca kıpırdandı. "Er geç onu bulacağım!"

diye tısladı.

"İlk önce, Truva'da yapacak işin var," dedi Zeus.

Gazap, sert tahtaya sürtünen ege gibi bir sesle içini çekti:

"Aşıl mı? Onun bedeni yakıldı. Şimdi ruhunu Yeraltı

Dünyası'ndaki Hades'e götürmem gerekiyor, değil mi?"

"Paris'i de... " dedi Zeus.

"O da mı öldü?"

"Dün, pis bir ok kazası sonucu... "

"Üzüldüğümü söyleyemem," dedi yaratık ve kıpırdan

dı. "O sümsük, küçük korkağı hiç sevmemiştin zaten."

Zeus, Truva'nın devasa duvarlarına doğru işaret etti:

"Onları görüyor musun? Hayaletleri duvarlarda dolanı-

yor, nereye gideceklerini merak ediyorlar."

55

Gazap kanatlarını gerdi.

"Gazap hayatım!" diye seslendi Hera. O gün ikinci defa

gülümsedi. "Bu küçük işi bitirdiğinde, geri dön de beni

gör, olmaz mı?"

Yaratık başını tutuk tutuk salladı, sonra yavaş yavaş sar-

mallar çizerek, Aşil ile Paris'in hayaletlerine doğru alçaldı.

İki hayalet tartışıyordu.

" . . . ben de diyorum ki hak ettin!" diye bağıırıyordu Aşil.

"Beni adil bir dövüşte yenmiş falan değilsin. Tıpkı bir... bir

yılan gibi, kız kardeşinin divanının altına saklandın. Sonra

da küçük şişman göbeğinin üzerinde kıvrandın."

Paris surat astı:

"Benim göbeğim yok."

"Simdi yok," diye onayladı Aşil. "Ama hayattayken öyleydi.

Helen sende ne buldu, hiç bilmiyorum. Uğruna 500

geminin denize açıldığı, güzel bir yüze sahip bir kadın, se-

nin gibi sıska bir solucanla kaçıyor!"

"Aslında, bin gemiydi!" diye bağırdı Paris ve ovalardaki

rüzgâr esip içinden geçti. "Ve bin gemisi olan siz Yunan-

lılar, Truva'yı hâlâ ele geçiremediniz. Asla da geçiremeyecekler."

"İddiaya girer misin?" dedi Aşil, dişlerini sıkarak... Ya

da dişleri olsaydı öyle söylerdi. Parmağını düşmanın om-

zuna dayadı, ama bir işe yaramadı. Hayalet parmak, haya-

let omuzdan geçip gitti.

"Affedersiniz, beyler," diye sözlerini kesti tüylü bir şe-

kil. "Benimle gelmek ister misiniz?"

56

"Bizi görebiliyor musun?" dedi Aşıl. Gözkapakları ol-
saydı gözlerini kırpıştırırdı. "Yunan kampındaki ya da şe-
hirdeki başka kimse bizi göremiyor."

"Biliyorum," diye inledi Paris. "Tam kendini benim
cenaze ateşime atacakken, eski karım Oenone'nin yanına
gittim ve ona 'Bunu hak ettin, değil mi?' dedim. Biliyor
musun, ben orada değilmişim gibi davrandı. Kendimi aptal
gibi hissettim!"

"Sen aptalsın zaten," diye hırladı Aşıl ve dudağı olsa du-
dak бүkerdi.

"Bana bak, Aşıl..." diye başladı Paris.

Gazap ikisinin arasına girdi:

"Paris, sesinizi kesin. Benimle geliyorsun ve ikinizin
aynı yuvadaki fareler gibi didişmenizi istemiyorum."

"Fare mi? Fare tatmayalı seneler oldu," diye içini çekti
Paris.

Ama Aşıl'ın aklında başka şeyler vardı:

"Bizi nereye götürüyorsun, seni tüylü şeytan?"

"Sizi Yeraltı Dünyası'ndaki Tanrı Hades'e götürüyorum."

Paris'in gözleri olsa, dehşet içinde devirirdi onları. "Hay
canına yandığım!" dedi.

"Kesinlikle," dedi Gazap ve iki kanadını iki ölü savaşçı-
nın omuzlarına doladı.

Sanki yer yarıldı. Ölümün karanlığına inen uzun bir

merdiven belirdi.

ALTI

ADEN - 1795

Öykümü, Aden'in rıhtımındaki Storm Hanı'nda bıraktığımı hatırlarsın. Belediye Başkanı Makepeace ve o korkunç şehrin insanları, bizim, dualarının yanıtı olduğumuzu düşünüyor gibiydi. Şehirleri kuşatma altındaydı; tıpkı Truva gibi.

Şimdi, Truvada olduğu gibi, savaşa katılacak bir de Helenleri olmuştu: Ben.

O gece babam epey eğlendi. Storm Ham'nın barında oturdu ve cesaret gösterilerinin öykülerini anlattı. Bar ka- labalıktı ve herkes babama bir içki ısmarlamak istiyordu sanki. Ben bir köşede sessizce oturdum ve saparna şerbeti yudumladım. Bir saat boyunca şehri dolaşmış, poster as- mıştım ve bu, insanı susatan bir işti.

Balon yolculuğunun dehşeti sona erdikten sonra, kendimi aniden sönmüş gibi hissetmeye başlamıştım; tıpkı bizim balon gibi. Babamın öykülerinin hepsi de yalandı zaten: "Bana uçmayı bizzat Montgolfier Kardeşler öğretti. Teh- like Karnavalı, Paris'te gösteri yapıyordu ve bizi görmeye

58 geldiler. Balonlarını bizim sınamamızı istiyorlardı. Onlar balonla ördek ve domuz uçuruyordu, ama hiçbir insan uçacak cesareti gösterememişti. Bunun için bize başvurdular."

Yaşlı ve dişsiz bir adam öne eğildi:

"Şu, uçan-top-mermisi adam hakkındaki ilanınızı gördüm. Herhalde o uçmuştur..."

"Büyük Gregory mi?" diye güldü babam. "Greg o gün o kadar da büyük değildi. Bir ağa fırlatılmaya bir şey demiyor, ama doğrusu, yüksekten korkuyor. Yatağına yatmak için on basamaktan daha fazla tırmanması gerekse, burnu kanamaya başlıyor!"

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi. Dişleri olmayan, yaşlı adam başparmağını emdi. Ondan daha da dişsiz olan karısı, "Son derece mantıklı geliyor, seni ihtiyar soytarı," dedi alayla. "Bir filin hortumu kadar açık; bu, o Yüzbaşı Cesur olmalı! Yüksek bir kuleden alev alev yanan sulara atlayabiliyorsa, o balona binip uçacak kadar da cesareti vardır; en azından baş belası bir gösteri domuzu kadar..." derken lastiğe dönmüş dudaklarından tükürükler saçıldı. Bir sürü mendil, bir sürü yüzü sildi.

"Yanlış!" diye güldü babam. Yaşlı adam, 'O kadar da akıllı değilmişsin, değil mi?' dercesine, karısının kaburgalarını dirseğiyle dürtükledi.

Korkuluk kadar zayıf bir adam seslendi:

"İpte yürüyen, şu Bayan Cobweb olduğunu söyleme bize! O yüksekte gezmeye alışıktır. Uzaya çıkan ilk adamın bir kadın olduğunu söyleme!"

59

"Bayan Cobweb gerçekten de balona binip uçmayı önerdi," diye başını salladı babam. Seyircilerden bir inleme yükseldi ve korkuluk-adam kendinden pek memnun göründü. "Ama onun tehlikeye atılmasına izin veremezdim. Hayır bayım, böylesine muazzam bir meydan okuma"

ya karşılık verebilecek cesarete, sınırlara, yüreğe ve tarza sahip tek bir kahraman vardı.

Salona büyük bir sessizlik çöktü. Pis masalardan, yerdeki talaşa damlayan biranın sesini duyabilirdin. Babam çevresine bakındı. O anı elinden geldiğince uzattı. Sonra alçak sesle konuştu:

"Özgürce uçan ilk insan... bizzat Doktor Dee'ydi!"

"Aaaaaah!" diye nefes verdi kalabalık, yirmi saniyedir nefeslerini tutuyorlarmış gibi, ki muhtemelen tutmuşlardı da.

Yaşlı adam öne eğildi:

"O da kim?"

Babam biraz kızmış göründü:

"Ben, elbette! Bizzat muhteşem Doktor Dee. Siz bayım, dünyanın tanıdığı en büyük havacıya içki ısmarlama şerefine nail oldunuz."

"Sen havacıya mısın?"

"Ha-va-cı... uçan insan, kuş-adam."

"Ben sana içki ısmarlamadım," dedi yaşlı adam.

"O zaman, işte sana fırsat!" dedi babam ve seyirciler gülüştü. Yaşlı adam ayağa kalktı ve ayaklarını sürüye sürüye bara gitti. Hafif kesesinden birkaç madeni para saydı. Görünüşe bakılırsa sahip olduğu son paralar onlardı.

60

Babam adama, 'enayi' dercesine baktı. Bazen babamın açgözlülüğü, onu kışın esen kuzey rüzgârından da zalim yapıyordu. Kalabalığı iterek geçtim ve adamın buruş buruş eline bir banknot sıkıştırdım.

"Doktor Dee şaka yapmayı sever, ama aslında ona içki ısmarlamayı istemiyordu. Bunu al, kendine ve karına da birer içki ısmarla."

Adam sulanmış gözlerle bana baktı.

"Niye?... Sağ olasın Bayan..."

"Bayan Cobweb," dedim ona.

"Benim adım Walters," dedi adam. "Teşekkür ederim, Bayan Cobweb."

"Benim için bir zevkti."

Saparna şerbetime geri döndüm ve babamın öykülerini bir saat daha dinledim. Uzaktaki bir saat, gece yarısını vurduğunda, Şerif Spade salon kapılarını iterek açıp seslendi:

"Pekâlâ millet, kapatma zamanı! Evinize gidin, yoksa hepinizi nezarete atarım!"

Kalabalık homurdandı, ama herkes sandalye ve tabure takırtıları eşliğinde kalkıp ayak sürüye sürüye dışarıya, gece karanlığına çıktı.

Şerif babama yaklaştı ve alçak sesle, çabuk çabuk konuştu:

"Dinle doktor, şerif olarak paranın satın alabileceği en iyi tüfeğe ben sahip olmalıyım. Böyle bir tüfek bana ne kadar patlar?"

61

"Yirmi lira," dedi babam çabucak.

Şerif gülümsedi ve kesesini çıkardı.

"Bu kadarcık mı? Ben iki kat fazlasını ödeyeceğimi sanmıştım!"

Babamın birası boğazına kaçtı. Neredeyse boğulacaktı.

"Ah... of... oooooof!" diye kekeledi. "Yani, hızlı doldurulan, çakmakla ateşlenen, meşe dipçikli, özel Bedevi tüfeğinden mi istiyorsun?"

"Sa... sanırım öyle."

"O zaman altmış liradan bahsediyorsun," dedi babam.

Şerifin yüzü asıldı:

"O kadar çok mu?"

Babam adamın elindeki cüzdanı çekip aldı ve içini karıştırdı.

"Burada elli liran var, ha? Bak sana ne diyeceğim," dedi, banknotları çıkararak. "Senin için özel bir fiyat alabilirim, kanun adamı falansın ya. Senin için elli liraya alırım. Kimseye söyleme, yoksa herkes aynısından ister!"

Şerif Spade endişeli göründü:

"Bu asla olmaz. En iyi tüfeğe sahip olan tek kişi ben olmalıyım."

Babam kolunu kanun adamının omzuna doladı ve onu kapıya götürdü.

"Endişelenme şerif. Bu anlaşmada ben biraz para kaybedebilirim, ama yine de yapacağım, çünkü seni sevdim."

"Sevdin mi?" dedi şaşkın şerif.

62

"Sevdim."

"Başka kimse sevmiyor!"

"Hızlı doldurulan cinsten bir Bedevi tüfeğin olduğunda sevecekler. Hepsi sana saygıyla bakacak." Elini ufak tefek adamın kürek kemiklerinin arasına dayadı ve nazikçe dışarı

rıya ittirdi. Parayı iç cebine tıktı. "Buradaki herkes enayi," dedi bana.

"Gerçekten de bu kadar ucuza, hızlı doldurulan cinsten Bedevi tüfeği alabilecek misin ona?"

Babam acıyla yüzünü buruşturdu.

"Ahhhhh! Nell! Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun.

Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum." Yumruğunu kaldırdı ve parmaklarını aç aça planı sıraladı: "Bir, hızlı doldurulan cinsten Bedevi tüfeği diye bir şey yok. İki, buradan ayrıldığımız zaman, bir yük dolusu tüfekte geri dönmeyeceğiz. Parayı alıp kaçacağız, o kadar. Şehirdeki her enayi bu şerif kadar kolay para veriyorsa burada bir servet kazanırsınız Nell, bir servet."

Babam, zamanında oldukça kötü entrikalar çevirmişti; ama bu, en kötüsüydü.

"Asla yanımıza bırakmazlar," dedim.

"Güven bana, ben bir doktorem. Zengin olacağız."

Başımı iki yana salladım:

"Ama bu insanlar kuşatma altında. Vahşi İnsanlar saldırırsa ve Adenlilerin silahı olmazsa, hepsi öldürülebilir. Onları soymakla kalmıyorsun, onlara ihanet de ediyorsun!" diye itiraz ettim.

63

Babam huzursuz oldu:

"Taş baltalar ve oklarla silahlanmış bir orduyu uzak tutmak için daha fazla silaha ihtiyaçları yok. Yakında Vahşi İnsanlar kuşatmadan sıkılıp giderler. Güneydeki kış kampı

larına göçmeleri gerek. Göreceksin. Bu aşırı kolay olacak," diye güldü alayla.

Elbette, hiçbir şey o kadar kolay değildir. Her zaman bir açmaz vardır. Ama ben bunu, ertesi sabah, pire dolu şilte¹den kalkıp Storm Hanı'nın rutubetli yatak odasından çıkı²na kadar bilmiyordum.

Şişman Belediye Başkanı Makepeace, babamla birlikte bir masaya oturmuş, kuru ekmek ve pis kokulu peynir kemiriyordu.

"Aden'in yemekleri pek iyi değildir," diyordu belediye başkanı, "ama sen o silahlarla geri döndükten sonra, biz Vahşi İnsanları püskürtünce, paşalar gibi yaşayacağız. Ve sen, Doktor Dee, şehirdeki en büyük paşa gibi ağırlanacaksın. Senin heykelini bile dikebilirler... Benimkinin tam yanına!"

Babam gülümsedi:

"Bunu dört gözle bekliyorum," dedi. "Şimdi, sipariş ve paralar yanında mı? İki yüz liraya, şehrin ihtiyaç duyduğu tüm silahları alabiliriz."

Fare suratlı belediye başkanı, bir kâğıt parçası çıkardı ve masanın üzerinden uzattı. "Balon bu kadar silahı taşı³yabilir mi?"

64

"Bayım," dedi babam, "Roma'daki testlerde, bu balon bir fili yerden kaldırdı."

"Paris'te sınıandığını söylediğini sanıyordum," diye hatırlattı belediye başkanı.

"Öyle oldu sevgili bayım, ama bu kuş uçmaz kervan

geçmez kıtaya gelene kadar Avrupa'nın her yerini dolaştık," diye yalan söyledi babam.

Belediye başkanı kısık gözlerle çevresine bakındı ve fare ciyaklaması kadar usulca konuştu:

"Pardon doktor, ama sana söylemem gerek. Aden'in bir iki vatandaşı... şey... birazcık endişeli."

Babam şaşkınlıkla arkasına yaslandı ve tek kaşını kaldırdı.

"Endişeli mi?"

Belediye başkanı para dolu ağır torbayı masanın üzerine koydu.

"Parayı alıp uçacağınızdan ve bir daha dönmeyeceğinizden endişeliler."

Babam, planının keşfedilmesi karşısında en ufak şaşkınlık belirtisi göstermedi:

"Bu yüzden... sizi de yanımızda götürmemizi mi istiyorlar? Sepette yer yok. Onca silahı yüklediğimizde hiç yer kalmayacak," diye ekledi, uzun parmaklarıyla listeye bir fiske atarak.

"Hayır, beni yanınızda götürmenizi istemiyorlar. Beni o yeni icat canavarlardan birine hayatta bindiremezsiniz. Hayır. Topu geride bırakmanızı istiyorlar."

65

Babam başını salladı. Aniden belediye başkanı patates burnunu bana çevirdi:

"Bir de kızı bırakmanızı istiyorlar."

Ben inledim:

"Bunu yapamazlar baba!"

Babam bir elini kaldırdı:

"Sizin için bir sigorta poliçesi, gönüllü bir rehine. Sizi anlıyorum. Küçük Nell benim için, dünyadaki en değerli şeydir... tek bir şey dışında en değerli..."

"Tek bir şey?.." diye sordum.

"Tek bir şey!.." diye tekrarladı belediye başkanı.

"Tek bir şey. Şerefim. Aden'den ayrılmadan önce geri dönmeye söz vermişsem dünyadaki bütün Vahşi İnsanlar bile geri dönmekten alıkoyamaz beni. Benim sözüm, en sert çelikten de sağlamdır. Benim sözüm, bir Bedevi tüfeği kadar şaşmazdır. Küçük Nell'i burada bırakmaya ihtiyacım yok benim."

Belediye başkanı sert ekmek parçasını kemirdi ve dişlerinin arasında kalmış bir tahıl zerresini emdi.

"Ya kız burada kalır ya da anlaşma iptal olur."

Babam ellerini açtı:

"Nankör bir halk, yılan dışından daha keskindir. Will

Shakespeare böyle derdi."15

"Der miydi?"

Daha ben doğmadan önce, babam aktörlük yapıyordu. Gösteri yapmanın çok da farklı olmadığını söylerdi.

66

"Hemen hemen. Kuşkunuz beni derinden yaraladı.

Ama, bir düşününce, Nell'i burada bırakmak daha iyi."

"Öyle mi?" diye haykırdım.

"Evet, niye?.. Ne kadar az ağırlık taşımam gerekirse,

Doğu Yakası'ndan o kadar çok barut tozu ve mermi getirebilirim.

Ve geri dönmeyi gerçekten planladığıma göre,

aslında rehine falan sayılmazsın!"

"Sayılmaz mıyım?"

"Hayır Nell, hayatım. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var.

Aden'de bir iki gün kalmanın sana bir zararı dokunmaz."

"Ama... " diye itiraz edecek oldum. Babam uyarırcasına

bana baktı ve eliyle, sessiz kalmam için küçük bir işaret

verdi. "Ama... seni özleyeceğim, babacığım!" diye burnu-

mu çektim. (Rol yapabilen tek kişi, babam değildi.)

"Uzun sürmeyecek, çok sevgili yavrucuğum. Ben gök-

yüzünde, Doğu Yakası'na bakarken, sevgili annen de cen-

netten sana bakıyor olacak! Ben yokken seni koruyacak."

"Annem ölme..." diyecek oldum, ama boğulurcasına

öksürdüm ve baştan başladım. "Annem o meleklerle katılıp

beni unutmadı, değil mi?"

"Bir annenin sevgisi asla ölmez," diye içini çekti ba-

bam.

Belediye başkanı burnunu pis mendiline sildi, sonra

aynı lekeli paçavrayla gözlerini sildi.

"Bir annenin sevgisi asla ölmez. Bunu da mı Shakes-

peare söylemişti?"

67

"Hayır," dedi babam ona. "Ben söyledim." Para torba-

sını aldı ve gülümsedi, "iyi günler, Başkan Makepeace. Bir

saat içinde yola çıkıyoruz."

Belediye başkanı yavaşça ayağa kalktı.

"Ama rüzgâr hâlâ doğudan esiyor. Şimdi havalanırsanız, daha da batıya sürüklenirsiniz. Doğrudan ovalara, Vahşi İnsanların kampına sürüklenirsiniz! Rüzgâr, bu yörelerde, batıdan akşam esiyor. Gece uçabilir misiniz?"

Babamın gözleri kısıldı.

"Daha iyi uçarız," dedi. "Daha da iyi. Bu gece yola çıkıyoruz !" "

"Biz mi?" diye sordu belediye başkanı, bana bakarak.

"Şey... demek istediğim, ben bu gece yola çıkıyorum!"

Belediye başkanı başını salladı ve bizi barda yalnız bıraktı. Truva'daki diğer Helen gibi, kuşatma altında tuzağa düştüğümü görebiliyordum. Eh, tam olarak diğer Helen gibi değil; çünkü ben daha güzeldim ve Paris ona arkadaşlık ediyordu. Bense yapayalnız, olacaktım.

"Baba," dedim, "gerçekten de beni geride bırakmayacak mısın, değil mi?"

"Aptallaşma Nellie, elbette bırakmayacağım."

"Adım Nell," dedim.

YEDİ

YERALTI DÜNYASI - 4000 SENE ÖNCE

Ben Yeraltı Dünyasının neye benzediğini bilmiyorum. Oraya gitmek için ölmen gerekiyor.16 Ama orasıyla ilgili öyküler duydum, bu yüzden piknik için gitmek İSTEMEYECEĞİN bir yer olduğunu söylediğimde bana güvenmen gerekecek. Okul gezisi için bile gitmek istemezsin, ki okul gezileri de yeterince kötüdür. Hayır, tanrıların Yeraltı Dünyası, belediye başkanı Makepeace'in mendilinden de pis bir yerdi.

Aşil ve Paris kasvetli koridorlarda zorlukla ilerliyorlardı ve ölüm kokusu burun deliklerini doldurmuştu... Yani, burun delikleri olsa doldururdu.

"Burun deliklerim olmadığı için seviniyorum," diye mırıldandı Paris.

16 Ukala bir okuyucu şöyle diyecek: "Aha! Orpheus adlı canlı bir insan, ölen kız arkadaşını geri getirmek için Yeraltı Dünyası'na gitti. Sonunda başarısız oldu ve bir grup vahşi kadın tarafından parça parça edildi." Tamam, Orpheus'u biliyorum. Anlatmak istediğim şu: Ben Orpheus değilim ve ÇOĞU insan oraya öldükten sonra gider.

69

"Ta Yeraltı Dünyası'na kadar söylenip duracak mısın?" diye sordu Aşil.

"Hayır, yalnızca söylüyorum. Hoş bir yer değil burası." Aşil ona döndü ve dik dik baktı.

"Senin aptalca, küçük hilen olmasaydı burada OLMAZDIK." Gazap durup döndü:

"Tartışmamanız konusunda uyardım sizi. Sinirlerimi bozuyorsunuz. Ve benim sinirlerim bozulursa Yeraltı Dünyası'nın büyük tanrısı Hades'e, sizin için yeni ve korkunç işkenceler bulmasını söylerim."

Paris'in kaşları olsa onları kaldırırdı.17

"Sevgili eski dostum Aşil. Senin bana yoldaş olman ne kadar hoş. Yaşarken düşmandık, ama ölümden sonra en iyi dostum oldun."

"Hı? Ah, evet! Seninle Truva'daki yaşamlarımız hakkında gevezelik etmeye can atıyorum. Zor bir savaştı, ama

bizim gibi kahramanlara, dünyaya nasıl biri olduğumuzu

gösterme şansı verdi."

Gazap tısladı:

"Abartmaya gerek yok."

17 Bak, bu "eğer olsaydı" olayından vazgeçebilir miyim? Onlar hayalet. Bedenleri yok, bu yüzden insanların yaptığı şeyleri yapamazlar. Ama artık fikri kavradığınıza göre, kalem ve mürekkepten tasarruf edip doğru yerlere sizin "eğer olsaydı" diye eklemenize izin veririm. Anlaştık mı? Güzel. Şimdi cehennem yoluna dönmek istiyorum. Niyetim bu.

70

Sıcak kayalara oyulmuş bir yolda ilerliyorlardı. Yol sırtı caktı, ama rutubetliydi, bu yüzden birazcık buharlıydı.

"Stiks Irmağı'na çok yol kalmadı," dedi Gazap.

"Ah, Stiks! Bebekken annem beni ona batırmıştı," dedi Aşil.

"Karşıya geçmek için salcı Charon'a bir obol ödemeniz gerekiyor," dedi kartal biçimindeki rehberleri.

"Benim üzerimde para yok!" diye haykırdı Aşil. "Para, savaş meydanında bir işe yaramaz."

"Endişelenme," dedi Paris ona. "Bende çok var. Truva'dan bol bol ganimet aldım. Sorun şu ki paramı harcayacak hiçbir şey yoktu. Dürüst olmak gerekirse, o sefil yerden ayrıldığıma seviniyorum."

"Rüzgârlı ovalar pek eğlenceli değildi," dedi Aşil.

"Nasıl bir yerdi?"

"Rüzgârlı."

Gazap, kakhaha olabilecek bir gıcırta çıkardı:

"Yeraltı Dünyası'na vardığınız zaman, fikir değıştirebilirsiniz. Truva'ya geri dönmek için yalvarmaya başlayabilirsiniz!"

Savaşçılar durdu.

"Kahramanlarla dolu bir yere gidiyoruz. Kutsanmışların Adaları'na, değil mi?" diye sordu Paris.

Gazap yine güldü. "Öyle mi sanıyorsunuz?" Işıl ıslıl gözlerini hayaletlere çevirdi. "Stiks'i geçtiğiniz zaman, Asphodel

71

Tarlaları'na ulaşacaksınız. Sıradan insanların hayaletleri orada dolanır. Ama siz sıradan insanlar DEĞİLSİNİZ. Siz katilsiniz!"

"Savaşçı!" diye itiraz etti Aşıl.

"Siz Hades'in bir sonraki katına geçeceksiniz ve Tartarus'a götürüleceksiniz. Eminim, Efendi Hades sizin için uygun bir ceza bulur!"

"Ceza mı?.. Ne tür bir ceza?"

Gazap yürümeye devam ederken, kamburlaştırdığı omuzlarını silkerek biraz daha kamburlaştırdı.

"Orada Tantalus var. Aç ve susuz. Bir gölün içinde, boynuna dek gelen suların içinde duruyor. İçmek için eğildiğinde su kuruyor. Başının üzerinde bir meyve ağacının dalı var. Meyvelere uzanmaya çalışırsa rüzgâr, dalı ulaşamayacağı bir yüksekliğe savuruyor."

"Kötüymüş," diye mırıldandı Paris. "Kulağıma hiç hoş gelmedi. Bunu hak etmek için ne yaptı?"

"Tanrıların yiyeceğini insanlara verdi," dedi kuş biçim-

mindeki yaratık, alayla.

"Ah," diyerek başını salladı Aşil, "tıpkı Prometheus'un insanlara ateş verdiği için cezalandırılması gibi!"

Gazap yine aniden durdu. Şimdi sesi, canlı kemiğe sür t nen keskin  elik kadar haşindi:

"Bana Prometheus'tan BAHSETMEYİN! Siz, ikinizden kur tulur kurtulmaz, onu bulup yok edeceğim. Kaçamayacak. Sonsuza dek sürse de onu doğduğuna pişman edeceğim. Acele edin! Acele edin! Onun peşine düşmek istiyorum!"

72

Hayaletler acele ettiler.

"Yeraltı Dünyası'nın hoş bir yer olduğunu sanıyordum," diye homurdandı Aşil.

"İyi hayat yaşayan insanlar şuradaki yol ayrımında sağa dönüyor ve Elysian Tarlaları'na gidiyorlar. Orası dans ve şarkılarla dolu," diye açıkladı Gazap. "Bazı insanlar oradan yukarıdaki dünyaya dönüyorlar.  l rlerse,    kez Elysian Tarlaları'na geliyorlar ve sonra zamanlarının geri kalanı nı Kutsanmışların Adaları'nda, üzüntünün olmadığı yerde geçiriyorlar."

"Bu, kulağa hoş geliyor!" diye bağırdı Paris. "Bizim de oraya gitmemiz mümkün mü?"

"Evet. Ama ne mümkün!" dedi koca kuş, tükürürcesine.

"Şimdi Stiks'e geldik. İçine girin."

Önlerinde geniş ve cansız bir ırmak uzanıyordu. Yer y z ndeki ırmaklar gibi pırıldayıp ışıldamıyordu. Burada, gün ışığı bile  l yd .

"Sal yolculuğu için Charon'a para ödeyeceğimizi sanıyordum," dedi Paris. "Obollerimi hazırlamıştım."

"İrmağa girin. Çıktığınız zaman yeni bedenleriniz olacak. Bedeniniz olmazsa size işkence yapamayız."

Kuş, kanatlarını açtı ve kahramanlar gerileyerek zehir dolu ırmağa düştüler. Canlarını kurtarmak için ağızlarına gelen suyu tükürerek kıyıya doğru yüzdüler. Yoksa ölümlerine mi yüzüyorlardı?..

Güçlkle, Gazap'ın beklediği kıyıya çıktılar.

73

Ama savaş kahramanlarının gözü Gazap'ta değildi. Ağızları -artık ağızları vardı- açık kalmıştı. Gözlerini -artık gözleri de vardı- önlerinde, Gazap'ın yanında duran canavarlara dikmişlerdi.

"Bu nasıl bir cehennem yaratığı?" diye nefes verdi Paris.

Yaratık kabaca, insansıydı. Ama bedeni hemen hemen kare şeklindeydi. Öyle olmak zorundaydı. Karenin üst kenarına elli kafa dizilmişti. Bedenin iki yanında ellişer kol vardı.

Gazap, "Hekatonkheir ile tanışın," dedi.

"Selam çocuklar!" diye seslendi elli kafa. Bu, kahramanların kulaklarını sağır edebilirdi, ama Yeraltı Dünyası'nın havası, en yüksek sesi bile öldürüyordu.

Paris, birkaç parmağını salladı ve "Selam Hek!" dedi.

Aşil, canavarla güreşmeye hazırlanıyormuş gibi, ayaklarını ve kollarını ayırarak durdu.

"Ben kudretli Aşil'im. Gel canavar, elinden gelenin en

kötüsünü yap!"

"Ahhhh! Ne komik konuşuyor, değil mi?" dedi 35.

kafa. Kalanlar, gerçekten komik konuştuğunu söyleyerek onayladı. "Birazcık, geçen ay gelen Hektor'a benziyor konuşması," dedi 3. kafa ve diğer kafalar yine onayladı. "Yine de hep ne deriz, biliyor musun?" diye bağırdı 14. kafa ve tüm kafalar hep bir ağızdan bağırdılar: "Gelen ne kadar büyükse, düşmesi de o kadar zor olur!" Yüz kol, canavarın yan taraflarına şaplaqlar atarken elli kafa hep bir ağızdan kahkaha attı.

74

"Silahını seç, cehennem yaratığı!" diye haykırdı Aşil.

Kafalar kıkırdadı.

"Hı... hı! Cehennem yaratığı, ha? Eh, taş ve sopa kemik kırar " Diğer kafalar da katıldı. "Ama isim takman canımı acıtmaz!"

Aşil öfkeden morardı. Paris ise yalnızca birazcık endişelenmiş görünüyordu. "Silahını seç!" diye kükredi Aşil, ama sesi siyah kayalara ve zehirli ırmağın kıyısındaki çakıl taşlarına ölü ölü çarptı.

"Taşlar!" dedi 3. kafa. "Biz taşları seçiyoruz." Ve üç çift kol, kıyıdaki taşlara doğru sallandı.

Aşil eğilip bir taş aldı. Sonra, Hekatonkheir sağına eğildi ve elli sağ elin ellisi de birer taş kaptı.

Ama ağırlık, o devasa bacaklar için bile çok fazlaydı.

Canavar doğrulmaya çalışırken sallandı, sonra yana devrildi ve taşlar donuk takırtılarla kıyıya düştü. Hekatonkheir

güçlükle ayağa kalktı.

"Pardon dostum," dedi 35. kafa. "Bu her zaman başlarıma geliyor!" diye araya girdi 3. kafa ve diğer kafalar ekledi.

"Her zaman!.. "

Paris öne çıktı:

"Sorunun şu ki, beynini kullanmıyorsun."

"Beyinler!" diye hatırlattı 14. kafa.

"Beyinler olsun o zaman." Paris tek kafasını salladı.

"Sağa eğilip mesela, beş taş almalısın. Sonra sola eğilip, sol ellerinle de beş taş almalısın. Her seferinde beş tane. On

75

kez sola, on kez sağa eğilirsen bütün ellerin dolar. Böylece dengeni de yitirmezsin, değil mi?"

"Bu konuda haklı, sanırım," dedi 35. kafa.

"Bir deneyebiliriz," diye öneride bulundu üçüncü.

"Evet, deneyeyim," diye katıldı diğerleri.

Başta, ağır ağır sağa sola sallandı.

"Sola... iki, üç, dört, beş... sonra sağa... iki, üç, dört,

beş!" Yaratık sallandı. "Sola... iki, üç, dört, beş... ve sağa...

iki, üç, dört, h o p ! "

Paris mutlulukla el çırpıtı:

"işe yarıyor!"

Aşıl homurdandı:

"O canavarın beyinlerinden birini ödünç alman gerekiyor, çünkü kendininkini kaybetmiş görünüyorsun. Öyle mi?"

"Kayıp mı etmişim? Neden?"

Aşil başını bitkinlik içinde iki yana salladı.

Bazı taşlar yere düşmüştü. 17. kafa, diğerlerini şoke eden, çok pis bir küfür salladı. Ama bir süre sonra canavar, "Sola... iki, üç, dört, beş... sonra sağa... iki, üç, dört, beş!" temposuna kendini kaptırmıştı. Kısa süre sonra, yüz elinde yüz taş tutuyordu, "işte oldu! Sen hazırsan ben de hazırım," dedi Hekatonkheir'in 35. kafası, Aşil'e. Aşil kolunu arkaya attı ve taşı fırlattı. Taş 25 numaranın burnuna çarptı ve baş kükredi.

76

Bir an sonra, Hekatonkheir'in yüz taşı Aşil'in üzerine yağdı. Aşil'in zırhı, at toynağı altında kalmış salyangoz kabuğu gibi kırıldı. Yeni bedeni ezildi, çarpıldı, kırıldı ve hırpalandı. Paramparça olmuş miğferin içindeki kanlı kafası taş yığınının içinden çıkıyordu. Paris, Aşil'in ağzındaki taşı çekti ve Aşil'in yepyeni dişleri tıngırdayarak yere düştü.

"Sen iyi misin?" diye sordu Truva Prensi.

"Ga-ğaaaah? Gaah-ğah ğaaaah ğah... ğa-ğah!" dedi

Aşil, yaralı dudaklarından kan püskürterek.1 8

"Sordum yalnızca," dedi Paris.

"Aha!" diye inledi Hekatonkheir, en az kırk kafasıyla.

35. ise, "Gerçekten çok işe yaradı, değil mi? Artık nasıl yapacağımızı bildiğimize göre, yenilmez olacağız!"

Aşil'in bedeni çabucak iyileşti, ne de olsa bir ölümsüzdü o; yeni bedeni yaralanıp çarpılabiliyordu, ama asla yok edilemiyordu. Boş diş etlerinden yeni dişler çıktı, derisi iyileşti ve tek bir yara izi kalmadı. Aşil kendini taş yığınına

nın üzerine çekti ve iyileşmiş bacaklar üzerinde titreyerek doğruldu.

"Truva'da buna benzer bir yaratığımız olsaydı, on senede değil, on dakikada kazanırdık."

"Olmadığı iyi olmuş o zaman," diye güldü Paris.

Aşil yepyeni gözleriyle dik dik baktı ona ve tam daha da yeni dişlerinin arasından bir şey tıslayacaktı ki durdu.

Bunun ne anlama geldiğini söylememe gerek yok elbette. Var mı? Pekâlâ, anlamı şu: "İYİ Mİ! Sen ne sanıyorsun, salak!"

77

Paris'i kolundan yakalayarak Gazap'tan uzağa sürükledi.

Öyle alçak sesle fısıldadı, hava öyle ölüydü ki kahramanın sözlerini kuşun kartal kulakları bile duyamadı.

"Bu korkunç yerde kalamayız. Buradan dışarı çıkmak için bir planım var. Sen beni destekle ve söylediklerimi onayla yeter; kulağa ne kadar tuhaf gelirse gelsin."

"Tamam," dedi Paris, başını sallayarak.

"Tamam n e ? "

"Tamam, söylediklerini onaylıyorum. Öyle dedin ya!"

Aşil, eski düşmanının faydalı bir dost olup olmayacağını merak etti, ama yine de Gazap'a döndü:

"Gazap!"

"Ne oldu Aşil? Acelem var."

"Biliyorum. Şu pis Prometheus'un peşine düşmek istiyorsun."

"O beni ilgilendirir."

"Hayır! Herkesi ilgilendirir. Onun gibi tehlikeli bir yaratınının

başıboş dolaşmasına izin veremezsin," dedi Aşil.

"Katılıyorum," dedi Paris.

"İşte bu yüzden tanrıların hizmetinde benim gibi bir

Gazap var," diye terslendi kuş ve gagasını takırdattı.

"Üstelik, tanrılar sana çok kötü davranıyor. Seni, im-

kânsız bir göreve yolluyorlar. Teus'u bulsan bile, kendi ba-

şına yakalamakta güçlük çekersin."

Gazap, çarpık boynunu hatırladı ve bunun doğru oldu-

ğunu anladı. "Belki," dedi.

78

"Sana yardım edecek iki gerçek kahramana ihtiyacın

var."

"Var gerçekten," dedi kuş. "Zeus her şeyi benim yapma-

mı bekliyor. Prometheus'u zaman ve mekânda kovala, sonra

dur, kahramanları Hades'e götür."

"Bu BÜYÜK haksızlık," diye içini çekti Aşil. "Birazcık

uzman yardımı alacak olsan seni suçlamazdım."

"Hah! Benim gibi uzman bulamazsın," dedi Gazap ve

gagasını gururla havaya kaldırdı.

"Katılıyorum, ama iki kahraman faydalı olabilirdi. Ben

ve Paris gibi... "

"Evet, iki iyi adam işime yarardı..." diye başını salladı

Gazap.

"Bir de canavar," diye araya girdi Hekatonkheir'in 17.

kafası. "Özellikle de aynı anda yüz taş fırlatmayı öğrendik-

ten sonra!"

Gazap'ın gagasında bir gülümseme oluştu sanki:

"Zeus'a, seni Hades'e götüreceğime dair söz verdim

Aşil... ama ne zaman götüreceğimi söylemedim. Sizi bu-
raya Prometheus'u yakaladıktan sonra getirebilirim, değil
mi?"

"Getirebilirsin," dedi Aşil dikkatle ve 'Elimden geliyor-
sa, hayır!' demek üzere olan Paris'e bakarak başını iki yana
salladı.

"Ama Zeus, ihtiyaç duyduğunuz fazladan iki çift kanadı
bana asla vermez," diye içini çekti Gazap.

79

"Karısı Hera verebilir," dedi Aşil. "Paris'ten pek hoşlan-
maz, ama beni sever."

Gazap'ın vahşi gözleri Aşil'in gözlerine uzun uzun bak-
tı. "Seni yanımda götüreceğim," dedi.

"Ya beni?" dedi Paris.

"Ya beni?" diye sordu 35. kafa.

"Evet. Hep birlikte, Ateş Hırsızını yakalayacağız ve onu
yok edeceğiz! Yok edeceğiz!"

Prometheus yine en uzak yıldızlara ulaşmıştı ve zaman
yeterince ileriye akmıştı. 1795 senesinin Aden'ine yöneldi.

SEKİZ

A D E N - 1 7 9 5 , B ı Z ı M G E L İ Ş İ M İ Z D E N S O N R A K İ G Ü N

Başınıza sürekli bir şeyler geldiği gibi ürkütücü bir hisse
kapıldınız mı hiç? Kontrol edemediğiniz şeyler?.. Sanki biri
sizi bir satranç tahtasındaki piyon gibi itip kakıyormuş gibi ?..

O gün olayların kesişmesi normal gelmişti. Ama, şimdi geriye
dönüp baktığımda, olayları olduranın garip bir 'kader'

olduğunu görebiliyorum. Yani, eğer kadere inanmıyorsanız, şimdi olacıklara da inanmayacaksınız. Bu kitabı, aldığınız, dükkâna ya da kütüphaneye geri götürün. Paranızı geri alın.

Okumaya devam ETMEYİN!

Prometeus geniş, beyaz kanatlarıyla, nehir kıyısındaki lekeye -Aden'e- doğru süzüldü.

Daha önce de buraya gelmişti. Gelecekte.1 9 O zamanlar şehir mor, sarı, yeşil, kahverengi, gri ve siyah bir bulutla

1 9 Evet, bunun kulağa pek mantıklı gelmediğini biliyorum. GEÇMİŞTE gittiğin bir yere dönebilirsin, ama G E L E C E K T E gittiğin bir yere dönemezsin. Ama Teus zamanda yolculuk yapıyordu. Aden Şehri'ne 1858 senesinde, ben oradayken olduğundan daha pis ve daha çirkinen gitmişti. Hiç olası gelmiyor, biliyorum. Ama öylesine uzun yaşadım, öylesine yaşlıyım ki! Aslında HEPİMİZ zamanda yolculuk yapıyoruz, yalnız çoğumuz hep ileriye gidiyoruz.

Teus iki yöne de gidebiliyordu.

81

kaplıydı. Sislerin içinden, kıvrıla kıvrıla yükselen kuleler ve keskin kule külahları fırlıyordu.

Şimdi, 1795 senesinde, şehir daha küçüktü ve şehri, rüzgârın dalgalandırdığı çimenlerle kaplı ovalardan ayırmak için tahta bir duvar dikilmişti. Aden, güzel bir yüzde ki siyah siğil gibi duruyordu orada.

O günlerde binalar çok yüksek değildi, ama çürümeye yüz tutmuş, rutubetli binalardı. Sokaklar su birikintileriyle kaplı, çamurlu, karanlık ve dolambaçlıydı.

Teus havada asılı kaldı ve altında parlak bir sarı alevin çaktığını gördü. Sonra bir vınlama duydu ve kurşundan bir

yumru kolunu delip geçti.

Yarı-tanrısal kulakları çok aşağıdaki bir adamın bağırdığını duydu.

"Onu vurdum! O büyük kuşu vurdum! Ailemi bir hafta boyunca besleyecek! Yakaladım onu!"

Teus, bağırان kişinin, Aden sokakları kadar çarpık, yaşlı bir adam olduğunu gördü.

Ekşi yüzlü, yaşlı bir kadın gırtladı:

"Aptal! Onu vurduysan neden düşmedi? Sen, şu ahır bile vuramazsın. Güzelim barut tozunu ve mermiyi boşa harcadın. Halbuki onları Vahşi İnsanlara karşı kullanabilirdik!"

"Onu vurduğumdan emindim," diye içini çekti adam.

Yuva dedikleri sefil barakaya döndü.

"Neden faydalı bir şeyler yapmıyorsun?" diye sordu kadın. "Git de zavallı bir yabancıyı falan soy."

82

"Zavallıysa soymaya değmez!" diye homurdandı adam.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Şimdi git, hırsızlık yap. Benim bebek çiftliğine dönmem gerek."

Teus ürperdi. O, bu insanlara ateş vermişti. Onlar da ateşi boğucu bir duman yaratmak için kullanmıştı. Onu kullanarak adam öldürmeyi öğrenmişlerdi. "Böyle olmanması gerekiyordu," diye içini çekti ve yaralı kolunu ovaladı.

Yarası iyileşmeye başlamıştı bile. "Belki de Zeus haklıydı.

Belki insanlar fazla saf, onlara ateş vermemem gerekiyor. Belki bu yüzden cezalandırılmayı hak ettim."

Bir yarı-tanrı bile zaman zaman hüznülenebilir.

Teus, aşığıda koşturan insanlara baktı. Daha çok, çok iğrenç bir şeye basmamak için eğilmiş, ayaklarına bakan şehir sakinlerinin sırtlarını görüyordu. Yalnızca kuş avcısı yukarı bakıyordu.

Teus, koşturmayan tek bir kız gördü. Kız, yabancı biri gibi dolanıyordu. Saçları kızılımsı kahverengiydi ve yüzü öyle güzeldi ki uğruna denize bin gemi açılabilirdi. Aslında, Aden'de görmek isteyebileceğiniz en güzel kızdı, en güzel...20

Sokaklarda dolanıyor, hava kararıp gitme zamanı

gelene kadar zaman öldürüyordum. Babam beni geride

20 Evet, tamam, bu güzel kız bendim, ne olmuş? Burada küçük bir yalan söylediğimi

düşündüğünüzü biliyorum, ama ben Aden'deyken, orada hiç güzel kız

görmedim. Hayır, gerçekten, CİDDEN görmedim. Bana inanmadığını görebili-

liyorum, ama umurumda bile değil.

83

BIRAKMAYACAĞINI söylemişti. Bir planı olduğunu söy-

lemişti, ama bana akşam yemeğinde anlatacaktı.

Sızlanıp durmayayım diye, beni kaçışımıza hazırlanmak

üzere dışarı yollamıştı:

"Bu kalabalık şehirde, balonu serip dumanla doldurmak

için açık bir alana ihtiyacımız var. Sonra, balonu o açık

alana taşımak için en az bir güçlü adama ihtiyacımız var.

Şimdi git bakalım."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordum ona.

"Dinleneceğim... Balonu ırmağın üzerinden Doğu Yakası'na

uçuracaksam, bu gece uyanık olmam lazım."

Sonra merdiveni tırmanıp Storm Hanı'ndaki yatak odasına gitti ve beni, şehri keşfetmek üzere yalnız bıraktı. Aden'de kimse bir yabancıya gülümseyip merhaba demiyordu. Kimse gülümsemiyordu bile. Ev ve dükkânların pencereleri kir kaplıydı. Ben meraklı biriyim, insanların nasıl yaşadığını görmek isterim. Bu yüzden sokaklarda dolaşanlar, kirli pencerelerden içeri bakıyordum. Dükkânlarda pek az yiyecek vardı, kuşatma yüzünden olduğunu tahmin ediyordum. Ve Adenliler yeni yiyecek satın almayacak kadar pinti olduğundan, giysiler askılarda toz topluyordu. Atlar ve zaman zaman at arabaları gürültüyle geçiyor, sizi kenara sıçramaya zorluyordu. Tahta kaldırımlar gıcırdayıyor, tökezlemenize sebep oluyordu. Adenlilerin bu yüzden başlarını eğerek yürüdüklerini, ama hızlı hızlı iki yana baktıklarını düşündüm.

84

Sanırım yanılmışım. Yaşamaları buna bağlıymış gibi iki yana bakınmalarının bir sebebi daha vardı. Sebep şuydu: Yaşamaları buna bağlıydı. Ama ben bir yabancıydım. Bilemezdim.

Diğerlerinden daha da kirli görünen bir evin önünden geçtim ve içeride neler olduğunu merak ettim.

Evin ön cephesi, diğer evler kadar solgun ve kirliydi.

Ama bu evin kapısının üzerinde yepyeni, parlak kırmızı bir tabela vardı. Sarı-altın renklerle şöyle diyordu:

"Bayan Waters'ın harika çocuk dünyası. Şehrin en iyi

kreşî."

Gözlerimi kısarak pencereden içeri baktım. Çıplak tahta zeminde birçok beşik vardı. Bazıları, o kadar kıpırtısızdı ki örümcekler çevrelerine ağ örmüş, Uyuyan Güzel'in yatağı gibi görünür olmuştu.

Bir kadın oturmuş, bir beşiğe bakıyor, onu sallıyordu.

Bir çocuk sızlandı, bir diğeri öksürdü. Ama yuvarlak omuzlu, gri şallı, değnek kadar zayıf kadın onları duymazdan geldi. Gözlerini o bebeğe dikmişti. Bir fincandan kaşıkla süt alıyor, agu sesleri eşliğinde bebeğe içiriyordu.

Sırtına dikilmiş gözlerimi hissetti sanki. Balta kadar keskin, balta kadar sert bir yüzle pencereye döndü. Önceki gece Storm Hanı'nda gördüğüm bir yüzdü.

Çabucak kasvetli sokakta ilerledim, loş ara sokakların önünden geçtim, balonumuzu alacak kadar geniş bir yer aradım. Ama ileriye bakıyordum, ara sokaklara değil, işte

85

o zaman, Adenlilerin neden durmaksızın iki yanlarına baktıklarını anladım:

Karanlıkta tehlike bekliyordu; loş gün ışığında bile hırsızlar saklanıyordu. Biri, benim loş bir aralığın önünden geçmemi bekledi, sonra arkamdan yaklaştı. Sert elini boğazıma doladı ve beni iki penceresiz duvarın arasındaki geçide sürükledi.

"Ya paranı bana verirsin ya da gırtlığını keserim."

Yaşlı ve çarpık bir adamın yaşlı ve çarpık eliydi.

Daha önce de kanunsuz şehirlerde bulunmuştum ve ba-

bam bu tür insanlarla nasıl başa çıkacağımı öğretmişti.

"Gırtlığımı bırak, yoksa beni boğarsın ve paramı asla alamazsın," diye gakladım. Adamın eli gevşedi, ama ceketimi yakaladı. Dönüp ona baktım. Dün gece, Storm Hanı'nda içki ısmarladığım yaşlı adamdı. Ben de onun için üzülmüşüm!

Babamın tavsiyesi şuydu: "Enayinin kafasını karıştır."

"Bozuk paran var mı?" diye sordum.

"Ne?"

"Bende bozuk para yok. Yalnızca kâğıt para var. Bana ne kadar istediğini söyle. Sonra da bak bakalım, bozuk paran var mıymış."

"Niye?... Elli kuruşum var," dedi.

"Göster."

Adam bir eliyle ceketimi tutarken, diğeriyle cebini karıştırdı. Birkaç bozukluk çıkardı ve bana gösterdi.

86

Paraların yarısını aldım.

"Şimdi, bende hiç bozuk para yok. Bu yüzden, sıfıra elli kuruş eklersen elinde elli kuruş olur. Ellinin yarısı yirmi beş, değil mi?"

"Evet."

"Ben yirmi beş kuruş alıyorum, sana da yirmi beş kuruş bırakıyorum. İkimizin de yirmi beşer kuruşu oluyor ve herkes mutlu oluyor!"

"E-evet!" dedi adam. Kaşlarını çattı ve ceketimi bıraktı.

Sonra olanlara inanamayacaksın.2 1

Bir tüy hışırtısı duyuldu ve kurşuni gökyüzünden, daha da kurşuni ara geçide dev bir şekil indi. Sırtına beyaz kanatlar bağlanmış bir adam, yaşlı soyguncunun arkasına indi. Derisi tunç rengi, kasları bizim balon kadar pürüzsüz ve şişkin, iri yarı, genç bir adamdı.

Benim yüzüm ne kadar güzelse, onunki de o kadar yaşkıklıydı. Saçları birazcık uzun ve kız gibiydi, ama kimse kusursuz değildir. Adam uzandı ve soyguncuyu perişan ceketinden tutup kaldırdı.

"Bu adamın seni soymaya çalıştığını gördüm," dedi yabancı. Kolları olmayan ince bir gömlek giymişti ve pantolonu yoktu.  ş d ğ n  tahmin ettim.

21 Ama ben yine de anlatacağım. Bilmek istiyorsun, değil mi? Ya da belki tahmin yürütmek istiyorsundur. Hadi, tahmin et. Ka tım mı? Hayır. Adam kandırıldığını anlayıp, "Hırsız durdurun!" diye mi bağırdı. Hayır. Gördün mü, zaten sana anlatacağım şeyi okuman gerekecek.

87

Herhalde sen olsan düşüp bayılırdın. Bu ne kazandırırdı sana? Çamurlu giysiler...

Ben, gezilerimiz sırasında tuhaf yerlere gitmiş, daha da tuhaf manzaralara tanık olmuştum. Benim gökten inmemin üzerinden de çok zaman geçmemişti. Bu yüzden, sanırım olmam gerektiği kadar şoke olmamıştım. Gözlerimi kırpıştırmış olabilirim. Bir kez...

"Bizi nasıl gördün?" diye sordum.

"şehrin üzerinden uçuyordum," diye açıkladı.

"O kanatlarla mı?" diye sordum.

"Uçmanın başka yolu yok ki," dedi.

"Şahsen ben, balon kullanıyorum," dedim.

"Ne?"

"Ateş kullanarak duman yapıyoruz ve kocaman bir tor-

bayı uçmuyoruz," dedim ona.

Adamın yüzü aydınlandı:

"Ah, demek siz insanlar ateşi kullanacak iyi bir alan

buldunuz. Çok memnun oldum."

"Ben de senin memnun olduğuna memnun oldum; ama

yaşlı adamı boğulup ölmeden yere bırakır mısın?" diye yal-

vardım.

Adam, hırsız nemli tozların üzerine bıraktı. Yaşlı adam

şaşkın şaşkın sendeledi. Bize baktı. "Sizinle tanışmak gü-

zeldi," dedi ve dişsizce gülümsedi. Elindeki paraları şingırdattı.

"Karım bu yirmi beş kuruşa sevinecek," dedi sersem

sersem. Donuk bakışlarla, sallana sallana ana caddeye yol-

landı.

88

"Adım Teus," dedi iri yarı yabancı.

"Benimki de Helen," dedim ve elimi uzattım.

Yemin ederim, bunu söylediğimde adamın tunç rengi

derisi iyice soldu.

"Kim?"

"Helen. Daha önce böyle bir isim duymadın mı?"

"Ah, duydum," diye mırıldandı. "Ama o Truva'daydı."

"Doğu Yakası'nın ötesinde bir yer mi?" diye sordum.

"Çok çok ötesinde," dedi.

"Bak. Babam bize yardım edecek güçlü bir adam arıyor. Benimle birlikte Storm Hanı'na gelmek ister misin?" dedim. Sonra çevreme bakındım. "Dönüş yolunu bulabilirsem tabi. Bu şehir labirent gibi; her hareket ettiğinde değişen, sudan yapılmış bir labirent."

Başımı salladı.

"Aden, canlı bir varlık gibidir," diye onayladı. "Bir de onu 1858'de iyice büyüdüğünde görmeliydin!"

"Hı?.."

"Boş ver. Storm Hanı bu tarafta," dedi, benim seçeceğim yönün aksini işaret ederek. O sırada, Storm Hanı'nı üzerinden uçarken gördüğünü düşündüm.

Adam, kanatlarını çıkarıp güçlü kollarının altına tıktı, sonra rıhtıma doğru yürümeye başladı.

Ben de onu izledim.

DOKUZ

ESKİ TRUVA - 4000 SENE ÖNCE...

AMA ORAYA SON GİTTİĞİMİZ ZAMANIN SONRASI

Şimdi öykünün farklı parçalarının nasıl bir araya geldiğini

görüyorsun, değil mi? Ben kurgu yazarı olsaydım, işte

tam olarak böyle kurgulardım. Ama, elbette, ben kurgu yazarı

değilim, çünkü bu öykü doğru. Sana altmış sene önce başıma

gelenleri anlatıyorum. Ama Gazap'ın, Kahramanların

ve Hekatonkheir'in öyküleri, Teus ve benimkiyle birleşmedi.

Henüz... Sabırlı ol sevgili okuyucu. Sabırlı ol!

Zeus yine rüzgârlı ovalara gitmişti. Yaşlı ve bilge bir Yunanlı

kılığına girmişti ve Yunanlı önder Agamemnon ile

görüşmeye gidiyordu. Planından Hera'ya da bahsetmişti.

"Yunanlıları, tahtadan yapılmış, tekerlekli, içi boş, de-
vasa bir at yapmaya ikna edeceğim. Atın içini askerlerle
dolduracaklar ve ovada bırakacaklar," dedi. "Truvalılar
tahta atı şehrin içine alacaklar ve Yunanlılar dışarı fırlayıp
hepsini öldürecek."

"Biraz tehlikeli olmaz mı?" diye itiraz etti Hera. Akıllıca
bir fikir olduğunu görebiliyordu ve sinirlenmişti. Neden
90

onun aklına gelmemiști? Fikir işe yararsa Zeus çok ukalaca
davranacaktı. On sene boyunca böbürlenir dururdu artık.

"Yunanlılar atın içinde rahat rahat oturacak, inan bana,"
dedi Zeus.

"Hiç de öyle olmayacak," dedi Hera küçümseyerek. "O
insanlar, biz tanrıların kullanmadığı bir şey kullanıyor,"
diye hatırlattı kocasına. "Tuvalet denen bir şey. Tuvaleti
kullanamazlarsa atın içi çok, çok pis kokabilir."

Zeus, planında bir kusur çıkmasına sinirlendi:

"Atın içine girmeden önce tuvalete giderler, olur biter."

Hera küçümsemeyle, hafifçe hıhladı:

"Devam et. Bana, Truvalıların neden bu tahta harikayı
şehre alacaklarını anlat madem."

"Yunanlıların kalanı... atın içinde OLMAYANLAR...
gemilerine binecek ve yelken açıp gidecek. Truvalılar on-
ların pes edip evlerine döndüğünü düşünecek. Kapıları
açacaklar ve tahta atı şehre alacaklar!" diye bağırdı.

"Neden alsınlar ki?"

"Çünkü onun kutsal bir Yunan heykeli olduğunu düşün-
necekler. Onu savaş ganimeti olarak alacaklar," dedi.
"Hayır, almayacaklar. Kocaman, tahta bir at görürlerse,
'Aaaaa! Bak! Kocaman bir tahta at!' derler. Truva'da kim-
se onun kutsal bir Yunan heykeli olduğunu düşünmez,"
diye alay etti Hera. "Kimse onu şehre taşımayı aklına ge-
tirmez."

Zeus, şehrin üzerindeki bulutta kıvrandı.

91

"Haklı olabilirsin," dedi.

"Zeus, ben her zaman haklıyım. Kaçıkça bir plan."

Zeus öfkelen-di ve kemerindeki keseye uzanıp bir yıldırım
çıkardı. Onu öfkeyle yeryüzüne fırlattı ve üç Yunan
çadırını tutuşturdu. Rüzgâr alevleri körükledi ve bağıra
çağıra kaçışan askerlerin sakallarını kavurdu. "Tüh!" dedi
Zeus. Sonra karısına döndü:

"Bak, bu savaştan sıkıldık. Savaşı bitirmek için senin
daha iyi bir planın var mı?"

Hera hafifçe gülümsedi:

"Bunu sorduğuna sevindim. Var. Sen Yunanlılara gidi-
yorsun ve tahtadan yapılmış, tekerlekli, içi boş, devasa bir
at yapmalarını söylüyorsun. Atı askerlerle dolduruyorlar.

Truvalılar da atı ite çeke şehre götürüyorlar."

Duraksadı. Zeus dik dik baktı ona.

Hera dudak büktü. Zeus dik dik baktı ona.

"Hadi," dedi Hera. "Sor."

"Hayır."

"Hadi ama. Merak ediyorsun."

Sessizlik. Aniden, Zeus bir yıldırım kapıp Truva'ya fırlattı.

Birkaç tepesiz kule, tepelerini kaybetti.22

22 Ah, hadi, itiraz et madem. Tepesiz bir kule nasıl sahip olmadığı şeyi kaybedebilir.

Bunu söyleyecektin. Biliyorum. Eh, dinle o zaman. İngiltere'de yaşayan, Christopher Marlowe adlı, ünlü bir oyun yazarı, Truva'nın "tepesiz kuleleri" olduğunu söylemişti. Onların inanılmaz ölçüde yüksek olduğunu, tepeleriñnin bulutların arasında kaybolduğunu kastetmişti. Gördün mü? Şimdi devam edelim.

92

Zeus, surat asan bir çocuk gibi, çabuk çabuk konuştu:

"Ah, pekâlâ madem, seni engin zihinli, koca ağızlı tanrıça.

Söyle bana, Truvalılar atı şehre neden götürsünler?"

Hera ellerini sakın sakın kucağına koydu:

"Çünkü Sinon adlı bir casus Truva'ya gidecek ve Truvalılara

bu atın kutsal bir Yunan heykeli olduğunu söyleñ

yecek. Sinon, Truvalılara, evine dönen Yunanlıların onu

barış armağanı olarak bıraktığını söyleyecek."

"Ve sen buna inanacaklarını düşünüyorsun, öyle mi?"

diye sordu Zeus.

"İnanacaklar."

"Ee, bu Sinon denen adamı nereden bulacağım?"

Hera, tanrısal başını iki yana salladı:

"Hayır, bulmayacaksın Zeus. Sen Sinon kılığına girecekñ

sin. Sen kolaylıkla şehre girip söylentiye yayabilirsin."

Zeus ayağa fırladı:

"Hemen gidip yapacağım."

"Bir şey unutmuyor musun?"

"Unutuyor muyum?"

"İlk önce Yunan kampını ziyaret etmeli, atı yapmalarını sağlamalısın. Ancak at yapıldıktan ve Yunan gemileri gittikten sonra Sinon, Truva'ya gidebilir."

"Evet... bunu biliyorum," diye yalan söyledi Zeus. "Hemen yapacağım derken, at fikriyle Yunanlıları ziyaret edeceğimi kastettim."

93

Tanrı hemen yaşlı ve bilge bir Yunanlı öğretmen kılığına girdi ve buluttan aşağıya, Yunan kampının kenarına süzüldü. Bir nöbetçi onu gördü. "Parola nedir, yabancı?" diye seslendi.

"Bırak geçeyim, yoksa gırtlığından aşağı bir yıldırım sokarım ve seni içten dışa kızartırım," diye hırladı Zeus.

Nöbetçi kafasını kaşıdı:

"Bana söyledikleri parola bu değildi."

"Sana ne dediler?" diye sordu Zeus.

"Parolanın Rüzgârlı olduğunu söylediler."

Zeus ellerini çırpı:

"Aferin asker. Bu doğru. Parola Rüzgârlı. Sınavı geçtin.

General Ulysses'e, senin ne kadar iyi bir nöbetçi olduğunu söyleyeceğim," dedi tanrı, kampa girerken.

Nöbetçi sevinçten kızardı:

"Ne?... Şey... teşekkür ederim bayım. Teşekkür ederim."

O gün, ilerleyen saatlerde, Zeus tahta at numarasını açıklamış, Ulysses'in yanından ayrılıyordu.

"İşe yarayacağını düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordu

Ulysses, Truva'nın duvarları kadar yüksek, yarısı bitmiş heykele bakarak. Adamlar, denizden esen rüzgârın körükleyip kıvılcımlandırdığı ateşlerin ışığında, gece boyunca çalışmıştı o heykelin üzerinde.

"İşe yarayacak... Adamlarına, atın içine girmeden önce tuvalete gitmelerini söylersen," dedi Zeus. "Şimdi Truva'ya

94

gidip, sizin atın Yunanlıların barışçıl bir armağanı olduğunu söylemeliyim."

Zeus ovaları aşarken, Truva'ya uçarak gidebilmeyi diletti. Zeus çok yürüyen biri değildi. Tanrılar yürümez. Ayakları acımaya başlamıştı ve paslı kılıçlara, kırık zırhlara, defin kıtalarının geride bıraktığı cıvık cıvık ceset parçalarına basıp duruyordu. Bir savaş meydanı, pis bir yer olabilir. On senelik bir savaş meydanı, aynı zamanda, çok pis olabilir.

Rüzgâr, kahraman Aşil'in cesedi için yakılan cenaze ateşinden Zeus'un yüzüne küller savurdu. Zeus gömleğindeki külleri silkelerken haince gülümsedi:

"Artık Tartarus'a tıklmış olmalısın Aşil," diye mırıldandı ve Truva'nın kudretli duvarlarına doğru yürüdü. Gizli kapılardan birine yöneldi. Kapı o kadar gizliydi ki herkes unutmuştu onu.

Gece çöküyordu ve Truva karanlıklara boğulmuştu.²³

Ama Zeus'un tanrısal gözleri vardı ve Kral Priam'ın sarayına giden taş döşeli sokakları açık seçik görebiliyordu.

Keskin kulakları, karanlık pencerelerin kepenklerinin ar-

kasında, daha da keskin seslerin yakındığını duyabiliyordu:

2 3 "Aha!" diye bağıırıyorsun. "Eğer gece çökmüşse, elbette karanlık olur!" Ama

benim demek istediğim, evlerin pencerelerim, sokakları ve tepesiz kuleleri

aydınlatan mumlar ya da meşaleler yoktu. Mum, hayvansal yağdan yapılır ve

kıtlık çeken bir şehirde hayvansal yağ kıymetlidir. Mumların hepsini yemişlerdi.

Truvalılar erkenden yatıyor, sokakları ay ışığına bırakıyorlardı; çünkü

ayı yiyemiyorlardı, ama yemeyi isterlerdi. Ayın peynirden yapıldığına inanıyorlardı!

95

"Anne, su içmek istiyorum!"

"Kes sesini, yoksa Hektor'un hayaleti gelip alır seni!"

"Ama anne, uyuyamıyorum. O çekiç sesleri uyutmuyor

beni. Ne onlar anne?"

"Rüzgârlı ovadaki Yunanlılar bir şey yapıyor."

"Ne yapıyorlar anne? İçeri girmek için merdiven mi?"

"Hayır, yan komşumuz Bayan Palamon, onun büyük,

tahta bir şekil olduğunu söylüyor. Bir köpek olacak gibi

görünüyormuş."

"Aha! Anne! Yarın duvarlara tırmanıp bakabilir miyim?"

"Ancak hemen uyursan."

"Aha, anne! Truva'nın Tahta Köpeği! Bu tarihe geçecek

bir şey!"

"Uyu! Hemen!"

"İyi geceler anne."

"İyi geceler. Yemesin seni böcekler."

"Denediler anne, ama ben onları yedim. İyi geceler."

"iyi geceler!"

Zeus yürümeye devam etti. Çekiç seslerini o da duyabiliyordu. Ama onun tanrısal kulakları bile, kayarak ayrılan kayaların sesini kaçırdı. Yeraltı Dünyası'ndan ovaya, Aşil'in küllerinin yakınına bir kapı açılıyordu.

Truva'nın üzerindeki bulutta oturan Hera, zayıf ay ışığında kapıyı ve Yunan kamp ateşlerinin kıvılcımlarını görebiliyordu. İlk önce, çarpık bir boyun üzerindeki kartal başı

96

belirdi ve dikkatle çevresine bakındı. Devasa kuş-adam kumlu ovaya çıktı ve aşağıdaki birisine kendisini takip etmesini işaret etti.

Gümüşsü ışığa önce Aşil, sonra Paris çıktı. Sonunda, elli başlı bir yaratık, yüz kolunu kullanarak kendini yerüstüne çekti. Kapı kayarak kapandı.

"Ayyyyy!" diye inledi Aşil.

"Şşşşş!" diye tısladı elli iki ağız ona.

"Ama bu küllere bastım!" diye yakındı kahraman.

"Soğuk küller," dedi Paris. "Canını yakmaz."

"Hayır... bunlar BENİM cesedimin külleri!"

"Ayyyyy!" diyerek başını salladı Paris.

"Şşşşş!" diye tısladı elli iki ağız ona.

"Şimdi burada bekleyin ve sessiz olun," dedi Gazap.

"Şşşşş!" diye tısladı elli iki kafa ona.

Yaratık sinirli sinirli gagasını takırdattı:

"Aşil ile Paris'in yeryüzüne geri döndüğünü kimsenin

bilmesini istemiyoruz. Hera beni görmek istiyor. Siz bura

da bekleyin. Ben şafak sökmeden dönerim. Sonra, Prometheus'u

aramaya çıkarız."

Elli iki kafa sallandı.

Kartal, kanatlarını açtı ve yumuşak kanat sesleriyle havalandı, arkasında tozlu bir rüzgâr bırakarak ilginç buluta doğru yükseldi.

Aşil başıyla duvarları işaret etti:

97

"Bu gece duvarlarda çok nöbetçi var."

"Sanırım bizi arıyorlar," dedi Paris.

"Başlarını eğmelerini söylemeliyiz," dedi Aşil.

"Bu işi bana bırakın," dedi elli kafalı canavar, alçak sesle.

Hekatonkheir ovada taş aramaya başladı. Onları, kare şeklindeki bedeninin iki yanında iki yığın yaptı. Sonra, küçük bir şarkı eşliğinde ellerine almaya başladı, "Sol tarafa beş... sağ tarafa beş... sol tarafa beş... sağ tarafa beş!" Sonunda elleri doldu. "Hey! Yere devrilmedim!" diye sıırıttı 35. kafa.

Aşil gözlerini kısarak Yunan kampına, çekiç seslerine doğru baktı. Ateşler devasa, tahta bir heykeli aydınlatıyordu. "Tahta bir inek yapıyorlar!" diye bağırdı.

"Şşşş!" diye tısladı elli bir ağız ona.

"Hayır, çocuklar. Truva duvarlarındaki insanların baktığı şey o. Ay ışığının düşürdüğü gölgeler yüzünden bizi göremiyorlar. Domuza bakıyorlar!"

"Truva'nın tahta domuzu," dedi Paris. "Acaba neye yarayacak?"

"Boş ver. Bu taşları bırakabileceğin anlamına geliyor

Hek!" diye emretti Aşil.

"Of! Zorunlu muyum?" diye sızlandı 17. kafa.

"Bir yere bırak işte."

"Onları boşa harcamak yazık olacak," dedi 3. kafa. Canavar, elli çift kolu arkaya attı ve taşları duvarlara fırlattı.

98

Bir taş fırtınasıyla duvarların tepeleri ufalanırken, Truvalılar, panikle bağışarak kaçıştılar. Yara bere ve kanlar içinde, karanlıkta neler olduğunu bilemeyerek sendeleye sendeleye evlerine döndüler.

Çok yükseklerde Gazap, Hera'nın yanına kondu...

Hera, haberci Hermes'i çoktan çağırmişti. Genç adam yakınıyordu:

"Beni yatağımdan sürükledin! Yirmi dört saat hizmet vermem gerektiğini bilmiyordum! Haksızlık bu. Sen parmaklarını şıklattığında uça uça gelmesi gereken başka kimse yok. Zeus'u gördüğümde seni şikâyet edeceğim."

Hera içini çekti:

"Hermes, Olimpos'tan üç çift kanat getir. Şafaktan önce olsun. Dostlarımız gün doğumundan önce ovadan ayrılmış olmalı."

"Pöh!" diye surat astı Hermes ve kanatlı ayaklarındaki tüyleri uğuldatarak uçup gitti.

"Teşekkür ederim," dedi Gazap. "Ne kadar zaman alırsa alsın, Prometheus'u bulacağım."

Hera gülümsedi ve dişleri ay ışığında parladı.

"Ah, çok sürmeyecek," dedi.

"Her yerde olabilir. O tanrı öldüğü zaman, yeşil bir kıvılcım çıkarıyor. Yeryüzünü zamanda tarayarak, o kıvılcımı aramam gerekecek."

99

"Hiç de gerekmeyecek," dedi Hera, Gazap'a takılarak.

"Biri sana tam olarak nereye ve hangi zamana bakman gerektiğini söylerse... "

Gazap kanatlarını açtı. Gözleri öyle çakmak çakmak olmuştu ki Truva'nın karanlık sokaklarını kırmızı bir parıltıya boğmuştu.

"Sen biliyor musun?"

Hera ellerini açtı.

"Aden'e git. İnsanların 1795 dediği seneye."

"Evvvvvet!" diye tısladı kuş. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki at yapan ustalar bile hayretle durdular.

ON

ADEN - 1795

Gazap'ın TeusU yakalayıp yok etmesinden endişeleniyor olabilirsin. Onun için endişelenmeyi bırakıp bir seferlik BENÎ düşünemez misin? Kendi babam tarafından, bu çirkin şehirde terk edilecektim, unuttun mu? Beni rehine olarak bırakacaktı. Evet, babamın, kaçmamız için bir planı olduğunu söylediğini biliyoruz, ama babam hayatını yalan söyleyerek kazanıyordu. SEN olsan ona güvenir miydin?

Teus, beni Storm Hanı'na götürdü. Şehri iyi biliyor gibiydi, benim kafamı karıştıran dolambaçlı sokaklar onun için hiç sorun değildi.

"Buraya daha önce geldin mi?" diye sordum.

"Evet, 1858 senesinde," dedi. "O zamanlar şehir daha büyük
yüktü. .. Demek istediğim, o zaman şehir daha büyük olacak.
Daha kirli ve daha dumanlı... " dedi. "Tam bu köşede, Bay
Mucklethrift'in sahip olduğu Mucklethrift Fabrikası olacak
ve bütün gün mor bir duman kusacak. Öyle ki bir buçuk
kilometre yüksekte olsan bile, boğulur gibi olacaksın."

101

O zaman, yaşlı bir hırsızdan kaçıp genç bir delinin pen-
çesine düştüğümü anladım.

Rıhtımda, ölü bir kedi gibi gevşekçe yatan balonun ya-
nından geçtik. Evet, kırmızı-beyaz çizgili bir kedi belki,
ama onu canlandıran sıcak nefes yokken, cansız yatıyordu.

Teus başını salladı:

"Evet, bunu taşıyabilirim," dedi.

Aniden durdum:

"Dışarı çıkıp, balonu şişirebileceğimiz bir yer arayaca-
ğımı söylemiştim. Çevresinde bina bulunmayan, oldukça
geniş bir alana ihtiyacımız var. Rıhtım fazla dar. Balonu
doğrultamazsak suya düşebiliriz."

"O zaman hapishaneye gitmemiz gerek," dedi Teus.

"Hı?"

"Hapishanenin önünde açık bir alan var. Aden'deki tek
açık alan," diye açıkladı. "Beş bin insan alacak kadar geniş.
İzlemek için oraya gidiyorlar."

"Neyi izlemek için?"

"Mahkûmların asılmasını," diye açıkladı.

"Aman ne hoş."

"Hayır, hiç de hoş değil. 1858 senesinde ben de orada asıldım," dedi.

"Deli," diye mırıldandım. Balonun sepetine uzandım ve birkaç kostüm çıkardım. Babamın zaman zaman kullanıdığı, beyaz çizgili kırmızı bir takım elbise vardı. Ona uyacak siyah bir gömlek ve siyah bir şapka buldum. "Bunları

102

giymen lazım, yoksa insanlar senin biraz tuhaf olduğunu düşünecek," dedim.

"Biliyorum," diyerek başını salladı Teus. Aşırı hızlı giden bir at arabasının tangır tungur geçmesini bekledik, sonra yolun karşısındaki Storm Hanı'na yollandık.

Orada, cumartesi geceleri şarkıcıların ve aktörlerin gösteri yaptığı bir sahne vardı. Şimdi karanlık ve sessizdi.

Kırmızı perdeler tozlu, lekeliydi. "Perdenin arkasına geçip

üstünü değiştir," dedim. Ben barın arkasındaki mutfağa girdim ve yiyecek kocaman bir etli börek ve bir sürahi bira buldum .

Mutfak masası da barın zemini kadar kirliydi, ama börek tazeydi. Yemeğin karşılığı olarak, 25 kuruşumu masaya bıraktım ve böreği alıp bara geri döndüm.

Takım elbise Teus'a biraz dar gelmiş, ama yakışmıştı.

"Kanatlarımı sahnenin altına bıraktım," diye açıkladı.

"Gazap aniden gelirse onlara ihtiyacım olacak."

Başımı iki yana salladım:

"Bak, Teus, gece oluncaya kadar hiçbir yere gitmiyoruz.

Biraz börek ye, bira iç ve bana öykünü anlat."

Takip eden iki saat boyunca bunu yaptı. Size de anlatırdım,

ama Teus'un öyküsü ayrı bir kitap olur.²⁴

²⁴ Teus, 1858 senesinden sonra birinin o kitabı yazacağını söyledi. Bu yüzden,

eğer BU kitabı 1858'den sonra okuyorsan, o kitabı da bulabilirsin. Adının

Ateş Hırsızgibi bir şey olacağını söyledi. Ama başka yazarların kitaplarını

satmak benim işim değil! Ateş Hırsızg kitabını bulamıyorsan, BU kitaptan bir

tane daha al. Paraya ihtiyacım var.

103

Aden'e alacakaranlık erken çöktü. Mucklethrift Fabri-

kası henüz olmasa bile şehrin üzerinde asılı duran pis bir

pus vardı ve öğlen güneşi dışındaki her ışığı kesiyordu.

Uzun uzun dinlenmiş olan babam aşağı indiğinde dinç

görünüyordu. Teus'a baktı. "Mükemmel," dedi. Teus ha-

pishanenin önündeki meydanı tarif etti. "Mükemmel,"

dedi babam. Odanın loşluğunda Teus'u süzdü. "Benim de

böyle bir takım elbisem var!" dedi gülerek. "Ateş yeme gösterisinde kullanıyorum."

"Ateş mi yiyorsun?" diye inledi Prometheus. "Ben ateşi insanlara yesinler diye vermedim," diye mırıldandı.

Bu benim kafamı karıştırdı, ama babam duymamış gibiydi.

"Hepsi yalnızca hile evlat. Onu gerçekten yemiyorum, bilirsin. Aslında, nasıl yapıldığını sana gösterebilirim..."

"Baba!" diye sözünü kestim. "Benim Aden'den nasıl kaçacağımı düşünmemiz gerekiyor. Belediye başkanı ve şerif rehine olarak burada kalmamı istiyorlar."

Babam masaya oturdu, kendine biraz bira doldurdu ve yudumladı.

"Aden'in göğünden daha puslu ve neredeyse annen kadar ekşi!" dedi.

"Plan!" dedim.

"Kusursuz," dedi. Ve planını anlattı bize. Teus'u, rıhtımındaki balıkçılardan bir ağ satın alması için gönderdi. Teus ağı balonun içine sakladı. Babam bana, hanın yanındaki

104

ahırlardan saman, köşedeki giysi dükkânından yün satın almam için para verdi. Teus geri dönüp halat satın aldı ve hapishane meydanının üzerine kurdu.

Storm Han'ın hancısı, aşağı inip barı açtığında hava iyice kararmıştı. Ama insanlar onun acı birasından almaya gelmemişlerdi. Onlar ünlü havacıyı görmek için gelmişlerdi. Onlara silah getirecek, özgür kalmalarını sağlayacak

adamı -onlar öyle sanıyordu- görmeye...

Şerif elini omzuma koydu. "Yanımdan ayrılma küçük hanım," dedi.

"Adım Nell, küçük hanım değil," dedim. "Ve boyum senin kadar var!"

Adam öfkeme şaşırmış göründü. Sanırım, düşündüğünden daha fazla sorun çıkaracağımdan endişelenmişti. Kemerindeki kelepçeleri şingirdattı. Beni kelepçelemeye kalırsa babamın planı mahvolurdu. Öfkeme hâkim olmayı öğrenmek zorundaydım.

Hanın dışında bir kalabalık toplanmıştı. Teus'un balonu ve sepeti hapisane meydanına taşınmasına yardım ettiler. Bizim tahta topu sepete bağlamış, çeke çeke götürüyorlardı.

Aden halkı, sarı sarı parlayan lambalar taşıyarak başı çekiyordu. Aylak aylak bekleyen gemilerden de kırmızı ve yeşil lambalar almışlardı.

Neredeyse, bir kutlama alayına benziyordu. Kutlamayı en iyi, yankesiciler yaşıyordu elbette, ama hiçbiri Belediye

105

Başkanı Makepeace'in, silahlı bir korumayla birlikte taşıdığı para torbasına yaklaşamıyordu.

Babamın planı, kalabalığın, belediye başkanının ve şerifin dikkatlerini dağıtmak üzerine kurulmuştu. Onlara küçük bir gösteri yapacaktı ve böylece rehineleri küçük Nell'i unutacaklardı. Ne yazık ki babam da bir iki şeyi unutmuştu. Ama onların ne olduğunu yakında öğreneceksin.

Balonu meydana, döşeme taşlarının üzerine yerleştirdi

ler. Ateş kutusunu samanla doldurdular. Babam onu kibritle yakabilirdi, fakat bunun yerine uzun, mumlu bir fitil aldı ve onu yaktı.

"Ve şimdi!" diye kükredi, itişip kakışan kalabalığın gültüsünü bastırarak. "Şimdi havayı ısıtacak ve balonu havalandıracak bir ateş yakacağım!"

İnsanlar nazikçe alkışladı ve sustu. Onun, fitili samanın içine yerleştirmesini beklemişlerdi, oysa babam onu ağzına koydu. Ve üfledi. Bir ateş topu fırladı ve bin şaşkın yüzü aydınlattı.

Teus, iki çocuğa döndü ve "Biliyor musunuz, ateşi insanlara ben verdim!" dedi. Çocuklar ondan kıyın kıyın ürkerek uzaklaştılar ve koşa koşa gidip annelerinin eteklerine yapıştılar. Onları suçlayabilir misin?

Bir tezahürat koptu. Babam bunu iki kez daha yaptı, sonra alev topunu ateş kutusuna üfledi ve samanları tutuşturdu.

106

"Asistanım Nell duman yapacak," diye bildirdi babam.

"Balonun havalanmasını sağlayan dumandır."2 5

Teus öne çıktı ve babamın söylediği gibi, balon torbasını dumana tuttu, böylece torba dolmaya başladı.

"Dolması on, on beş dakika sürecek," dedi babam kalabalığa.

"Bu arada, İngiltere'den Bayan Cobweb ip cambazlığı numarasını yapacak!"

Düşmem olasılığına karşı, dört adama ağı, ipin altında tutma görevi verilmişti.

Ben bir evin yanındaki yağmur oluğuna tırmanıp, ken-

dimi meydanın üzerine gerilmiş halata çekerken kalabalık,

"Aaaaa!" diye bağırdı. Kalabalığı inletecek bir iki tökezleme

ayarlamam gerekiyordu. (Onlar aslında benim düşmemi

istiyorlardı. Benden nefret ettikleri için değil, daha

heyecan verici olacağı için.)

Ama o gece tökezlemelerim gerçektir. Babamın planı

yüzünden sinirliydim ve Doğu Yakası yönünden, suyun

üzerinden esen rüzgâr sertti. Bu, beni altüst ediyordu; ama

nedenini düşünecek zamanım yoktu. Hem, bunu babamın

düşünmesi gerekirdi, ama O DA unutmuştu. (Bu arada,

şimdiye dek SENİN DE anlamış olman gerekirdi!)

Sendeleye sendeleye meydanın ucuna gittim ve yağmur

oluğundan kayıp sağlam, pis taşların üzerine indiğimde

25 SEN havalanan şeyin sıcak hava olduğunu biliyorsun. SEN sıcak hava balonunun

yükselmesini sağlayan şeyin duman olmadığını biliyorsun. Ama hatırlamalısın,

bunlar balon uçuşlarının ilk günleriydi. O günlerde, havacılar onları

uçuran şeyin duman olduğunu sanıyorlardı. Bu yüzden elbette, babam ve ben

de buna inanıyorduk. Bana inanmıyorsan tarih kitaplarında da yazıyor.

107

mutlu oldum. Balonun sepetine koştum. Balon şimdi hızla

doluyordu ve halatları zorlamaya başlamıştı. "Hey!" diye

seslendi Şerif Spade. "O kadar kolay kaçamayacaksın. Doktor

Dee silahlarla dönene kadar sen burada kalıyorsun!"

Adam kolumu yakaladı.

"Hayır!" diye haykırdım. "Yalnızca Yüzbaşı Cesur kos-

tümümü giyecektim," dedim ona. "Doktor Dee ve parayla

birlikte sepete binmediğim sürece kaçamam."

Adam başını salladı:

"Bu asla olmayacak," dedi sertçe ve üzerimi değiştirmek için sepete tırmanmama izin verdi.

Başımın üzerindeki balon şimdi şişmişti ve halatları geriyordu. Sonraki iki dakika kaçmamızı sağlayacaktı... ya da felaketle sona erecekti.

Bir dakikada üzerimi değiştirip sepetten çıktım. Babam sesleniyordu:

"... ve ben havada yükselirken, dostum Yüzbaşı Cesur toptan fırlayarak sizi heyecanlandıracak. Ağı tutan insanların hapishane duvarının önünde durmasını istiyorum. Yüzbaşı Cesur ıskalarsa, yere çarpar ya da hapishane duvarına yapışır!"

"Aaaaa!.. " diye inledi kalabalık. Yarım dakika kalmıştı. Ben topun ağzına tırmanırken, babam balonun sepetine tırmandı. Topun arkasına, Teus'un durduğu yere baktım. "İyi şanslar Teus," dedim. "Umarım kahramanını bulur, Gazap'tan kurtulursun."

108

"Teşekkür ederim Adenli Helen," dedi, yakışıklı gülümsemesiyle.

"Bulacağım."

Namlunun karanlığına kaydım.

Babam, belediye başkanıyla el sıkışıp para torbasını alırken Teus, topun arkasında, yanık fitille bekliyordu.

Çeyrek dakika kalmıştı. "Balonu çözün!" diye seslendi babam. Balon, hapishane duvarındaki metal bir halkaya

bağlanmıştı. 'Halka' muhtemelen mahkûmları bağladıkları

bir yerdi. Biri halatı çözdü ve balon yukarıya sıçradı.

Teus topun ağzına bağlanmış bir halatı aldı ve kendi

bileğine doladı. Bu topu sabitleyecek, daha iyi nişan alma

sını sağlayacaktı. Bağlanmamış bir top, çalıştığında taşların

üzerinde kayabilirdi ve kendimi herhangi bir yerde bula

bilirdim. Ben kendimi herhangi bir yerde bulmak istemi

yordum. Tek bir yeri hedefliyordum... ve bu gece, o yer

ağ değildi.

Beş saniye.

"Aden için özgürlük!" diye bağırdı babam ve kalabalık

tezahürat yaptı.

Teus halatı hızla çekti. Namlunun içinde, topun yukarı

yöneldiğini hissedebiliyordum.

İki saniye. Teus fitili yaktı.

Bam! Yay beni mermi gibi, namludan fırlattı ve havada

süzüldüm. Babam beni yakalamak için balonun kenarın

dan kollarını uzattı.

O iki şeyi unutması çok yazık olmuştu!

ON BİR

TRUVA - MÖ 4000... AMA ORAYA SON

GİDİŞİMİZDEN BİRAZ DAHA SONRASI

Pardon. Açgözlü pençelerine düşersem, beni parça parça

edecek bir kalabalıkla balonun arasında asılı kaldığım

bir anda öyküme ara vermek zorundayım. Yazarlar, kadın

kahramanın bir uçuşunun kenarında asılı kaldığı durumlara

benzeyen bu tür durumlara "heyecanlı bekleyiş" adını veriyor.

Kadın kahraman hayatta kalacak mı, diye merak ediyorsun.

Öğrenmek için okumaya devam etmen gerek, değil mi?

Çok sinir bozucu. Üstelik ben bir uçurumun kenarında asılı kalmış falan değildim. Yaşam ile ölüm arasında, havada asılı kalmıştım. Ama Yunanistan'a dönmek ZORUNDAYIZ. Üzgünüm. (Aslında değilim.)

Avcılar için getirdiği kanatlarla Truva'ya döndüğünde Hermes'in morali yerindeydi. Gece ateşlerinin sönmeye yüz tuttuğu Yunan kampının üzerinde halkalar çizdi.

Ateşler, ıslıl ıslıl bir kolye gibi dizilmiş, ışıktan boncuklara benziyorlardı. Ötedeki deniz gece yarısı mavisiydi, batan

110
ay orak kadar inceydi ve yıldızlar yeşil-altın parlıyorlardı. Şafağa çok az kaldığından, doğudaki gökyüzü hafifçe gri-pembeye dönmüştü.

Bu sıkıcı savaşın ortasında, çok huzurlu bir manzaraydı. Sabah havasını bozan tek şey, Yunan marangozların çekiç sesleriydi. Ama Hermes memnundu.

Aşağıdaki devasa, elli kafalı Hekatonkheir bile yumuşak bir pelüş oyuncak gibi geliyordu gözüne.

Hermes yavaşça kondu ve kanatları duvarların gölgesindeki tozlu yere bıraktı.

"Ee, neler yapıyorsunuz bakalım?" diye sordu kahramanlara.

Gazap vahşi gagasını haberciye çevirdi:

"Sen kendi işine bak!"

Hermes'in ağzı açık kaldı. Morali bozuldu:

"Eh, minnet dedikleri bu olsa gerek. Sürüklene sürüklene yatağımdan çıkarılıyorum, sizin için iş peşinde koşuyorum ve aldığım teşekkür bu, işte!"

Gazap, ayak bilekleri kanatlı tanrıya yaklaştı ve haykırdı:

"Prometeus'u yok ettikten sonra, geri dönüp seni de yok edebilirim Hermes, seni aylak, kibirli, aptal, küçük tanrıcık!"

"Bunu yapamazsın! Ben yanlış bir şey yapmadım!" diye ciyakladı tanrı, ama sesi pek kendinden emin çıkmıyordu.

111

"Ben bir şeyler düşünürüm," dedi Gazap, kamp ateşleri kadar yumuşak, kamp ateşleri kadar ölümcül bir sesle. Dönüp kanatları aldı ve yeni, ölümcül çetesine dağıttı.

"Zeus bunu yapmana asla izin vermez! Sen koca bir zorba kuşsun, olduğun şey bu işte! Bana sataştığını, beni tehdit ettiğini Zeus'a söyleyeceğim. Yaptığına pişman olacaksın."

Gazap, Truva duvarı kadar kıpırtısız oldu. Sonra yavaşça Hermes'e döndü.

"Hıçk!" diye, korkuyla hıçkırdı Hermes.

Uzun bir kanat uzandı ve Hermes'in omzuna dolandı.

Haberci ürperdi.

"Hıçk! Canımı acıtma!"

Şimdi, Gazap'ın sesi bir örümceğin ağı kadar yumuşaktı:

"Pardon Hermes."

"Ne?"

"Seni tehdit etmemem gerekirdi. Bana yardım etmek için uykundan olman beni çok memnun etti. Küçük öfke patlamamdan Zeus'a bahsetmeye hiç gerek yok, değil mi?"

"Ne? Hıçk!"

"Prometeus'u yakalamak için gizli görevdeyiz ve sırrımızın öğrenilmesini istemiyoruz. Ama sana güvenebilirim, değil mi?"

"Evet. Ne? Hıçk! Ahhhh!" Hermes'in gözlerinde sinsi bir bakış belirdi. "Zeus'un, neyin peşinde olduğunuzu bilmesini istemiyorsun, değil mi?"

112

Gazap gülümsemeye çalıştı, ama ağzınız gaga şeklindeyken gülümsemek zordur.2 6 "Prometeus'u cezalandırmak için beni gönderen Zeus'tu," dedi.

Hermes dudaklarından hava üfördü:

"Prrrr! Ama Zeus fikrini değiştirdi. Teus'un yeterince acı çektiğini düşünüyor. Elinden gelse, sana verdiği görevi iptal ederdi."

"Yapamaz!"

"Ama Teus görevini yerine getirirse yapabilir. İşte bu yüzden, bir insan kahraman bulursa Teus'un özgür olacağını söyledi."

Gazap'ın kanadındaki kemikli çıkıntılar Hermes'in omuzunu sıkıştırdı.

"İlk önce ben Teus'u bulursam, değil..." dedi.

Hermes kıvrandı, sonra durdu. Hıçkırığı geçmişti. "Aaaaaah!" diye nefes verdi. "Neden korktuğunu anladım. Zeus

sana Aşıl ile Paris'i Hades'e götürmeni emretti. Sana yarın
dım etmeleri için onları serbest bıraktığını bilmiyor. Ayrıca
o cehennem musibetini de serbest bıraktığını bilmiyor."

"Bak hele!" diye itiraz etti Hekatonkheir'in 35 numaralı
kafası. "Kime muzlu bet dediğine dikkat et."

26 Doğru ama, değil mi? Bir yeşil ispinozun kıkır kıkır, bir serçenin kıs kıs, bir
mavi gerdanın gerdanını hoplata hoplata, bir albatrosun hiii-hiii diye güldüğünü
en son ne zaman gördün? Sümsükkuşları sırtıtmaz, martılar gülümsemez,
çünkü yapamazlar. Kuş olmak bazen hüznölüdür.

113

"Evet," diye sallandı 17. kafa. "Annem, biz bebekken,
bizim muhteşem olduğumuzu söylerdi! Hem, muzlu bet
ne ki?"

Gazap, Hermes'i diğerlerinden uzağa çekti. "Uçan yaratıklar
birbirine destek olmalı, Hermes... ahbap," dedi.

"Ahbap mı? Kimse bana ahbap dememişti. Diğer genç
tanrılar kanatlarımı kıskanıyor, biliyor musun?"

"Ah, bilmez miyim? Aynı sorun bende de var. Bu yüzün
den, ben geri döndüğümde, sen ve ben sıkı dost olacağız.

Birlikte bir şeyler yapacağız."

"Bir şeyler mi?"

"Güzel bir yerlere uçarız."

"Nereye?"

"Deniz kıyısına."

"Harika!" diye bağırdı Hermes mutlulukla. "Kumdan
kale de yapabilir miyiz?"

"Geri döner dönmez, Olimpos'ta sana uğrarım," dedi

Gazap.

"Söz mü?"

"Söz."

Hermes başını iki yana salladı:

"Tuhaf, değil mi? Teus bir kahraman arıyor. Sen Teus'u arıyorsun ve Zeus, bu üçünü bilse, seni aramaya başlar!"

"Kumdan kale," dedi Gazap nazikçe.

Hermes'in ayak kanatları pır pır etti ve Gazap el sallarken, Hermes mutlulukla karanlıkta yükseldi. Haberci, bulutların ötesine geçtiğinde, Gazap hırladı:

114

"Kuş beyinli!" Sonra üç yardımcısına döndü. "Kanatlarınızı takın. Zeus, Truva'dan dönmeden buradan uzaklaşmamız lazım. Bizi uzun bir yolculuk bekliyor."

Kan rengi şafak güneşi, doğu tepelerini aydınlattığında, Gazap, iki kahraman ve canavar güneşe doğru uçmaktaydılar.

Truvalı nöbetçilerin en cesurları, başlarını kaldırıp duvarların üzerinden baktılar. Bir tanesi tepesiz kuleler kadar inceydi. Diğeri ise fıçı kadar şişman... ki kıtlık çeken bir şehirde tuhaf bir şeydi bu.

"Taş fırlatan şey gitti. Güvendeyiz," diye içini çekti zayıf nöbetçi.

"Şu Yunan heykeli de bitmiş gibi. Sana onun sincap olduğunu söylemiştim. Truva'nın tahta sincabı," dedi şişman arkadaşı.

"O bir at. Truva'nın tahta atı," dedi bir ses.

Nöbetçiler döndü ve ak sakallı bir ihtiyarın arkalarında durduğunu gördüler.

"Sen nereden biliyorsun ihtiyar?"

"Bana Sinon de," dedi ufak tefek adam.

"Sen nereden biliyorsun Simon?"

"Si... non!"

"Pardon, Si... non."

"Ben Yunan kampında casusluk yapıyordum. Bunu planladıklarını duydum. Aşil öldükten sonra çok üzül-

müşler. Çoğu evlerine dönmek istediklerini söyledi. Sonra

115

Paris de ölünce, diğerleri kabul etti. Öldürmeye geldikleri adamı öldürmüşlerdi," dedi Sinon.

"Akla yatkın," dedi uzun boylu, zayıf nöbetçi.

"Ben Helen'i almaya geldiklerini sanıyordum. Almaya geldikleri kadını almadan dönmezler," diye itiraz etti fıçı gövdeli nöbetçi. "On senelik mücadeleden sonra değil."

"Ah," dedi Sinon. "Yunanistan'da kendi karıları bekli-

yor onları. Pes etme zamanı geldi. Bakın!"

Kan kırmızı güneş, alev alev bir portakal rengine döner-

ken, nöbetçiler lime lime çadırların sökülmeye başlandığı-

nı gördüler.

Denize bakan duvarda daha fazla nöbetçi katıldı onlara.

Yunanlıların gideceği söylentisi yayıldıkça, Truva sakinleri yavaş yavaş duvarlara tırmandılar.

"Helen'i almadan mı?.."

"Öyle görünüyor. Görüyor musun? Gemilere gidiyorlar!"

"Of! Onları özleyeceğim!"

"Sen ne?.. Deli misin, nesen? Artık özgürüz!"

"Öyle herhalde."

Güneş, çelik kadar beyaz, çelik kadar sıcak olduğunda,

Truva'daki herkes duvarlara doluşmuş gibiydi.

"Bensiz gittiler," diye içini çekti Helen. "Bensiz gideceklerim hiç aklıma gelmemişti."

Kral Priam başını iki yana salladı:

"Bugünlerde yüzün uğruna 400 gemi bile denize açılmaz."

116

"Sağ olasın," dedi Helen acı acı. "Kocam Menelaus yok, sevgilim Paris yok ve evimden yüzlerce kilometre uzaktayım."

O izlerken Yunan gemileri yelken açtılar ve filo, ufka doğru yola koyuldu. Akşam olduğunda, görünürde tek bir Yunanlı kalmamıştı.

"Truva kapılarını açın!" diye emretti Kral Priam.

Emir, kadim şehirde yankılandı:

"Truva kapılarını açın!"

Sesten sese, bağırandan bağırana, şehir boyunca çınladı.

Sonra çınlaya çınlaya yanıt geldi:

"Anahtarlar nerede? Anahtarlar nerede? Anahtarlar nerede?"

Kral Priam kızardı:

"Eh, elbette, ben kralım ve anahtarların koruyucusuyum."

"Ee, o zaman nerede, efendim?"

"Ben... ee... hatırlamıyorum. Onlara en son ihtiyaç duymamın üzerinden on sene geçti. Nereye koyduğumu

hatırlamıyorum. Üzgünüm!"

Sinon kılığındaki Zeus tahta ata baktı ve Yunanlı askerlerin içeride, tuvalet olmadan nasıl idare ettiklerini merak etti. Bir an önce bir şeyler yapılmalıydı, yoksa tüm plan boşa gidecekti. Öne çıktı:

"Bana izin verin efendim. Gençliğimde, kilitler konusunda uzmandım."

117

"Çilingir miydin?"

"Hayır, hırsızdım. Truva kapılarını açabileceğimden eminim," dedi.

"Bir dene bakalım ihtiyar. Hayatım boyunca minnettar kalırım sana. Helen'le evlenmene bile izin veririm."

"Yok, istemem. Teşekkürler."

Zeus-Sinon duvardan indi ve kilide baktı. Gözlerini kırpıştırıp yine baktı. Yine gözlerini kırpıştırdı, yine baktı. Başını kaldırıp krala baktı. "Kapılar kilitli değil efendim," diye seslendi.

"Ne? On sene boyunca Yunanlılara direndik ve kapıları kilitlemediğimizi kimse fark etmedi mi? Tüh!" diye güldü kral. "Bunu tarih kitaplarına yazmasak daha iyi, yoksa tam bir mankafa gibi görünürüz! Ah, pekâlâ, Truva kapılarını açın!"

Sinon kapı kolunu çevirdi ve kapılar on sene sonra ilk defa açıldı. Ovalardan gelen rüzgâr içeri doldu ve ölmeye yüz tutmuş şehrin pis kokusunu süpürüp götürdü. Tıpkı, bir akciğere dolan hava gibiydi. Truva'nın kısıklı kalmış

halkına şarap gibi geldi, deniz tuzu yüklü havayı içlerine çektiler.

Sokaklarda herkes birbirlerine sarıldı. Helen, bunca şarapın matanın sebebini anlamak için saraydan çıktı. Ondan nefret eden kalabalıklar ona tezahürat yaptılar. Temiz havayla sarhoş olmuş bir kadın, yabanotlarıyla kaplı şehir meydanındaki çeşmenin içine atladı ve bağırdı:

118

"Spartalı Helen için üç defa!"

"Hayır, Truvalı Helen!" diye karşılık verdi biri.

"Truvalı Helen olsun o zaman! Uğruna 300 geminin denize açıldığı yüz için! Hip! Hip... "

"Bin gemiydi!" dedi Helen, ama yükselen çılgınca tezahüratlar itirazını boğdu.

Sinon merdivenleri koşa koşa tırmanıp surlara çıktı.

Yaşlı bir adam için fazla hızlı koşuyordu, ama kimse fark etmemiş gibiydi.

"Kral Priam... şu tahta atı şehre almak zorundasınız.

Onu şehir meydanına koyun. Bırakın, insanlar bol bol şarap içerek kutlama yapsın."

"Yapacağız."

"Ama hemen efendim. O büyük bir heykel ve içeri almak akşamı bulur. Bu gece şehrin içinde olmalı," diye ısrar etti Sinon.

"Niye?"

"Çünkü... yağmur yağacak gibi!" dedi Sinon.

Priam gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Görünürde

yalnızca tek bir bulut vardı. "Haftalardır yağmur yağmadı!"

Zeus buluta doğru elini salladı ve Hera'nın baktığını gördü. Hera başını salladı ve ellerini sallayarak bir hortum yarattı. Hortum denizi emerek, Truva'dan on kat geniş, arduvaz grisi bir bulut oluşturdu.

Gölgesi günü karartıyordu. Kral Priam surlar boyunca koştu:

119

"Şu atı içeri getirecek yüz adam istiyorum. Yüz adam, hem de hemen! Acele edin! Kıymetli armağanımızın ıslanmasını istemeyiz!"

Erkekler ve kadınlar halatlarla dışarı koştular ve onları lahta atın bacaklarına bağladılar.

Bir parti oyunu gibiydi. Atın tekerlekleri-yuvarlanmaya başlayana kadar çektiler. Gittikçe daha hızlı yürüdüler, öyle ki bazıları atın yanında koşturmaya başladı. Adımlarının temposuna uyarak şarkı söylemeye başladılar. At sarsılarak, gıcırdayarak açık kapılardan geçti ve gelip şehir meydanında durdu.

İnsanlar övgü bekleyerek Priam'a döndüler. Priam aşağı baktı ve emretti:

"Çeşmenin suyunu kesin!"

"Ne?" diye inledi zayıf nöbetçi.

"Bırakın, çeşmeden şarap aksın!"

"Şarap mı? On senedir şarap içmiyoruz," diye içini çekti şişman nöbetçi.

"Ah... evet... hayır... saray kilerlerinde birkaç yüz fiç

şarap olabilir," dedi Priam ve kızardı.

"Seni cimri hükümdar," diye bağırdı şişman nöbetçi.

"Hepsini kendine sakladın, değil mi?"

"Ama içmedim," diye surat astı Priam. "Eh, yani, her yemekte değil."

"Hah!" diye hırladı şişman nöbetçi ve çeşmenin dolulmasına yardım etmeye gitti.

120

Bu da bir parti oyununa benziyordu. Ve her parti oyununda, bir ödül olmak zorundadır. Truva Atı'nın ele geçirilmesi, en büyük ödüldü.

Ve ödülün adı ölümdü.2 7

Endişelenme. Truva'dan ayrılırken, herkesin ölmediğini söyleyebilirim sana.

O gece askerler tahta atm karnından çıktılar ve gemileriyle geri dönen Yunanlıları şehre aldılar. Yalnızca erkekleri ve oğlan çocuklarını öldürdüler.

Onların yokluğunu kim hissederci zaten? Kızları ve kadınları ise köle yaptılar.

Neşenizi bozmazsanız oldukça hoş bir iş olabilir. Ya Helen? O zavallı

Menelaus'a geri gönderildi. Hak etmişti bunu. Yüzü uğruna bir daha hiçbir gemi denize açılmayacaktı.

ON İKİ

ADEN - 1795, SEN GİTTİKTEN

BİRKAÇ SANİYE SONRASI

Beni nerede bıraktığını hatırlıyor musun? Bir toptan fırlatılmışım ve havadaydım. Babamın bekleyen kollarına uçuyordum.

Ama beni yakaladı mı? "Yakalamış olmalı," diyorsun.

"Yoksa burada olup bu öyküyü anlatamazdın bize," diyorsun.

Bunu söylüyorsan, görüldüğün kadar akılsız değilsin demektir.

Ama henüz güvende olmadığımı hatırlaman gerek. Sana, babamın yapmayı unuttuğu İKİ şey olduğunu söylemiştim. Belki de o iki şeyin ne olduğunu çıkartamamışsındır, ha? Herhalde sana benim söylememi istiyorsundur. Ah, pekâlâ... Ben serin gece karanlığında hızla uçarken, babamın sırıtan suratını gördüm ve iri elleri beni bileklerimden yakaladı. Bir an sonra, beni sepetin kenarından içeri çekti. "Ha!" diye kükredi. "Sana, bana güvenmen gerektiğini söylemiştim! Hem paramız var hem de sen özgürsün." Sendeleyerek ayağa kalktım ve tırmanarak yanından geçmekte olduğumuz hapisane duvarına baktım. Sahte bıyığımı çekip çıkardım ve arkama döndüm.

122

Kalabalık, gördüğü olayları henüz kavramamıştı. Ama Şerif Spade kavramıştı:

"Rehinem!.. Rehinem kaçıyor. Hayatım boyunca hiç rehine kaybetmedim ve şimdi de kaybetmeyeceğim. Tutun şu adamı!"

İşte bu, bana biraz tuhaf geldi. Babam başlarının üzerinde, ulaşamadıkları bir yerde süzülürken, insanlara babamı tutmasını söylemesinin ne anlamı vardı ki? Ve diğer tuhaf şey de şerifin babamı işaret etmiyor olmasıydı. Sepetin altındaki bir şeyi işaret ediyordu.

Sepetin kenarından, cesaret edebildiğimce sarktım ve sepetin altına baktım. İşte o zaman, babamın unuttuğu ilk şeyi gördüm.

Topu sepete bağlayan halatı çözmeyi unutmuştu.2 8 Ha-

latın sonuna geldik ve balonun tırmanışının yavaşladığını hissettim. Babam da sepetin kenarından aşağı baktı. Halatın ucundan sarkan tek şey, top değildi. Bir de Teus, topun halatını bileğine dolamıştı ve halat sıkı sıkı gerilmişti. Teus da havalanıyordu.

Top ve Teus bizi aşağı çekerken bulutlara uçacak kadar duman dolmamıştı balonun içine.

2 8 Evet, elbette, sen bunu görmüştün, bu yüzden peynir fabrikasına girmiş fare kadar kendinden memnun bir biçimde oturuyorsun orada. "Ahh?" diyor-
sun. "ŞEN neden hatırlamadın Nell?" Eh, fare surat, benim endişelenecek bir sürü başka şeyim vardı; balonu ıskalayıp hapisane duvarına sinek gibi yapışmak vb.

123

İlk harekete geçen kişi Şerif Spade oldu. Teus'un bacaklarını yakalamak için sıçradı ama çok kısa boyluydu. (Şerif Spade, Teus değil.)

"Durdurun şu adamı! Hiç rehine kaybetmedim ve bunu da kaybetmeyeceğim!"

Sepet, hapisane duvarına tosladı ve orada asılı kaldı.

Babam ve ben, duvarın tepesiyle aynı hizadaydık ve duvarın diğer yanını görebiliyorduk. Gri paçavralar içinde solgun mahkûmlar hayretle baktılar bize. Babam el salladı,

"Sadece geçiyorduk!" diye seslendi onlara.

Ama biri, bizim tanrının bacaklarını tutmayı başarırса, aşağı inerken 'sadece geçiyor' olurduk.

"Ateşe daha fazla yün at Nell!" diye emretti babam. Değini yapmak için sepetin kenarına tırmandım.

Aden sakinlerinden birkaçı şerife yardım etmeye çalıştı, ama yukarı bakarken düz yürümek zor iştir. Çoğu birbirlerine çarparak, bir yığın halinde taş döşeli meydana devrildiler. Bizim açımızdan en büyük tehlike, uzun boylu, ince bir adamdı.

"Şu bacakları yakala Mike Pike!" diye emretti şerif. Bay Pike başını kaldırdı... ve tökezledi. Yaşlı bir hanımın bastonuna takılıp düştü, baston da uzağa fırladı gitti. Kadın yere düştü ve Mike Pike da onun üzerine devrildi.

"Saldırdığın kadın benim karım!" diye bağırdı yaşlı bir adam. Bastonuyla zayıf adamı dövmeye başladı. Biri yaşlı adamı sürükleyerek uzaklaştırdı, ama bu sefer daha genç

124

bir kadın onu tekmelemeye başladı. "Annemi rahat bırak seni zorba!" diye haykırdı. Bir tekme savurdu, ama tekmesi bir oğlanın sırtına denk geldi. Oğlanın annesi kadına tokat attı ve birkaç dakika sonra kadınlı erkekli grup, sepetin altında tekme tokat dövüşüyordu. Teus ve sarkan bacaklarından gözünü ayırmayan tek kişi şerifti.

Sonra şerifin aklına harika bir fikir geldi:

"Hapishane duvarının üzerine tırmanın ve o ikisini sepetten çıkarın," diye emretti.

"Hapishane duvarının tepesine!" diye kükredi belediye başkanı, kavga eden kadınlarının çığlıklarının üzerinden.

"Duvarın üzerine!" diye tekrarlandı bağıırışı. On adam hapishane kapılarına koştu ve kapıya çarptı.

"Kapı kilitli şerif," diye bağırdı bir adam.

Şerif Spade yumruğunu çılgınca salladı:

"Kilitli mi? Kilitli mi? Kilitli mi? Hapishane kapısı ne-
den kilitli oluyormuş?"

"Mahkûmlar dışarı çıkmasın diye herhalde," dedi biri
ona.

"Açın kapıları!" diye emretti şerif.

"Ama mahkûmlar kaçar!" diye bağırdı biri ve kalabalık-
ta bir panik dalgası dolaştı.

"Ama biz içeri girmezsek rehinem kaçacak," diye sızlan-
dı şerif. Tabancasıyla kapıyı dövmeye başladı.

Aşağıdaki şapkalara ve yukarı çevrilmiş yüzlere bakar-
ken, hapishane kapısının iki yanını da görebiliyordum.

"Kim var orada?" diye seslendi bir gardiyan içeriden.

125

Balon çabucak taze dumanla doldu ve duvara sürtünerek
yavaş yavaş yükseldi. Şerif panikle yukarı baktı.

"Benim, şerif."

"Nereden bileceğim?"

"Neyi nereden bileceksin?"

"Şerif olduğunu," dedi gardiyan.

"O şerif D E Ğ İ L ! " diye seslendim aşağıya, gardiyana el
sallayarak. "Ölü Köpek McGrue'nun arkadaşı, onu kaçır-
maya gelmiş!"

"Aaaaa! Olamaz! Ölü Köpek McGrue'nun arkadaşları
bize saldırıyor!" diye feryat etti gardiyan.

"Hayır, saldırmıyor!" diye bağırdı şerif.

"Evet, saldırıyorsunuz!" dedim, balon iki santim daha

yükselirken.

"Kes sesini!" diye seslendi şerif bana.

"İmdat! Ölü Köpek McGrue'nun ortağı bana sesimi kes─

memi söyledi!" diye ağladı gardiyan.

"Hiç de D E Ğ İ L ! " diye bağırdı şerif.

"Hiç de değil," diye onayladım. Hızlı düşünmem gerekiyordu.

"O, keserim seni, dedi. Yani, Ölü Köpek McGrue'yu

serbest bırakmazsan seni kesecekmiş."

"Yo yo yo!" dedi gardiyan, deli bir yabancısı sürüsünün

saldırısına uğramış gibi ellerini sallayarak. Başını kaldırıp

bana baktı. "Ne YAPABİLİRİM?"

"Ölü Köpek McGrue'yu bulup kapıya getir. Dışarıdaki

adam seni kesmeye çalışırsa, kendi arkadaşını da kesmiş

olur!"

126

"Evet! Harika bir fikir. Yapacağım! Yapacağım! Yapa─

cağım!" dedi gardiyan bana ve hücrelere koştu. Dışarıdaki

kalabalık kavga etmekten bitkin düşmüştü. Bazıları sende─

leye sendeleye yaklaşıp hapisane duvarına yaslandı, di─

ğerleri yere çöktü.

Teus, bileğinden asılı olduğu yerde sabırla bekliyordu.

İki yüz senenizi bir kayaya bağlı olarak geçirmişseniz, sa─

bırlı olmayı öğrenirsiniz. O iki yüz sene boyunca, her gün

karaciğeriniz sökülürse, ağrıyan bir kol pek de acı verici

gelmez.

Şerif gözlerini kısarak bana baktı ve seslendi:

"Ölü Köpek McGrue kaçacak olursa, Aden'de terör esti─

rır. Hepsi senin suçun olur."

Kalabalık kirli, yağlı yüzlerini bana çevirdi.

"Hayır, olmaz," dedim gülerek.

"Neden olmazmış?" diye araya girdi belediye başkanı.

"Çünkü Ölü Köpek McGrue diye biri yok. Onu ben uydurdum."

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Neden?"

"Duman birikirken bize zaman kazandırısın diye," dedim ona.

Balon şişti ve biraz daha yükseldi. Belediye başkanı öfkeyle yumruğunu salladı:

127

"İcat ettiğin ÇOK tehlikeli türden bir adam, küçük hanım. Uyduruk arkadaşlar icat edeceksen, küçük bir köpek yavrusu ya da peri falan icat et. Zavallı Aden halkının kâbusu olacak deli ve silahlı bir adam değil!"

"Pardon," dedim. Gardiyan koşa koşa kapıya döndü.

Şimdi yavaş yavaş hapishane duvarını aşıyorduk, ama biri topu ya da Teus'u yakalayabilir, bizi geri çekebilirdi.

Gardiyan kapıdan bağırdı:

"Vali, Ölü Köpek McGrue'nun çıkmasına izin vermiyor... Ama diyor ki, sen içeri girebilirmişsin."

"O zaman aç kapıyı," diye emretti şerif.

"Ama ancak, şeriften bir mektup getirirsen içeri girebilirsin," dedi gardiyan.

"Şerif BENİM!" diye haykırdı şerif.

"Vali dedi ki şeriften bir mektup getirerek bunu kanıtla-
man gerekiyormuş," diye devam etti gardiyan.

Öfkeyle saçını başını yolan insanlar duymuştum, ama
şerif şapkasını yere fırlatıp saçlarını iki eliyle kavrayana ka-
dar hiç görmemiştim.2 9

"Biri bana kâğıt versin," diye yalvardı şerif kalabalığa.

Biri koşa koşa kâğıt bulmaya giderken, top duvarın üzerine
tırmandı. Artık yalnızca Teus'un bacaklarını yakalayabilir-
lerdi.

Deneyecek olursan canını acıtabilir, ama Şerif Spade'in canını acıttığı kadar
değil. Ellerini hızla başına götürürken, sağ elinde ağır bir tabanca tuttuğunu
unutmuştu. G ü m . . . Of!..

128

Şerif, bakkalın getirdiği tüy kalem, kesekâğıdı ve mü-
rekkep şişesini kullanarak bir not karaladı. Artık yakalaya-
mayacağı kadar yükselmiştik neredeyse. Aşağıdaki şekiller
gittikçe küçülüyordu ve onları duymakta güçlük çekiyor-
dum.

"İşte şerifin notu!" dedi şerif.

"Göremiyorum," dedi gardiyan ona.

"Kapıyı aç da göstereyim."

"Bunu yapamam. Mahkûmlar kaçır," dedi gardiyan.

"Kapıyı açmamı ve şeriften getirdiğin notu okumamı isti-
yorsan, şeriften bir not getirmen gerekecek."

Şerifi en son gördüğümde dizlerinin üzerine çökmüş,
ağlayarak başını kapıya vuruyordu.

"Sen iyi misin Teus?" diye seslendim aşığıya.

"Benim için endişelenme," dedi Teus ve hayatı boyunca her gün bu tür geziler yapmış gibi gülümsedi.

Ateşi daha fazla samanla besledim ve alevler balonun kırmızı-beyaz çizgili bir ay gibi parlamasına sebep oldu.

Havada süzölüyorduk. Hapishane üzerinde daha da yükselmişdik. Dolambaçlı sokaklar siyah, dolaşık bir yün yumağına benzemişti ve ırmak ısıldayarak batıya akıyordu. Doğuda ovaların ve dağların karanlığı vardı. Vahşi insanların küçük kamp ateşleri sıcak ve davetkâr görünüyordu.

İşte o zaman, babamın ikinci hatasını fark ettim.

129

Elbette, senin kadar akıllı biri bu hatayı çoktan görmüş olmalı. Bu yüzden, ne olduğunu benim söylememe gerek yok.

Ama babamın hatasını fark etmeyen bir iki zavallı, saf okuyucu olabilir. Ama korkarım, senin gibi akıllı okuyucuların çoktan anladığı bir şeyi öğrenmek için onların biraz beklemesi gerekecek...

O N ÜÇ

GÖKKUŞAĞININ ÜZERİNDE BİR YERDE

Bekleyip durduğun an gelmek üzere. Teus ile benim öykümüzün, Gazap'ınkiyle birleştiği an. Ama henüz değil. Çünkü Teus balondan sarkıyordu, Hera'nın olacağını söylediği yerde, Aden'de değildi. Korkunç çete yakındaydı... ama yakın olmak sana ödöl kazandırmaz.

Gazap, zaman ve mekânda uçuyordu. Hekatonkheir ar-
kasında kanat çırpıyordu. Kafalar bazen kendi aralarında
gevezelik ediyorlardı. Bazen de Aşil ve Paris'le gevezelik
ediyorlardı.

"Burada amma da çok ay var," dedi 7. kafa.

"Dünya'nın ayının yeşil peynirden yapıldığını duydum,"
dedi 17. kafa.

"Peyniri severim," diye araya girdi 41. kafa. "Bir mola
verip azıcık yiyebilir miyiz?"

"Evet, neden olmasın?" diye onayladı 37. kafa.

"Biz hafif bir öğle yemeği yemeye gidiyoruz," diye ses-
lendi 35. kafa, Aşil ile Paris'e. "Sizi daha sonra yakalarız."

131

Hekatonkheir, Soz gezegeninin yeşil ayına doğru dalışa
geçti ve küçük bir köye indi. Bir aile, yabancıyı görmeye
koştı. Bir Soz çocuğu -onlara Sozcuk diyorlardı- elli kafa-
sını çevirip annesine baktı.

"Aha! Anne! Bak, bir Sozkuşu!"

Sozanne korktu. Sozcuk'u köy kuyusunun -Sozkuyuarkasına
çekti. "Ben babanı çağırayım!" diye bağırdı elli

kafasının yirmisi. Yüz kolundan ellisini Sozcuk'a doladı.

"Babası! Gel de yere inen şu tuhaf yaratığa bak," diye ses-
lendi Sozanne, tarladaki elli kafalı, yüz kollu Sozadam'a.

Adam on beli bıraktı, on elini silkeleyerek köye doğru
yürüdü.

"Bana sorarsan Sozkuşu'na benziyor."

"Hayır, Sozadam!" diye sızlandı Sozanne. "Gözleri mavi.

Sozhalkı'nın gözleri mavi olmaz. Uzaylı istilasına uğradık.

Sozkitap'ta yazdığı gibi, bir dünyalar savaşının başlangıcı olabilir."

"Benim bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" diye hoşmurdandı Sozadam.

"Ona yüz taş at," diye bağırdı Sozcuk heyecanla.

Sozadam eğilir, sağ elleriyle yüz taş alırken Hekatonkheir izledi.

Sozadam yana devrildi ve kalkamadı.

Hekatonkheir biraz Soz toprağı aldı ve 22 numaralı kafa, toprağın tadına baktı.

"Neye benziyor?" diye sordu 35 numaralı kafa.

"Toprağa," diye içini çekti 22 numaralı kafa.

132

"Peynir değil miymiş?"

"Peynir değilmiş."

"O zaman uçmaya devam etsek daha iyi olur," dedi 43. kafa.

Tanrısal kanatlar çırpındı ve Hekatonkheir havalandı.

"Tuhaf bir gezegen bu," dedi 47 numaralı kafa, diğerlerine.

"Tuhaf mı? Halkı bize benziyordu!" diye itiraz etti 35.

kafa. "Yeryüzündeki gibi değil. Oradaki tuhaf insanların 49 kafası ve 98 kolu eksik!"

"Yok," diye ısrar etti 47. kafa. "Bu gezegendekilerin başlıkları TUHAFTI... saçları uzundu!"

"Hayır! O bir kızdı."

"Ben daha önce hiçbir kızla karşılaşmadım," diye içini

çekti 37. kafa.

"Güzeldi ama, değil mi?" dedi 16 numara. Kırk dokuz kafa onayladı.

Hekatonkheir yıldızlarla benek benek olmuş uzaya uçtu.

O kısa, peynir arama amaçlı iniş, Soz halkı tarafından hiç unutulmadı. Gezegende bir efsaneye dönüştü ve sonsuza dek Sozkuyusu Olayı olarak hatırlandı.3 0

30

Bir süre sonra, Soz halkı Sozkuyusu Olayının gerçekten olup olmadığından kuşku duymaya başladı. Diğer gezegenlerden gelen yaratıklar diye bir şey olmadığını söylediler. Ama bir Sozadam doğru olduğunu biliyordu, çünkü daha küçük bir Sozcuk'ken, kendi 100 gözüyle görmüştü. Bu Sozadam kendine bir teleskop ve bir uzaylı ceketini aldı (yüz kolu ve yüz başlığı vardı ve adı nano-askılık idi) ve yabancı, yeni dünyalar keşfetmeyi, yeni yaşam türleri ve yeni uygarlıklar bulmayı, daha hiçbir Sozadam'ın gitmediği yerlere cesaretle gitmeyi amaç edindi. Gerçekten de çok atılgan bir girişimdi.

133

Ama, Hekatonkheir uçup giderken bir Sozkız sevgiyle gülümsedi. "Yakışıklıydı, değil mi?" dedi 16. kafa. Kırk dokuz kafa onayladı.

Hekatonkheir diğerlerine katıldı. Gazap'ın çetesi en uzak yıldızla ulaştığında, sağa döndü; çünkü zamanda ilerlemenin yolu buydu. Gazap döndü ve bir kaz sürüsünün liderinin, sürünün geri kalanının başını çektiği gibi, çetesi'nin başını çekti ve V şeklinde uçarak yeryüzüne döndüler.

Yeryüzü belirdi ve grup, sıcak bir gecede çürüyen deniz yosunu gibi, için için yanan Aden'e uçtu.

Mor bulutların üzerine inerlerken Paris güzel burnunu kırıştırdı. "Hekatonkheir'den de kötü kokuyor bu!" diye burnunu çekti.

Aşil onun yanına uçtu. "Hastalıklı bir kedi yavrusunun midesi var sende," dedi alayla.

"Hayır! Yemin ederim bu kokuyu daha önce almıştım. Tapınakta. Patronlar Zeus'a kurban verirken."

Aşil omuzlarını silkti. "Yanık koyun eti kokusu mu?"

"Hayır. Bazen rahipler tembellik ediyor ve koyunu bütün olarak atıyorlar ateşe," dedi Paris.

"Yanık yün kokusu mu? Yanık yün kokusu mu alıyor sun?"

"Evet!" dedi Paris, heyecanla ileriye düşünerek.

"Belki burada da tembel rahiplerin Zeus'a kurban verdiği bir tapınak vardır. Dikkat et!"

Son iki sözcüğü eklemişti, çünkü aniden önlerine buluttan dev gibi, kırmızı-beyaz bir balon çıkmıştı. Balonun

134

yanında, kahramanların anlamadığı tuhaf yazılar vardı...

aslında, okuyacak zaman bulabilseler bile anlamazlardı.

Gazap kolaylıkla devasa balonun kenarından dolandı, ama

Hekatonkheir yukarıya fırladı ve elli kafa bir ağızdan, "Yihuuu!" diye bağırdı.

Balonun altındaki sepette iki insan oturuyordu, ama saman ve yün alevi, gözlerini kamaştırdığı için gece yarısı göğünde uçan dört gerçeküstü şekli görmediler.

Sepetin kenarından bir halat sarkıyordu ve bir şey hala

tı çekiştiriyordu. Ama o her ne ise, yoğun bulutun içinde kalmıştı.

Gazap, Aden'e doğru süzüldü ve yavaşladı. İnsanlar sokaklarda bitkin halde, bata çıka yürüyorlardı. Evlerine gidiyor gibi görünüyorlardı. Bir iki tanesi çarpık dallardan yapılmış meşaleler taşıyordu ve alevler yan sokaklarda saklanan soyguncuların gözlerinden yansıyor. Bazı tüfekli adamlar şehir duvarlarına yönelmişti.

Gazap üç yardımcısına, ortalık yatışana kadar havada kalmalarını işaret etti.

Son evdeki son ışık da sönüp şehir yağlı bir karanlığa boğulduğu zaman, Gazap onları rıhtıma götürdü. Paris ve Aşil yavaşça iskeleye, Gazap'ın kambur şeklinin yanına indi. Hekatonkheir, kırık bir gemi direğini beceriksizce sökmeyi başardı. Rıhtımdaki boş ıstakoz kaplarını dağıttı ve iki bacağını bir balık ağı yığımına dolaştırdı. "Tüh!" diye bağırdı 21, 36 ve 43. kafalar, hep birlikte.

135

Korkmuş bir köpek onlara havladı, sonra saklanmak için Storm Hanı'nın yanındaki geçide daldı, gördüğü kâbusu unutmaya çalıştı.

Gazap, Hekatonkheir'e kırık direkli, terk edilmiş geminin güvertesinin altına saklanmasını emretti. Kahramanların kanatlarını geminin ambarına koydu ve canavara onların başında nöbet tutmasını söyledi. Aşil ile Paris kaba ağı yığımının üzerinde uykuya daldılar ve Gazap'ı düşüncele riyle baş başa bıraktılar.

Karanlık düşüncelerdi onlar. Zincirler ve kayalar hakkında düşünceler... İntikam ve çiğ karaciğer hakkında düşünceler... Gazap sokağı geçip Storm Hanı'na yöneldi. Han, uyuyordu. Yirmi gezginin horultuları, kepenkleri sarsıyordu. Kuşsu yaratık, içeride bir Titan tanrı olduğunu gösteren koku alamıyordu. Belki yarın sabah içeri girip bazı sorular sorardı. Teus Aden'e dönmüşse, gideceği yer Storm Hanı olurdu.

Storm Hanı... ya da Kahraman Tapınağı. Kuş ayaklarını sürüye sürüye, terk edilmiş sokaklarda yürüdü ve tapınağın yolunu hatırlamaya çalıştı. Tabelasında, "Bayan Waters'ın harika çocuk dünyası. Şehirdeki en iyi kreş" yazan bir evin önünden geçti.

Örümcek ağlarıyla kaplı pencerelerin arkasında bebekler öksürüyor, sessizce sızlanıyorlardı. Gazap bir anlığına durdu ve içeri baktı. Zayıf, dumanlı bir mumun aydınlatığı, yuvarlak omuzlu, yaşlı bir kadın gördü. "Meşgulüm

136

Bayan Waters, çok meşgul. Ama bir gün seni almak için dönebilir, seni doğrudan Hades'e götürebilirim. Bir gün..."

Yaşlı kadın, koyun yağından yapılmış mumun aydınlığında oturmuş, siyah saçlı bir bebeği beslediği yerden başını kaldırıp baktı. Ürperdi ve ellerini muma tutarak ısıttı.

"Brrrr! Sanırım biri mezarıma bastı," diye güldü.

Sandığından daha doğruydı dediği.

Gazap ayak sürüye sürüye yürümeye devam etti. Pençeleri tahta kaldırımlarda gıcırdıyordu. Solgun bir tabela,

'Kahraman Tapınağı'na gider,' diyordu.

Sokak, karanlık bir gölgeye boğulmuştu. Tapınağa giden geçit, gölgenin de gölgesi gibiydi. Hades'in Yeraltı Dünyası'ndan daha karanlık... Gazap, mürekkep kadar kara havaya adım attı.

Yumuşak bir hışırtı duyuldu ve keskin bir şey Gazap'ın boğazına dayandı. "Ya paranı ya canını?" diye gıcırdadı yaşlı bir adamın sesi, kömürlük karanlığında.

"Canım..." diye fısıldadı Gazap.

"Hı? Bunu söylememen gerekiyordu."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm," diye nefes verdi Gazap. Başını hızla oynatarak bıçağı gagaasına aldı. Bir an sonra, gaga çelik bıçağı paramparça etti.

"O bıçak bana elli kuruşa mal olmuştu!" diye yakındı yaşlı adam. Yüzünün alt yarısını çok kirli bir mendille kapatmıştı. Öfkeyle mendili kaldırdı. "Seni Şerif Spade'e şikâyet edeceğim, göreceksin! Hayatımı kazanmak için o

137

bıçağa ihtiyacım vardı. O mesleğimde kullandığım bir alet.

Ben Gecenin Hayaleti'yim.

"Ne... ne?.."

"Gecenin Hayaleti. Aden'de ünlüyümdür. Maskeli Çapulcu derler bana."

"Gecenin Hayaleti dediklerini sanmıştım?"

"Geceleri öyle diyorlar. Gündüzse Maskeli Çapulcu diyorlar. Her neyse, kanun benim yanımda! Bana altmış kuruş borçlusun."

"Demin bıçağın sana elli kuruşa mal olduğunu söyledin sanıyordum."

"O bıçağı aldığımdan beri fiyatlar arttı. Aslında, artık onlardan alamıyoruz. Hayatımı mahvettin," dedi yaşlı adam. Karanlık sokakta adamın solgun gözleri parıldadı. Gazap pek çok öfkeli insanla karşılaşmıştı, ama daha önce böyle bir sorunla karşılaşmamıştı.

"Ben... özür dilerim," diye kekeledi. Sonra gagasını kapattı ve tüylü kafasını iki yana salladı: "Hayır, dilemem. Sen beni soymaya çalıştın! Sen bir hırsızsın !"

"Bir hırsızın bile hakları vardır," dedi yaşlı adam. "Bıçağıma verdiği zarar için tazminat almaya hakkım var."

"Hayır, yok."

"O zaman, bakalım Şerif Spade bu konuda ne diyecek, ne dersin?"

Öfkeden Gazap'ın gagası köpürmeye başlamıştı:

138

"Şimdi beni dikkatle dinle. Dediğimi yapmazsan seni öldüreceğim ve ruhunu doğrudan Hades'e götüreceğim."

"Böyle davranmana gerek yok," diye kabardı yaşlı adam.

"Ama ben BÖYLEYİM. Böyle olmak benim İŞİM. Bu yüzden dişsiz çeneni kapa da dinle!.. "

"Hah! Dişsiz olmaktan bahsedene de bak," diye homurdandı yaşlı adam.

Gazap onu duymazdan geldi:

"Dinle Bay Waters. Bana yardım edersen canını bağış-

larım."

"Gerçek adımlı nereden biliyorsun? Ben Gecenin Hayaleti'yim!"

"Sandığından daha fazlasını biliyorum," diye tısladı

gaga. "Bilmediğim tek şey, avımın nerede olduğu."

"Avlanmak istiyorsan ormana gidebilirsin.

"Aradığım adam demek istiyorum, adı Prometheus."

"Hiç duymadım."

"Hayır, ama onu görmüş olabilirsin. Siz, sefil insanlara göre uzun boyludur. Uzun, siyah saçları ve altın rengi deri-

si vardır. Muhtemelen yakışıklı olduğunu düşünürsünüz.

Beyaz kanatları vardır ve uçar."

"Kanatlı ve uçuyor, öyle mi? Bizim sokağın sonundaki

çöp yığnında bulunan sinekler gibi," dedi yaşlı adam.

Gazap hırıldayarak içini çekti:

139

"Demek istediğim, uçma yeteneğine sahip bir insan olduğu."

"Ah! Doktor Dee'yi kastediyorsun!"

"Öyle mi ediyorum?"

"Silindir şapkalı gösterici. O da uçuyor. İp üstünde yürüyen küçük bir kızı var."

"Hayır, hayır, bu hiç Prometheus'a benzemiyor. Prometheus genç bir adamdır."

"Eh, Dr. Dee'nin yardımcısından bahsediyor olabilirsin.

Kırmızı-beyaz çizgili bir takım elbise giyer. Çok güçlüdür."

"İşte bu, o gibi," dedi Gazap ve heyecanla ayak değışti-

rirken tırnakları döşeme taşlarına çarptı. "Onu nerede bulabilirim?"

"Ah, bu gece, erken saatlerde kaçtı. Balona takıldı ve uçup gitti."

"Balon mu?"

"Sıcak hava dolu kocaman bir torba. Aden halkını kandırıp aldıkları bir torba paraları da var. Onlardan nefret ediyorum."

"Seni kandırdıkları için mi?"

"Hayır, harika bir fikir olduğu için. Keşke benim aklıma gelseydi," diye içini çekti Gecenin Hayaleti Bay Waters.

"Şimdi zengin olurdum ve sokaklarda dolaşıp insanlarla hayaletçilik oynamazdım, değil mi? Demek istediğim, bütün gün çapulculuk yapıp bütün gece hayaletçilik

140

oynamamak benim yaşlı ayaklarıma hiç iyi gelmiyor. Adamı öldürür bu!"

"Ben de öyle yaparım Bay Walters," diye nefes verdi kuş. "Ama bana faydan dokundu, bu yüzden gitmene izin vereceğim."

"Ya bıçağım?.. "

Kuş gözlerini kırptı ve yaşlı adama doğru eğildi. Kuşun ekşi nefesi adamın sulu gözlerini yaşarttı. "Bıçak mı? Sana canını veriyorum. Şimdi söyle bana, bu babun nereye uçtu?"

"Balon."

"Babun, balon!.. Kimin umurunda? Sen bana, nereye

gittiklerini söyle."

"Tuhaf olan da bu!" diye inledi yaşlı adam ve burnunu yüzüne doladığı mendille sildi. "Batıya uçtular. Vahşi İnsanların topraklarına... Kafa derilerini kaybedecekler! Artık ölmüş sayılırlar!"

ON DÖRT

ADEN OVALARI - 1 7 9 5

İnsanın tüylerini ürpertiyor, değil mi? Saçlarını kestirmek için kuaföre gittiğini düşün. Kuaför saçlarının ön kısmının altına taştan bir bıçak kaydırıyor ve geriye doğru çekiyor. Vıjj! Bir daha asla saç kestirmen gerekmeyecek! Acaba kel bir adama ne yaparlardı. Onun da kafa derisini yüzüp gömleklerinin dirseklerini yamamak için mi kullanırlardı? Vahşi İnsanlara sormayı hiç akıl edemediğim bir soru. Her neyse, onlar aslında, bizim düşündüğümüz gibi, saç derisi yüzen vahşiler değillerdi, ki böylesi daha iyiydi.

Babamın unuttuğu ikinci şeyi benden önce fark etmiş olmalısın. Ben Aden'den kaçtığım için o kadar sevinmişim ki nereye gittiğimizi düşünmek aklıma gelmemişti. Bir buluttan geçerek tırmandık ve üç dört devasa kuş, hızla yanımızdan geçerek balonu sarstı.

Babam bir yana düştü ve bir halata tutundu. Ne yazık ki balondaki sıcak havayı boşaltan halata tutunmuştu. Bir hışırtı duyuldu ve hızla alçalıp bulutun içine girdik.

142

"Ateşe daha fazla yün ve saman at Nell!" dedi bana.

"Saman ve yün kalmadı," dedim. "Irmağın ötesine geçecek

kadar ancak vardı, ama hapishane duvarını aşmak için çok fazla kullandık. Öyle görünüyor ki ırmağın ortasına inip boğulacağız."

Teus'un hâlâ bizimle olup olmadığını görmek için sepetin kenarından aşağı baktım. Ona bir şey olmazdı. O yüzebilirdi, boğulurdu belki ama dirilebilirdi; güvenliğe ulaşana kadar dilediği kadar yüzer, boğulur ve dirilirdi.

Ben yapamazdım.

"Hâlâ orada mısın Teus? O kuşlar yüzünden bir ton durum kaybettik. Alçalıyoruz."

"Onlar kuş değildi," diye seslendi Teus. "O Gazap'tı, peşimde olan yaratık. Ben av, o avcı. Aşil ve Paris'ten de yardım almış. Sonuncusu da Hekatonkheir'e benziyordu." ^{3 1}

Bulutun altına indik. Teus boş elini salladı ve ben ırmağın, bizi yapış yapış bir ölüme çekmeyi bekleyen yağlı sularını aradım. Bunun yerine, çadırların oluşturduğu halkaların arasında parlak ateşler gördüm ve babamın ikinci bir şeyi de unutmuş olduğunu anladım.

"Baba!" diye bağırdım. "Rüzgârı kontrol etmeyi akıl ettin mi? Biz Aden'den ayrılmadan önce doğudan mı esiyordu, batıdan mı?"

^{3 1} Ne düşündüğünü biliyorum: Teus onları gördüyse, onlar neden Teus'u görmedi, değil mi? Eh, sen sisin içindeysen, sis seni sisin dışındaki birinden saklar.

Ama genellikle, sen sisin içinden dışarı baktığında, dışarıdaki insanları görebilirsin. Ah, ben ne dediğimi biliyorum. Her neyse, onlar geçtikten sonra Teus buluttan çıkmıştı ve sırtlarını açık seçik görmüştü.

Babam omuzlarını silkti:

"Akşamları batıdan estiğini söylediler."

"Eh, yanılmışlar. Doğu Yakası'na gitmiyoruz. Ovaların üzerine, Vahşi İnsanların kamplarına gidiyoruz!"

"Balonculuk yaptığım onca sene boyunca hiç başıma gelmemişti bu," dedi.

"Onca sene mi? İlk defa dün serbest uçuş yaptın.

"Paris'teki Montgolfier Kardeşler..."

"Hayır, baba!" diye bağırdım ona. "O, enayileri kandırmak için uydurduğu bir hikâyeydi yalnızca, unuttun mu? Sen gerçek bir baloncu değilsin, sen bir gösteri adamısın."

"Sanırım haklısın Nell," dedi babam hüzünle.

"Üstelik, yakında kafa derisi yüzülmüş bir gösteri adamı olacaksın," diye inledim.

Yavaş yavaş alçalarak çadırlara yöneldik. Hayvan derilerinden yapılmış giysiler içindeki savaşçılar, bizi izlemek için dışarı çıktılar. Çoğu taş başlı baltalar, yaylar ve oklar taşıyordu. Kafa derimizi baltalarla yüzeceklerini tahmin ettim.

Acıtacaktı. İş buraya varmadan, inişte ölmeyi umuyordum.

Ama iniş, ipek örtünün üzerine düşen tüyünki kadar yumuşak oldu. Teus'un uçan biri olduğunu unutmuştum. İlk önce o indi. Topu, yumuşak otların üzerine yerleştirdi, sonra uzandı ve sepeti güçlü kollarıyla tuttu.

Bizi çimenlerin üzerine bıraktı. Babam şapkasını kaptı ve kafasına geçirdi.

"Bu, kafa derini yüzmelerini engellemez," dedim.

"Engellemesi gerekmiyor!" diye yanıt verdi. "İlla ki gideceksek, onlara bir gösteri yapıp da gidelim!"

"Ne?"

"Aden'e indiğimizde yaptığımız şeyi yapalım ve Vahşi İnsanlar için bir gösteri düzenleyelim. Muhtemelen bizim gibilerini görmemişlerdir. Bu basit insanlar bizim gökten inmiş tanrılar olduğumuzu bile düşünebilir!"

"Hı?"

Babam genelde haklı çıkardı. Telaşla, Bayan Cobweb kılığına büründüm ve halatı bağlayacak yer aradım. Çadırın tepeleri sivriydi. Halatı, çadırdan çadıra gerebileceğimi düşündüm.

Merdiven kullanmadan çadır tepelerine uzanabileceği için, Teus'a çabucak, fısıldayarak talimat verdim. Topun halatını aldı ve işe koyuldu. Babam neler yapacağımızı planladı ve gösteriyi başlattı.

"Doktor Dee'nin Muhteşem Tehlike Karnavalı'na hoş geldiniz!" dedi ve şaşkın savaşçılara gülümsedi. "Bu akşam, yetenekli ve yiğit göstericilerimin ölümüne meydan okumasına tanık olacaksınız. Dostlarım, aslında, sizi uyarmalıyım.

Bazıları bu tehlikelerden kurtulamayabilir. Bazı günler Ölüm kazanır. Paramparça bedenler ve kanlar içinde cesetler sizi altüst edecekse lütfen hemen evinize gidin... "

Kimse yerinden kıpırdamadı. Kimse gülümsemedi. Babam sepete döndü ve öksürdü. "Bayan Cobweb..." dedi

yüksek sesle ve duraksadı. Kaşlarını çatarak sepete baktı.

"... ip üstünde yürümekle kalmayacak, ip üstünde dans da edecek!" Sesini alçaktı. "Daha hazır olmadın mı Nellie?"

"Bayan Cobweb'in firfırlı pantolonunu bulamıyorum!"

diye ciyakladım.

"Pantolonsuz çık!"

"Ne?" diye gakladım. "İp üstünde pantolonsuz mu dans edeceğim? Hayır, teşekkürler!"

"Kafa derinin yüzülmesini mi tercih edersin?"

"Eh baba, seçmek zorundaysam, evet, öyle." Sepete daldım ve giysi sandığını karıştırdım.

Babam halka olmuş savaşçılara döndü:

"Gösteriyi beklerken, size olağanüstü ateş yeme gösterimi sunayım!" dedi. Ceketinin cebinden küçük bir içki şişesi çıkardı ve birazını yudumladı. Sonra odun ateşine yürüdü ve ateşten uzun bir değnek çekti. Ateş topuna benzeyen, büyük bir alev küresi üfledi.

Normalde seyirciler bunu görünce çığlıklar atardı; çocuklar, annelerinin eteklerinin arkasına saklanırdı. Vahşi insanların savaşçıları sessiz kaldı. Pantolonu bulup giydim.

Babam bildiği bütün ateş numaralarını denedi, ama

Vahşi İnsanların yüzleri, balta başları gibi taş kaldı. Babam havaya art arda üç ateş topu tükürerek ve gece göğünü aydınlatarak gösterisini bitirdi. Muhteşemdi. Silindir şapkasını savurarak eğildi.

Savaşçılar başlarını iki yana salladılar ve benim yaşlarımda bir oğlana döndüler. Oğlanın hayvan derisinden pantolonu vardı, ama gömleği yoktu. Öne çıktı ve yanan çubuğu babamdan aldı.

Oğlan, çubuğun yanan ucunu çıplak koluna dayadı ve yukarı aşağı gezdirdi, sonra göğsünde gezdirdi. Benim ağzım dehşetten açık kalmıştı, ama oğlan herhangi bir acı belirtisi göstermedi. Bir yerinde yanık izi de görünmüyordu. Döndü ve çubuğu kullanarak ateşteki közlerin bir kısmını toprağın üzerine dağıttı. Sonra közlerin üzerine bastı, yavaşça yürüdü.

Oğlan, babamın önüne geldi ve eğildi. Savaşçılar kahkahalar atarak tezahürat yaptılar. Babam nazikçe alkışladı. Yüzünde geniş, ama endişeli bir sırıtış vardı.

"Şimdi İngiltere'den gelen ünlü Bayan Cobweb, ünlü fırfırlı pantolonunu giymiş olarak, ip üstünde dans edecek! Ona sıcak bir alkış istiyorum!"

Babam çılgınca alkışladı. Kimse ona katılmadı.

Teus beni halata kaldırdı. Altımda bir ağ olmadan yürümem, dans etmem gerekiyordu. Birkaç kemiğimi kırabilecek kadar yüksekteydim ve tökezlemelerimin bazıları gerçekti. Dönerek bitirdim, eğildim ve Teus'un beni bekleyen kollarına atladım.

Vahşi oğlan yardım almadan, çadırın yanındaki eğimli ipe koşarak tırmandı. Halatın üzerine çıktı ve ip üzerinde ne yürüdü ne de dans etti. Bunun yerine, taklalar ve parendeler

attı. İpte sallandı, üzerinde denge kurdu, sıçradı.

147

İpten düştü, bir koluyla tutundu ve kendini yere bıraktı.

Arkadaşları tezahürat yaparken, bu sefer bana doğru yürüdü ve eğildi.

Yüzümün, balonumuzun kırmızı çizgilerinden de beter kızardığını hissettim. Oğlan beni, bir balondan inmiş en büyük aptal gibi göstermişti. İşte o zaman, kahraman Teus öne çıktı ve beni daha fazla kızarmaktan kurtardı.

Kendinden memnun bir biçimde sırıtmakta olan oğlan doğru yürüdü ve onun kemerindeki baltayı aldı. Sonra elini bir taşın üzerine koydu ve baltanın keskin kenarını aniden eline indirdi. Teus'un parmağı uçup ateşe kondu. Oğlan sersemlemiş görünüyordu. Babamın bayılacağını sandım. Teus'un, gün bitmeden yeni bir karaciğer büyüteci bildiğim bir tek ben biliyor, yeni bir parmak da büyütebileceğim tahmin ediyordum.

Teus baltayı oğlana geri verdi ve sıra sende dercesine başını yana eğdi.

Oğlan başını yavaşça iki yana salladı:

"Sen kazandın," diyerek bana ve babama döndü, "Siz, Vahşi İnsanların deli olduğunuzu biliyordum, ama bu kadar deli olduğunuzu bilmiyordum," dedi.

"Dilimizi biliyor musun?" diye sordum.

Omuzlarını silkti:

"Tahta duvarların arkasındaki Vahşi İnsanlarla ticaret yapmaya çalıştık. Öğrendik."

"Biz Vahşı İnsanlar değiliz," dedim.

148

"Aden denen yerden geliyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Biz size Vahşı İnsanlar diyoruz," dedi oğlan.

"Onlar size Vahşı İnsanlar diyor!" dedim ona.

Başını salladı.

"Derler tabi."

"Siz vahşı değil misiniz? İnsanların kafa derisini yüz-
müyor musunuz?" diye sordum.

Çocuk hafifçe gülümsedi:

"Asla! Bu, Vahşı İnsanların... demek istediğim, Adenlilerin
bizden korkmalarını ve fırsat bulduklarında bizi öl-
dürmelerini sağlamak için uydurdıkları bir hikâye."

"Biz aslında Adenli değiliz," dedi babam, oğlana. "Biz
gezginiz. Hiçbir yere ait değiliz."

Şimdi oğlanın gülümsemesi geniş ve parlaktı:

"Biz de öyle... Halkım ovalarda dolaşarak avlanır ve ba-
lık tutar. Aden gibi şehirlerimiz yok bizim."

"Senin halkın mı?" diye sordu Teus. "Sen şef misin?"

Oğlan başıyla onayladı:

"Adım, Koşan Ayı."

"Ortalıkta koşturduğun için mi?" diye sordum.

Oğlan gözlerini devirdi:

"Ben ortalıkta koşturmuyorum. Yalnızca adım bu."

"Pardon," diye mırıldandım.

"Babam cesurların en cesuruydu," dedi. "Ama Aden'de"

ki Vahşı İnsanların, tüfek denilen özel silahları var. Ateş

149

kullanarak metal mermiler tükürüyorlar. Babamı öldürdüler.

Adenlilerin mermileriyle karşılaşınca, benim babam

bile, canlı kurtulamazdı."

"Özür dilerim," dedi Teus.

"Özür mü dilersin?"

"Onlara ateş verdiğim için. Ateşi çaldım ve insanlara

verdim. Hiç aklıma gelmedi ki..." diye başladı. Aniden,

utanmış gibi ayaklarına baktı.

"Zamanla, metal tüfeklerini kullanarak bizi yok edecekler," dedi oğlan.

"Bu yüzden mi Aden'e saldırıyorsunuz?" diye sordu babam. "Onlar sizi öldürmeden siz mi onları öldürüyorsunuz?"

Koşan Ayı kaşlarını çatı:

"Hayır! Biz Aden'deki bütün Vahşı İnsanları öldürürsek, ırmağın ötesinden daha fazlasını gönderirler. Biz onları öldürmek istemiyoruz."

Kafam karışmıştı:

"Şehri kuşatmışsınız. İçeri yiyecek girmiyor ve onlar da dışarı çıkamıyor. Bu bir kuşatma."

"Truva gibi," diye araya girdi Teus.

Koşan Ayı ellerini açtı:

"Belediye başkanı, adının Barış Getiren olduğunu söyledi..."

Belediye Başkanı Makepeace mi?

"Bize şehir halkının, ovalarımızı alıp çiftliğe dönüştürmek istediğini söyledi. Bize silah ve altın verecekmiş. Biz de dağların arkasına göçebilirmişiz."

"Ve siz gitmek istemiyorsunuz. Bu yüzden mi şehre saldıırıyorsunuz?"

"Hayır, bu yüzden değil. Belediye Başkanı Barış Getiren, kampımızda barış hakkında konuşmak istediğini söyledi. Kanun adamları ve silahlarıyla geldi. Kısa bir süre konuştu. Topraklarımızdan asla vazgeçmeyeceğimizi gördü ve gülümsedi, ertesi gün bize daha da zengin bir teklif yapacağını söyledi."

"Daha fazla altın mı?" diye sordu babam. Babam altını severdi.

"Altının bize ne faydası var ki? Hayır, belediye başkanı bizimle barış hakkında konuşurken, yüzünde kıl olan kanun adamı dışarıda bekliyordu... "

"Şerif Spade mi?" diyerek başımı salladım.

"Evet. Şerif. O adam benim bebek kız kardeşimi, Çayır Gülü'nü, çadırından çaldı ve Aden'e götürdü. O gece bize yeni bir teklifte bulundu. Topraklarımızdan vazgeçersek prensesimizi geri alabilirmişiz."

Teus gözlerini yumdu ve mırıldandı:

"Prensesi Aden'de tutsak etmişler. Tıpkı Truvalıların Spartalı Helen'i tutsak ettiği gibi."

"Babam onu kurtarmak için bir grup savaşçı toplayıp gitti, ama onların elinde tüfek, bizim elimizde yay varken

duvarlarına tırmanamıyoruz," dedi oğlan. Gözlerinde acı vardı. "Babamı öldürdüler."

"Bu yüzden, pes edene kadar onları aç bırakacaksınız, öyle mi?" diye sordum.

"Ya da topraklarımızdan vazgeçeceğiz. Tek seçeneğimiz bu."

Kamp ateşinden kıvılcımlar fışkırtan hafif esinti dışında hiçbir ses yoktu.

"Tek seçeneğiniz bu değil," dedi Teus.

Hepimiz ona baktık.

"Başka ne yapabiliriz ki?"3 2 diye sordum.

"Onu kurtarabiliriz," dedi Teus basitçe. "Prensesi kendi Truva'sından kurtarıyoruz."

"Biz" dediğimizi hatırlıyorum. Ne zaman ovalardaki Vahşi İnsanların tarafına geçtiğimizi hatırlamıyorum. Ama babam ve Teus itiraz etmediler. Onlar da benimle aynı zamanda, Aden'e karşı savaştığımızıza karar vermiş olmalıydı.

ON BEŞ

TRUVA - 4000 SENE ÖNCESİ

ADEN - 1795

O eski Yunan tanrıları züppeydi. Zavallı küçük insanlardan nefret ediyorlardı. Ama insanların hayatlarına karışmadan da edemiyorlardı. Truva kuşatması sona erdikten sonra bile daha fazla eğlence istediler. Belki, oyun oynayabilecekleri bir başka kuşatma...

Hera ve Zeus oturdukları bulutun üzerinden Truva'ya bakıyorlardı. Hüzünlü bir manzaraydı:

Saraylar ve kuleler, üzerinde duman tüten yıkıntılara dönüşmüştü. Kömürleşmiş duvarlardan, kuşların paramparça ettiği ölü bir köpeğin kaburgalarına benzeyen, siyah, yanık kütükler fırlıyordu.

Çeşmeden sokaklara kırmızı şarap akıyor, erkeklerin ve oğlan çocuklarının kanlarının vişne kızılı kanlarına karışıyor.

Herkes ağır hareket ediyor gibiydi. Truvalı kadın köleler halatlarla birbirlerine bağlanıyor, bekleyen gemilere götürülüyorlardı.

Yunan askerleri, bitkinlik içinde, ovalarda

153

derin çukurlar kazıyor, ölüleri bacaklarından sürükleyip çukurların kenarından aşağı, tozlu mezarlarına bırakıyorlardı.

Başka askerler dev ağaç kütüklerini kaldıraç olarak kullanarak, eski duvarların taşlarını molozların üzerine yuvarlıyordu. Zaman zaman öfkeli bir ses yükseliyordu:

"Oy! O duvarı nereye devirdiğine dikkat etsene! O tepesiz kuleyi neredeyse tepeme devirecektin!"

"Asıl sen nerede durduğuna dikkat et ahbap!"

"Buraya mezar kazma emri aldım. Benim işim, başka yere gidilmeyecek kadar önemli. Bu yüzden dikkat et, yoksa oraya gelir, bu küreği senin koca ağzına sokarım."

"Dene de görelim!"

"Ah, öyle mi? Dövüşmek istiyorsun, öyle mi?"

Bin asker dinleyerek beklerken bir sessizlik oldu. Sonra:

"Hayır... on senedir savaşıyorum zaten. Yetti artık. Af"

federsin ahbap."

"Sorun değil ahbap."

Kazma, k le nakli ve duvar yıkma işleri birkaç gün daha devam etti. Yunanlılar gittiler, sıçanlar döndü. R zg rl  ovaların kumları yıkıntıların üzerini örttü ve Truva'yı bir anıya dönüştürdü.

"Canım sıkılıyor," dedi Hera.

Zeus ona baktı:

154

"Kuşatma çok uzun sürdüğü için canın sıkılıyordu. Ben de bu konuda bir şeyler yaptım. Şimdi de kuşatma sona erdiği için canın sıkılıyor. Hiç tatmin olmuyorsun, değil mi?"

Tanrıça omuzlarını silkti:

"Daha heyecanlı bir kuşatma bulamaz mısın? On seni değil, on hafta süren bir kuşatma?.. "

Zeus içini çekti.

"Tesadüf eseri, kuzen Teus şu anda bir kuşatmanın tam ortasında. Ama gelecekte, dört bin sene ileride."

"Beni oraya götür," diye emretti Hera. "Rehine prensi de var mı? Kahramanlar?.. Hainler?.. Beni oraya götür."

"Ah, tamam," diye içini çekti Zeus ve tanrısal g  leri ni kullanarak bulutu Truva'nın r zg rl  ovalarından alıp Aden'in r zg rl  ovalarına götürdü.33

Bulut, yeryüzünün diğer yanına giderken, Güneş ise -zamanı yapan odur- gökyüzünde gittikçe daha hızlı d n meye başladı. Öyle ki sonunda bir bulanıklığa dönüşlü

Sıradan tanrılar zamanda yolculuk etmek için uzayda uçmak zorunda kalıyordu elbette. Ama Zeus sıradan bir tanrı değildi. O baştanrıydı ve kimsenin sahip olmadığı özel bir güç sayesinde, zamanda ve mekânda hareket edebiliyordu. Bu, nadiren kullandığı bir güçtü. Bu yüzden, sen bu kitabı okurken durup dururken ortaya çıkıp omzunun üzerinden bakmayacak. Gerçek şu ki, bu harika yeteneği kullanamayacak kadar tembeldi. Hera gibi birini dırdır etmesi gerekiyordu. Ev sahibim de kiramı ödemem için dırdır ediyor, bu yüzden ben de bu kitabı yazıyorum. Zaman zaman hepimizin biraz dürtüklenmeye ihtiyacı oluyor, değil mi?

155

Bir senede 365 gün vardır. Yeryüzü yaklaşık 4000 sene geçecek şekilde döndü. Dört bin kere 365... çok gün eder.

Dönüş yavaşladı ve Zeus'un bulutu Aden ovalarının üzerine geldi. Zeus ve Hera şehrin halkını inceledi.

"Bu sefer ben katılmak istiyorum. Bütün hayatımı bura da oturup küçük insan tiyatrosu izleyerek geçiremem. Ben de sahneye çıkmak, rol yapmak istiyorum. Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Zeus, işi Hera'nın üzerine almasına memnun olmuştu.

Böylece o dinlenebilecekti. Sana onun tembel olduğunu söylemiştim. Bu yüzden Hera'ya nasıl kılık değiştireceğini açıkladı ve şehrin savunmasını kıracak planı anlattı. Sonra Hera yeryüzüne indi ve gündoğumunda, Koşan Ayı'nın kampının ortasında belirdi. Bizim, gecenin bir yarısı oraya inmemizden sonraki sabahtı. Herkes uykuluydu. Onu ilk defa o zaman gördüm. Biz kahvaltı için mısır unundan lapa

yaparken çadırların arasına daldı.

Bronz zırhı içinde savaşçı bir kraliçeye benziyordu.

Mızrak ve kalkan taşıyordu. Vahşi İnsanlar ona, bir başka gezegenden gelmiş gibi baktılar.

"Selamlar, basit insan yaratıklar!" dedi Hera.

Koşan Ayı ayağa fırladı, ona yöneldi. Hera, boyutları nı tam olarak ayarlayamamıştı, bir insan kadını için fazla uzun boyluydu. Koşan Ayı ve ben onun kemer tokasına ancak geliyorduk.

"Biz basit değiliz," dedi oğlan ona.

156

"Yaratık da değiliz," diye ekledim.

Hera bizi duymazdan geldi:

"Prensesinizi o kötü şehirden kurtarmak için geldim aranız!" dedi, sahnedeki bir aktris gibi ya da kalabalıkları cezbetmeye çalışan babam gibi konuşarak.

"Bizim bir planımız var zaten," dedim ona.

Sağırdı sanki.

"Güzel bir at heykeli yaptım!" dedi ve çadırların arasındaki aralıktan görünen, tekerlekli at oymasına işaret etti.

At Aden'in duvarları kadar yüksekti ve çok gerçekçi bir heykeldi. "Askerleriniz atın içine saklanıp şehre girebilir, erkekleri ve oğlan çocuklarını uykularında katledebilir."

"Biz kimseyi katletmek istemiyoruz," dedi Teus. "Bizim yalnızca prensesi kurtarmak için bir planımız var... "

Hera ona baktı:

"Ah, sensin Teus. Kıymetli küçük insanlarını koruma"

ya çalışman tam da sana göre bir davranış. Hep dediğimiz gibi, keçileri öldürmeden kurban veremezsin. Şöyle güzel bir katliam yapmadan prenses kurtaramazsın. Truva'ya baksana."

"Benim bir planım var..." diye başladı Teus.

"Plân mı? Hah! En iyi plan, en basit plandır. Ben atın içine saklanıp şehre giriyorum ve geceleyin kapıları açıyorum. Sen ordunu getirip erkekleri ve oğlan çocuklarını öldürüyorsun. Çok basit."

157

"Kimsenin ölmesine gerek yok," diye itiraz edecek oldu Teus, ama Hera yine kulaklarını tıkadı.

"Sokaklarda kan akacak!" diye haykırdı tanrıça. "Prenses mutlu kocasına geri dönecek... "

"Onun kocası yok... daha bir yaşını bile doldurmadı," diye açıklamaya çalıştı Koşan Ayı.

"Şehir yakılıp yerle bir edilecek!" diye haykırdı Hera.

Sonra çevresindeki, tahta çanaklardan lapa kaşıklayan savaşçılara baktı. "Kim benimle birlikte atın içine saklanıp kabileye şan getirecek?"

Savaşçılar birbirlerine baktılar. Biri sesini yükseltti:

"İçinde tuvalet var mı?"

"Elbette yok!" dedi Hera ona.

"O zaman beni onun içine sokamazsın!" dedi adam ve diğerleri de başlarını salladılar.

"O zaman ben yalnız giderim. Dünyanın bütün büyük kahramanları yalnız savaşmak zorunda kalmıştır. Şan be-

nim olacak, yalnızca benim!" diye haykırdı Hera. "Ben atın içine saklanırım, siz beni şehir kapılarına götürürsünüz," diye ekledi.

Yorgunluk içinde doğrulduk. "Bu da nereden çıktı?" diye mırıldandım Teus'a.

Teus içini çekti:

"Üzgünüm," dedi. "Bu kuzenim Hera. Kılık değiştirmiş.

Kuzen Zeus'un karısı."

158

Sabah göğünde, kampın üzerinde duran yalnız buluta baktı. Benim göremediğim bir şey gördü. Elini salladı, sonra gülümsedi.

"Evet, Zeus da burada."

Gözlerimi kısarak parlak buluta baktım, ama bulutun yansıttığı sabah güneşi olabilecek, altın rengi bir parıltı dışında bir şey göremedim.

"Ne yapacağız?" diye sordum.

"Bırak denesin, derim. Kaybedecek bir şeyimiz yok. En önemli şey, bebek Çayır Gülü'nün kurtarılması."

"Ya Aden'deki herkesi öldürürse?"

"Aşıl ve Paris onları savunur," dedi Teus. "Ama Hera kapıdan geçebilir ve biz de gizlice onun arkasından gireriz."

Tahta at ovalarda çeke çeke götürülürken Teus, Koşan Ayı'ya planımızı anlattı:

"Kapıları açtıklarında Nell ve ben şehre girip prensesi alacağız."

"Ben de sizinle geleceğim," dedi oğlan.

"Hayır," dedi Teus ona. "Sen Vahşi İnsanlardan biri gibi görünüyorsun. Seni şehrin içinde görür görmez öldürürler."

Koşan Ayı homurdandı, itiraz etti, ama sonunda pes etmek zorunda kaldı. Tahta atın arkasında yürüdük ve Aden kapılarının elli adım berisinde durduk. Teus ve ben yüksek otların arasına uzanarak bekledik.

159

Sabah geçerken, Vahşi İnsanların çadırları indirildi ve savaşçılar dağ yamaçlarına, şehirden görülmeyecekleri bir yere gittiler. Aden halkı, surlara çıkıp tuhaf ata baktı. Akşam olduğunda kapılar açıldı ve yüksek otlarda ayak sesleri duyduk.

"Vay vay vay! Tahta bir at!" dedi Belediye Başkanı Makepeace. Şerif güldü:

"Truva öyküsündeki şu eski numara, hı?"

Teus hızla döndü ve fısıldadı:

"Bunca zaman sonra bile insanlar, Truva'nın öyküsünü hatırlıyor, öyle mi?"

"Elbette! Hera'ya bunu söyleyebilirdim, ama dinlemiyor gibiydi," dedim ona.

"O zaman at numarası ikinci defa işe yaramayacak mı?"

"Belediye Başkanı Makepeace bile o kadar aptal değil," dedim.

Gerçekten de, belediye başkanı şöyle dedi:

"Biraz kuru ot toplayıp atın altına yığın. Eğer tahtadan yapılmışsa yanacaktır."

Şerif ve yardımcıları ot toplarken hışırtılar duyuldu.

Sonra bir çıtırtı oldu ve otları tutuşturdular.

"Gidip ovadaki balona bakalım mı? Hırsız, sahtekâr, yalancı Doktor Dee'nin oralarda olup olmadığını görelim mi?" diye sordu belediye başkanı.

160

"Hayır, o artık Vahşi İnsanların elinde. Şimdiye dek çoktan kafa derisini yüzmüşlerdir ve onu da yemişlerdir," dediğini duydum şerifin.

"Şanslı adammış."

"Şanslı mı?"

"Evet, şanslı. Çünkü Aden halkının eline geçtiğinde olacakların yanında, kafa derisinin yüzülmesi ve yenmek hiç kalır."

"Doğru söylüyorsun," diye güldü şerif. "Şimdi geride dur başkan. Tahta at iyice tutuştu. Bırak, içindeki Vahşi İnsanlar kızarsın. Biz şehre dönelim de rahat rahat izleyelim."

Otların arasına saklanmış olmamıza rağmen, ateşin kükremesini duyabiliyorduk.

Başımızı kaldırıp baktığımızda, alevlerin atı sarmış olduğunu gördük. İğrenç bir çığlık koptu:

"Böyle olmaması gerekiyordu!" diye haykırdı Hera.

"Yanıyorum!"

Sıcaklık ve duman, saklandığımız yere kadar geldi. Başlarımızı kaldırdığımızda, Aden'den gelen grubun kahkahalar atarak surlara yürümekte olduğunu gördük. Kapılar

grubun arkasından çarpılarak kapandı.

At hararetle yanıyordu. Sonra bacakları ufalanıp kül olmaaya başladı, sonra vücudu ufalandı ve kıvılcımlar saçarak yıkıldı.

161

Hera tahta atın közleri arasında duruyordu. Parlak zırhı is kaplanmıştı, miğferinin altındaki saçları siyah toza dönüşmüştü ve kalkanı dumanlar saçan, çarpık bir enkaz olmuştu.

"Zeus!" diye bağırdı gökyüzüne. "Eve gitmek istiyorum! Beni bu korkunç insanların arasından hemen al! Bu basit kabile, prenseslerini geri istiyorsa Teus ilgilenebilir onlarla."

Hera buluta doğru yükselirken Aden'in surlarından izlemekte olan insanların inlediğini duydum. Bulut hızla dağlara doğru süzüldü ve gözden kayboldu.

Ovalardaki rüzgâr, külleri döndüre döndüre kaldırdı.

Otlar hışırdayarak sallandı. Sonra Teus kolumu tuttu ve sıktı. Şehri işaret etti ve sonra aynı parmağını dudaklarına götürdü. Tanrısal kulakları bir şey duymuştu. Yaklaşınca, ayak seslerini ben de duydum. Durdular ve hırıltılı bir ses konuştu. Ses o kadar zalimdi ki tepeden tırnağa ürpertti beni, saçlarıma dek dondum.

"Aşıl, demek dostumuz Teus'un, şehre girip bu prensesi kurtarmak için bir planı varmış, öyle mi?"

"Evet Gazap, benim kulağıma öyle geldi," diye yanıt verdi genç bir adam.

"O zaman, biz onu bekliyor olacağız," dedi kötücül ses.

"Aden'e nasıl girmeye çalışacağını bilmiyoruz Gazap.

Aden, Truva'dan daha iyi korunuyor. Siz Yunanlıların Truva'ya girmesi on sene almıştı," diye araya girdi bir başka genç adam.

162

"Ama sonunda şehrinizi ele geçirdik Paris," dedi ilk genç adam.

"Ancak o aptal at numarasıyla.

"Tartışmayı kesin," diye tısladı Gazap. "Yunanlılarda, şu balon denen şeylerden yoktu, Teus'un var. Bakın, çadırlar gittiğine göre, onun ovada yattığını görebilirsiniz."

"Ee?" diye sordu Aşıl.

"Ee'si, hava karardığında Teus balonu uçurarak şehir duvarlarını aşacak ve prensesi kurtaracak," dedi Gazap.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Paris.

"Çünkü Teus'un yerinde ben olsaydım aynı şeyi yapardım. Ama o, benim onu bekliyor olacağımı ve onu sonsuza dek yok edeceğimi bilmiyor!" i

"Yo, yo!" diye itiraz etti Paris. "Yunanlıların numarası, onlar savaşçılarını atın içine sakladıkları için başarılı oldu. Teus balonu saklayamaz. Aden'in nöbetçileri balonu görür görmez, tüfekleriyle vururlar onu."

Gazap ayağını yere vurdu.

"O zaman Teus'un yardıma ihtiyacı var. Nöbetçileri duvardan uzaklaştıracak bir şeye. O, balonla başlarının üzerinden geçerken, nöbetçilerin yere bakmasını sağlayacak

bir Şeye."

"Hekatonkheir gibi bir Şeye mi?" diye sordu Paris.

"Kesinlikle," diye tısladı Gazap. "Dostumuz Hek'i Teus'a yardım etmesi için yollayacağız. Ama Teus'un benim

163

bekleyen penelerime inmesine yardım edeceğini biz biliyorduk. Onun bekleyene kadar bekleyecek olacağız!"

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," diye onayladı Aşıl.

"Sen git, Hek'i saklandığı gemiden getir. Onu ovaların üzerinden uur ve balonun yanında beklemesini söyle. Teus'a yardım etmesini söyle."

"Sence Teus, Hek'in yardımını kabul edecek mi? Riskli değil mi?" diye sordu Paris.

"Teus'u tanıyorum. Zayıf tarafını biliyorum; riske girmektedir. Buna kanacak kadar da aptaldır. Kimse Gazap'tan uzun süre kaçamaz. Prometheus yok edilmeli. Bu gece, onun yeryüzündeki son gecesi. Sonsuza dek!"

ON ALTI

ADEN- 1795, AKŞAM

Yazar olmak bazen zor iştir. Aden'de ve çevresinde o kadar çok Şey oluyordu ki hangi sırayla olduklarını hatırlamak gt. Takip etmeye çalışın...

Aden'in tahta atı alevlere boğulduğunda, Vahşi insanların savaşçıları tepelerden döndü ve yine ovalarda kamp kurdu.

Teus ve ben hüzünle otururken, babam balonu yamaıya çalışıyordu.

"Gazap beni bekliyorsa, şehrin içindeki Kahraman Tapınağı'na

asla ulaşamam. O insan kahramanın kim olduğu

nu asla öğrenemem ve asla özgürlüğümü kazanamam."

"Babam ve ben de asla Doğu Yakası'na dönemeyiz ve

Aden'den çaldığımız ganimeti asla harcayamayız," dedim.

"Koşan Ayı da asla kız kardeşini kurtaramaz."3 4

34 Herkes bazen, güzel güzel sızlanmaktan hoşlanır. Ama o akşam bizim sızlanmalarımız

bir kirpinin dikenlerinden daha fazlaydı. Sızlanma dediğiniz,

kemik olsa bir mezarlığı doldurabilirdik. Yenilmiştik, moralimiz bozuktu, çaresizdik.

SEN bir daha sızlanmak istediğinde, BİZİM ne kadar sefil durumda

olduğumuzu hatırla. ASLA bizim kadar sızıldak olamazsın.

165

Güneş, turuncu bir top halinde dağların arkasına kaydır

ğında Koşan Ayı, savaş kurulunu toplantıya çağırdı.

Neleri YAPAMAYACAĞIMIZDAN başka bir şey konuşamıyorduk

sanki:

... duvarlara tırmanamazdık, çünkü şehri savunan in

sanların tüfekleri vardı ve hepimizi vururdu...

... balonla duvarların üzerinden, rüzgâr değişse bile,

uçamazdık, çünkü nöbetçiler bizi vurup düşürürdü...

... topu kullanarak Teus'u duvarın üzerinden fırlatamazdık,

çünkü -evet, ölüp dirilebilirdi ama- daha biz Ça

yır Gülü'nü kurtaramadan Gazap onu bulup öldürürdü...

... kapılara gidip bizi içeri almalarını isteyemezdik, çün

kü Aden halkı babamın peşindeydi ve paralarını geri isti

yordu...

... Teus'u, babamı ve Koşan Ayı'yı şehre hiç gönderemezdik.

... beni içeri gönderemezdik, çünkü Vahşi İnsanların prensesini kurtarsam bile, onu şehrin dışına çıkartamazdım.

Teus, "Hekatonkheir yakında burada olur..." dedi. "Canavarı benziyor, ama korkmayın, elli kafası ancak bir beyni ediyor ve yaratık çok akıllı değil."

Bize Hek'in neye benzediğini, Truva'da ne kadar faydalı olduğunu anlattı. Duvarlardaki nöbetçileri korkutup kaçırmıştı.

İşte o zaman aklıma bir fikir geldi. İşe YARAYABİLECEK bir fikir!..

166

Hekatonkheir, kanatlarını takırdatarak çadırların ortasına kondu. Savaşçılar korkmuşsa da belli etmediler. Teus beni, karşılaşacağım yaratık konusunda hazırlamıştı, ama yine de tuhaf bir manzaraydı.

"Selam, millet!" dedi kafalardan 10'u.

"Selam Hek," dedi Teus ve öne çıktı. "Seni görmek güzel!"

"Öyle mi?" dedi 35. kafa. Ve 7. kafa ekledi: "Bu tuhaf.

Bütün hayatımızı Yeraltı Dünyası'nda geçirdik. Oraya insanlar gönderiliyordu ve bizi gördüklerinde çığlık atıyorlardı!" 37. kafa onayladı: "Bu doğru. Kimse beni gördüğüne sevindiğini söylememişti!"

"Eh, biz sevindik, değil mi?" dedi Teus ve hepimizi dahil edecek şekilde bakındı.

"Evet!" diye bağırdık hepimiz.

"Ama neden?" diye sordu Hek'in 35. kafası.

"Çünkü sen bir efsanesin. Truva'da yaptıklarını gördük;

nöbetçileri kaçirtana kadar duvarları dövdün," dedi Teus.

"Biz de tam, Aden'e saldırıcaksak bir Hekatonkheir'imiz olmalı diye konuşuyorduk, değil mi?"

Yine, hepimiz başlarımızı sallayarak onayladık.

"Bu tuhaf," diye araya girdi 25. kafa, "çünkü biz de bu gece tam olarak aynı şeyi yapmanıza yardım etmek için geldik!"

"Biliyoruz... " diye başladım, ama babam elini benim koca ağzıma kapadı ve fısıldadı:

167

"Hayır, bunu bilmiyor olmamız gerekiyor!"

"Hmg... hmg!" dedim. (Tahmin edebileceğiniz gibi, 'pardon' anlamına geliyordu.)

"Ay gece yarısı çıkıyor," dedi Teus. "O zaman harekete geçeriz." Bana baktı. "Plan hoşuma gitmedi. Ama başka yol da göremiyorum."

Babam ekledi:

"Sen plan hakkında endişeleniyorsan, sence ben nasıl hissediyorum?"

Şerif Spade, Storm Hanı'nda oturmuş, sinirli sinirli bıyıklarını çekiştiriyordu.35 Belediye başkanı onun kolunu okşadı, bira bardağını doldurdu ve ona doğru eğildi:

"Endişelenme," dedi. "Akıllarına gelen en iyi yol tahta bir atsa, Vahşi İnsanlardan korkmamıza gerek yok demektir."

"Adenlilerin karnı acıkıyor," dedi şerif. "Bir hafta sonra öfkelenmeye başlayacaklar. Aleyhimize dönecekler. Bizi Vahşi İnsanların prensesini geri verip bu kuşatmayı bitir-

meze zorlayacaklar."

Mum ışığında, belediye başkanının küçük gözleri ışıltı

dadı:

"Eğer bu olursa, Vahşi İnsanları buradan gitmeye zorla-

mamız gerek."

3 5 Hayır, ben orada değildim, ama bar sahibi oradaydı. Daha sonra, ben Aden'e

döndüğümde, onun öyküsünü duydum ve bir araya getirdim. Hemen hemen,

benim anlattığım gibi oldu ve diğer birçok öykü kadar doğrudur.

168

"Yeterince mermimiz ve barut tozumuz yok," diye inledi

Şerif Spade. "Doktor Dee sözünü tutup bize yeni barut tozu

ve silah getirseydi, dışarı çıkıp hepsini öldürebilirdik."

"Onu başka zaman hallederiz. Saldırmaya yetecek kadar

barut tozumuz olmayabilir, ama savunmaya yetecek kadar

barut tozumuz var."

"Ama saldırmazsak kıtlık çekmeye başlayana kadar burada

otururuz ve halk isyan eder, Başkan Makepeace. Balonlu

bir gösterici sayesinde kaybettik."

"Prenses bizdeyken mermiye ihtiyacımız yok. İkinci bir

planım var. Prensesi beşiğine koyacağız ve beşiği Aden'in

duvarlarından sarkıtacağız. Koşan Ayı denen velet acıkan

küçük kız kardeşinin ağladığını duyacak."

"Pes etmeyecektir."

"O zaman, bir süre sonra onun ağlamayı bıraktığını duyacaktır.

En kötü ses de budur. Sessizlik, onun kulaklarına

zehir gibi gelecek. Bebeğin ölmek üzere olduğunu düşün-

cek. İşte o zaman pes edecek. Ve sonra..."

"Sonra buradan dağlara kadar, bütün ovalar bizim olacak," dedi şerif ve birasını yudumlayıp dudaklarını şaplattı.

"Sen ve ben, Spade. Ovaların sahibi olacağız," dedi belediye başkanı. "Binlerce dönüm bereketli toprak. Ve onu yerleşimcilere, çiftçilere, dönümü bir lira yirmi beş kuruştan satacağız. Hayal edemeyeceğin kadar zengin olacağız, Spade. Hayal edemeyeceğin kadar!.." Belediye başkanının açgözlülüğü kendisini gırtlığından yakalamıştı. Boğuk bir

169

sesle konuştu. "O bebek bizi zengin edecek, zengin, zengin, zengin, ZENGİN!"

Şerif bira bardağını dudaklarına götürürken durdu:

"Bebek o kadar kıymetliyse, onu koruyor olmamız gerekmez mi?"

"Waters icabına bakar. Göreceksin, her şey yolunda gidecek."

Aşil, Kahraman Tapınağı'nda yere oturmuş, mızrağının ucunu bileyliyordu. Paris yanında oturmuş, ok başları üzerinde çalışıyordu.

"Neden buradayız?" diye sordu Paris.

"Çünkü Gazap beklemek için iyi bir yer olduğunu söyledi," dedi Aşil, beşinci kez. "Gazap, şehrin üzerinde ki gökyüzünde. Balonun gelmesini bekliyor. Balon inişe geçer geçmez bizi çağıracak ve biz Teus'un arkadaşlarını uzak tutarken o, Teus'u yakalayacak."

"Ama biz neden buradayız?" diye sordu Paris.

"Sana söyledim ya!" diye parladı Aşil ve sesi duvarlarda ki örümcek ağlarını sarstı.

"Biliyorum. Bunu söylediğini biliyorum. Ama neden beklemek için iyi bir yer? Neden biz tapınakta değiliz ve kahraman kim?" diye devam etti Paris.

Aşil ayağa kalkıp gerindi:

"Anlaşılan kimse buraya gelmiyor. Kahraman?... Heyke-
li şurada, sunağın yanında."

"Üstü örtülmüş, yüzünü göremiyorum," diye yakındı Paris.

170

"Tozlanmasın diye örtmüşler."

"Bakabilir miyiz?" diye sordu Paris.

"Bakmak?.."

"Heykele. Bu, Aden kahramanının neye benzediğini görmek için?"

"Muhtemelen bana benziyordur," dedi Aşil. Tozlu zeminde, sunağa doğru yürüdü.

Sunak mumla aydınlatılmıştı. Soğuk ve kasvetli tapınaktaki tek ışık buydu. Aşil örtünün köşesini kaldırdı ve altına baktı.

"Vay vay vay... Hiç aklına gelir miydi?"

"Bu tuhaf," dedi Paris, kaşlarını çatarak.

"Çok tuhaf," diye onayladı Aşil. Örtüyü indirdi.

Gazap, ovaların üzerinde, yükseklerde, devasa kanatları üzerinde süzülüyordu. Ateş Hırsız Prometeus'un aşağıda bir yerlerde olduğundan emindi. Ama Vahşi İnsan sürülerine karışmıştı. Plana bağlı kalmak ve tanrının şehre girip bebeği kurtarmaya çalışmasını beklemek en iyisi olacaktı.

Gazap, balonu kullanacaklarını biliyordu. Sepetin altına ateş yakacak ve havalanacaklardı. Ateş Hırsızı, insanlara verdiği ateşin gücüyle uçacaktı. Prometheus'u şehre, ateş taşıyacaktı. Prometheus'u yok oluşturma ateş götürecekti.

Gazap bu fikirden hoşlanmıştı. "Gününü görecek," diye gılgıladı, süzülürken.

Ama balon, indiği yerde duruyordu. Ateş kutusu soğuk ve kısırtısızdı. Gece yarısı olmak üzereydi ve kimse balonun boş torbasına dokunmuyordu.

171

Ovalardaki otlar zayıf ay ışığında dalgalanıyordu. Gazap'ın kartal gözleri şehre doğru ilerleyen insanlar gördü.

Bir Vahşi oğlan çocuğu, bir kız ve silindir şapkalı, uzun boylu bir adam.

Bir kurtarma hareketi planlıyorsalar da Teus yanlarında değildi. Gazap alçaldı ve oğlanın ince bir halat, kızın deri bir çanta taşıdığını, adamın ise arkasından tekerlekli, tahta bir silindir çekmekte olduğunu gördü.

Biraz arkalarında, sallana sallana yürüyen Hekatonkheir vardı. Gazap onların kim olduklarını merak etti ve izlemeye devam etti.

Sonunda anladı. Bu küçük ordu surlara saldırarak, savunucuları geri püskürtecekti. Ama Prometheus, buradan tırmanmayacaktı.

"Elbette, hayır!" diye tısladı Gazap. "Şehir, batı duvarını savunmaya koşacak. Prometheus duvara başka bir yerden tırmanacak. Doğudan, ırmaktan bile gelebilir belki!"

Gazap, bunun akıllıca bir plan olacağına karar verdi.

Nasıl olacağını düşünebiliyordu. Vahşi İnsanların ırmakta bir sürü kanosu vardı. Şehri savunanlar batı duvarına koşarken, Prometheus sessizce rıhtıma yanaşacak, bebeği çalıp kaçacaktı.

"Ben aptalın tekiyim!" diye uludu büyük kuş. "Bebeğe ulaşması kolay olacak. Ama bebeği taşıyarak duvara tırmanmak zor olurdu. İrmaktan gelmek çok daha kolay. Şimdi her şeyi anlıyorum! Ben görmeden şehre girebilse bile, aptal

172

Aşil ve Paris onu yakalamak için Kahraman Tapınağı'nda bekliyor. Gün doğmadan Prometheus elimde olacak."

Gazap, boğulmak üzere olan bir horozunkine benzeyen tuhaf bir sesle, keh keh güldü.³⁶ Altın-kahverengi kanatlarını çırparak yükseldi. Sonra o kanatları yarı kapadı ve rıhtıma doğru daldı. Storm Hanı'nın yakınına indi ve yolu geçerek hanın yanındaki karanlık geçide saklandı.

Yüzüne kirli bir mendil sarmış ufak tefek bir şekil ortaya çıktı ve kolunu Gazap'ın boynuna doladı. Elinde, ucu kırılmış bir bıçak vardı. 'Yra paramı ya canını!' diye hırladı ufak tefek soyguncu.

"Ah, gene mi sen Bay Waters? Git buradan, olmaz mı?

İşim var."

"Tüh! Pardon bayım. Sizi tanımadım," dedi yaşlı adam.

"Gidip başkasını soyayım bari."

"Evet, öyle yap."

"İyi geceler!"

"Ah, çok iyi bir gece olacak."

Ama Gazap yanılıyordu. Hem de iki kat yanılıyordu.

Teus'un ırmaktan geleceği konusunda yanılıyordu.

İyi bir gece olacağı konusunda da yanılıyordu.

Bunu biliyorum, çünkü Gazap keh keh gülerken ben aşağıdaki ovadaydım, elbette. O sefil canavar pek fazla gülmüyordu herhalde, kahkahasının bu kadar zorlama olmasının sebebi buydu.

O N Y E D İ

A D E N - 1 7 9 5, G E C E Y A R ı S ı

Sen olsan ne yapardın? Nasıl, bir düşman şehrine girer, bir bebeği kurtarır, SONRA DA şehirden nasıl çıkardın? Bilmiyorsun, değil mi? Olay şu. Ben de bilmiyordum. Ah, evet, bütün bu şeyleri nasıl yapmayı planladığımı sana anlatacağım.

Ama babam, Koşan Ayı ve Prometheus planıma öyle hayran olmuşlardı ki plandaki tek KUSURU gözden kaçırdılar. İşin sonunda BEN kaçamayacaktım. Kusursuz plan yoktur; benimki de kusursuz değildi. Ama o sırada bunu bilmiyordum.

Hekatonkheir sallana sallana geldi ve Aden'in tahta surlarının yüz adım berisinde durdu. Aden'in rüzgârlı ovalarından taş toplamaya başladı. Ben savunucuları hazırlıksız yakalamayı ummuştum, ama Hek yüzünden böyle bir şansımız yoktu. Canavar kendi kendine konuşmak zorundaydı çünkü.

"Sola... iki, üç, dört, beş... ve sağa... iki, üç, dört, beş!" diyordu kafalar. "Sola... iki, üç, dört, beş... ve sağa... iki, üç, dört, tüh! Şey, burası birazcık karanlık!" Bir dakika

sonra, yüz elinde, yüz taş tutuyordu. "Tamamdır! Sen hazırsan

ben de hazırım."

Surlardaki nöbetçiler, ay ışığıyla aydınlanmış loşluğa bakarken kendi aralarında heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı. Elli kafalı bir canavar görüyorlardı, ama gördüklerine pek de inanamıyorlardı. Tüfeklerini kaldırmakta ağır davranıyorlardı.

Fazla ağır.

Aniden yüz kol, nöbetçilere yüz taş fırlattı. Bazıları tahatta siperlere çarptı: "bam!.." Diğerleri uçup arkalarındaki sokağa düştü: "takır..." Bazıları da ağır davranan askerlerin kafalarından sekti: "oy!.. "

Sessizlik çöktü. Loş ışıktaki nöbetçiler duvarın arkasına çöktüler. Uzaktan uzağa sesler duyuyorlardı... "Sola... iki, üç, dört, beş... ve sağa... iki, üç, dört, beş... "

Irmak boyunda oturan nöbetçi Hank Plank mırıldandı:

"Eve gitmem lazım. Şimdi hatırladım... Kediye dışarı çıkarmam gerekiyordu."

"Ev mi yanıyor?" diye sordu arkadaşı Joe Scrimger.

Hank ayaklarını sürüye sürüye merdivene gitti ve basamakları ikişer ikişer indi.

"Bence korktu," diye alay etti Joe. "Beni korkutmak için yüz taştan fazlası gerekir... "

"Tamamdır! Sen hazırsan ben de hazırım," diye seslendi neşeli bir ses, ovalardan. Gök gürültüsü gibi bir gürleme eşliğinde taş yağmuru başladı.

"Aaaaah! Yüz taştan fazlası gerekirdi... ama iki yüz taş demek, doksan dokuzu fazla geldi demek. Eve gidip kırımını dışarı çıkarırsam kimse yokluğumu hissetmez!" diye sızlandı Joe Scrimger ve merdivene yöneldi. Aşağı inmek güçleşmişti. Özellikle de aynı merdivenden inmeye çalışan yirmi nöbetçi daha olduğu için.

"Bunun için para almıyoruz," diye homurdandı bir ses karanlıktan. "Dikkat etsene, parmaklarıma bastın!"

"Yok... zaten nöbeti başkasının devralma zamanı geldi," diye onayladı bir başka ses.

Üçüncü taş yağmuru geldiğinde, duvarlar ıssızdı. Şehrin yiğit nöbetçileri, şehirlerinin dolaşık sokaklarında kaçmış, battaniyelerinin altına saklanmıştı. Elli kedi dışarı çıkarılmıştı... evde yangın çıkmadığı halde.

En karanlık ara sokakların en karanlık gölgelerinde, yüzüne kirli bir mendil bağlamış tek bir yaşlı adam dolanıyor, soyacak birini arıyordu.

Duvarların dışından, şehrin sessizliğini sezdik. Elli uykulu kedinin miyavlamalarını, yalnızca otların arasında iç çeken yumuşak rüzgâr yanıtlıyordu.

"Gitme zamanı," dedim.

Teus mutsuz görünüyordu:

"Bu, benim yapmam gereken bir iş," dedi yirminci kez.

Yirminci kez, "Hayır," dedim ona. "Sen sana düşen kırımını yaptın. Bebek prensesi nerede sakladıklarını buldun."

"Yanılmış olabilirim," diye itiraz etti.

"Bu, benim girmem gereken bir risk," dedim. Gözlerimi yumarak Teus'un benim için çizdiği haritayı hatırlamaya çalıştım.

Koşan Ayı bir okun ucuna hafif bir ip bağladı ve duvara fırlattı. Ok tahtaya sıkıca saplandı. En azından ben sıkıca saplandığını umuyordum.

Koşan Ayı ipin boştaki ucunu aldı ve bulabildiği en ağır şeye bağladı: Hekatonkheir'in bacağına.

"Gerile Hek!" diye emretti babam. Canavar denileni yaptı. Halat gerildi. Babam kontrol etti. "Mükemmel," dedi bana, "yaratık yerinden kıpırdamadığı sürece."

"Ben yaratık değilim," diye yakındı Hek. "Ben de tıpkı sizin gibi bir kişiyim."

"Elli kafan olması dışında," dedi babam ona.

"Evet, bir de elli kat gücenmem dışında!"

"Affedersin, affedersin Hek," dedim çabucak. "Sana çoook minnettarım. Keşke yaptıklarının karşılığını ödemenin bir yolu olsaydı."

"Hıh! Hıh!" diye kıkırdadı canavar. "Gitmeden önce bana bir öpücük verebilirsin."

"Ah, tamam," diye kabul ettim. Hek en alttaki elleriyle kaldırdı beni, elden ele geçirerek omuzlarına kaldırdı. Sonra onu öptüm... elli kez.

"Vay, kimse beni öpmemişti," diye içini çekti.

"Bak, bu kurtarma işine girişebilir miyiz artık?" diye terslendi babam.

"Hazırız," dedi Koşan Ayı.

Halata çıktım ve üzerinde yürümeye başladım. Devamlı yükseliyordum. Ovalardan esen rüzgâr beni sallıyordu, ama düşmeyeceğimi biliyordum. Durum fazla ciddiye. Ben duvarın tepesine varıp sipere tırmandığımda kediler bile susmuştu. Nöbetçilerin hepsinin gitmiş olduğunu görünce sevindim.

Halatı çekişirdim. Hek öne adım atınca halatın gevşediğini hissettim. Babam halatı onun bacağından çözüp topa bağladı. Topu dikkatle duvarın üzerine çektim. Tahtadan yapılmış olmasına rağmen, bütün gücümü kullanmam gerekmişti. Yüzümden ter akıyordu ve avuçlarım kayganlaşmıştı. Topun eğilerek, namlusundaki şeyi yere düşürmesini istemiyordum.

Topu duvarın üzerine çekmek zor işti ve terliyordum. Sonra topu diğer yandaki sokağa indirdim. Artık benim için geri dönüş yoktu. Planın geri kalanını uygulamam gerekiyordu.

Dikkatle merdivenden indim. Acelem yoktu. Bütün gece benimdi.

Topun namlusuna uzandım ve içinden iki bohça çıkardım. Yumuşak olanı açtım: Bir tomar giysi, bir şapka, çizme, bir peruk ve Büyük Gregory bıyığım...

Dikkatle giyindim. Zeus gibi şekil değiştiremiyor olabiliyim, ama başkası gibi görünmekte üstüme yoktur.

İkinci bohça deri bir çantaydı. Onu ceketimin cebine koydum.

Sonunda sokaktan taş topladım -Hek'in fırlattığı taşlar- ve onları topun namlusunun altına koyarak namlunun karanlık gökyüzüne bakmasını sağladım. Topu, tetiğine dokunur dokunmaz ateşlenecek şekilde ayarladım.

Gözlerimi kapattım ve Teus'un haritasını gözlerimin önüne getirdim. Aden'in kasvetli sokaklarının harita okunmayacak kadar karanlık olacağını biliyordum ve ışık yakmaya da cesaret edemezdim.

Yavaş yavaş, tökezleye tökezleye yürüdüm. Nedense, ortalık kedilerle doluydu. Yeşil gözleri öfkeyle yanıyordu ve kapılara miyavlıyorlardı.

Karanlık bir, ara sokaktan yaşlı bir adam çıktı ve kırık bıçağını önümde salladı.

"Ya paranı ya canını!" diye gakladı. "Ben Gecenin Hayale ti'yim!"

Kurtarma planına göre, topun içine sakladığım kostümlerimi kullanarak Şerif Spade kılığına girecek, onun gibi davranacaktım. Planı, düşündüğümünden biraz daha erken uygulamam gerekecekti.

"Şu bıçağı indir, yoksa kanun namına tutuklarım seni!" dedim, şerifin hırıltılı sesiyle.

"Sen misin şerif?"

"Benim."

"Ah, bu gece hiç de istediğim gibi gitmedi."

Sokakta biraz yıldız ışığı vardı. Artık gözlerim karanlığa alışmıştı.

"Söylesene... dün gece Storm Hanı'nda sana içki ısmarlamamış mıydım?" diye sordum öfkeyle. Bu yaşlı adama acımıştım ve şimdi o beni soymaya çalışıyordu.

"Hayır Şerif, ben sana içki ısmarladım!"

"Ah, evet... oh... ah, öyle yaptın ihtiyar. Ama barda, sana içki ısmarlayan küçük bir kız yok muydu? Doktor Dee'nin Tehlike Karnavalı ile yolculuk eden şu tatlı, şu güzel kız?"

"Ben ona güzel demezdim, ama, evet, bana bir içki ısmarladı gerçekten," diye itiraf etti yaşlı adam.

"O zaman kendinden utanmalısın!" dedim ona.

"Neden?"

"Çünkü... biri sana iyilik ediyor ve sen ona bu şekilde karşılık veriyorsun," dedim öfkeyle.

"Ama o enayinin tekiydi. Ben her zaman enayilerin parasını alırım Şerif Spade, tıpkı senin gibi."

"Ah, evet... oh... ah, alışkanlıklarını değiştirme zamanın gelmiş demek ki."

"Peki sen alışkanlıklarını değiştirecek misin şerif?" diye sordu yaşlı adam bana. "Ben insanlardan birkaç kuruş alıyorum, ama sen Vahşi İnsanların on binlerce lira eden topraklarını alacaksın ellerinden."

"O ayrı," dedim ona. "Şimdi, beni Bayan Waters'ın bebek çiftliğine götür!"

Bu karanlık, dolambaçlı sokaklarda bana rehberlik edebilecek bir kişi varsa, o da bu yaşlı soyguncuydu.

"Götürürüm, ben de oraya gidiyordum zaten."

180

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü orada yaşıyorum. Bunu biliyorsun şerif. Benim, Josh Waters. Bebek çiftliğini karım idare ediyor!"

"Bunu biliyorum," dedim çabucak. "Ben yalnızca... olduğunu söylediğin kişi mi olduğunu kontrol ediyordum."

"Söylesene, sen iyi misin şerif?"

"Harikayım. Şimdi yolu göster," dedim ve karanlıkta adamı kaybetmemek için, onun yağlı kemerinden tuttum.

Çamurların ve kedilerin arasında koşturarak, tozlu bir pencereye geldik. Tek bir koyun yağı mumuyla aydınlatılmış odaya baktık.

"Şimdi, plan şu," dedim Josh Waters'a. Yeni bir plan yapmıştım. "Vahşi İnsanların bebeğini onlara geri göndereceğiz.

Vahşi İnsanlar gidecekler ve biz topraklarını ele geçireceğiz. Sen de bana yardım edeceksin."

"Neden öyle yapacaktım şerif?" diye sordu.

Ceketimin cebine uzandım ve babamın paralarını çıkardım.

"Elli lira için..."

"Yüz," dedi.

Düşündüm. İyi beslenen bebek, Prenses Çayır Gülüydü.

Diğerleri, anne babalarının istemediği zavallı çocuklardı yalnızca. Sıska ve zayıflar. Planımı yine değiştirdim:

"Yüz lira öderim. EĞER sen BÜTÜN bebekleri Vahşi İnsanlara göndermeme yardım edersen... bebeklere senin

karından daha iyi bakarlar."

181

Yaşlı adam keh keh güldü. Nefesi, içinde bulunduğu muz şehrin lağım kanalından daha ekşi kokuyordu.

"Heh! Heh! Yüz lira için karımı bile gönderebilirim!"

"Görebildiğim kadarıyla orada altı bebek var. Üçünü sen taşı, üçünü de ben taşıyım. Şimdi içeri gir ve bebekleri getir."

"Neden ben?"

"Çünkü ben sana yüz lira ödüyorum ve çünkü karın uyanıp seni yakalarsa sen bir hikâye uydurursun."³⁷

Yaşlı adam kapının kilidini açtı ve biraz sonra kollarında üç, uykulu bebekle dışarı çıktı.

"Elli liralık bebek burada," dedi.

Ona parasını ödedim. Adam yine içeri girdi. Çayır Gülü ve iki bebekle daha çıktı. Prensesin o olduğunu biliyordum, çünkü yağmur suyu kadar zayıf olan diğer bebeklerden daha iyi beslenmişti. Daha tombuldu. Mutlu mutlu uyuyordu.

"Diğer elli lira," dedi.

Ona elli lira daha ödedim.

Bebekler ağlayamayacak kadar zayıf düşmüştü, bu yüzden biz şehrin duvarlarına doğru yürürken hiçbiri bizi rahatsız etmedi.

³⁷ İlk planımda, ben kapıyı kırarak açacaktım. Bayan Waters beni yakalarsa, parayı kullanarak prensesi ondan satın alacaktım.. İhtiyar Josiah beni bir sürü zahmetten kurtarmıştı; babamın Aden halkından aldığı paranın yarısına mal

olsa da... Eh, zaten bizim paramız değildi.

182

"Hey! Bu yüz lirayı kullanarak yeni bir bıçak alacağım," diye güldü yaşlı adam. "Tüylü pelerin giymiş adamın teki eski bıçağımı kırdı," dedi bana.

"Tüylü pelerin mi?"

"Evet! Ağzı da gagaya benziyordu."

"Gazap," dedim ve ürperdim. Teus'un bana onun hakkında anlattıklarını hatırladım. "Şimdi nerede?"

"Mutfak masasında bıraktım."

"Gazap senin mutfak masanda mı?"

"Hayır, kırık bıçaktan bahsediyorum!"

"Demek istediğim, tüylü pelerini olan adam nerede?"

"Storm Hanı'nın yanındaki bir ara sokakta saklanıyor," dedi adam bana.

Bu haber, adama ödediğim yüz liraya değerci.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu yaşlı adam.

"Bekle de gör," dedim, topu sakladığım yere geldiğimizde. Siyah ceketimi çıkardım ve taşıdığım üç bebeği ceketin üzerine bıraktım. Merdiveni koşa koşa tırmanarak duvarın tepesine çıktım. Rüzgârlı ovaya baktım ve Koca Hek'in yere oturmuş, çimen yaprakları kopararak ağızlarında çiğnediğini gördüm.

"Hek!" diye tısladım. "Altı tane var!"

"Benim için sorun değil Nell, yüz tanesini bile idare edebilirim!"

"Hiçbirini düşürme," diye uyardım onu ve koşa koşa

aşığı indim.

183

Çayır Gülü'nü İhtiyar Josh'tan aldım ve topun namlusuna koydum. Dikkatle kontrol ettim, nişan aldım ve ateşledim.

Kirli gri bir battaniyeye sarılmış bohça, şehrin ölü havasında fırladı, duvarın üzerinden uçtu ve ovaların temiz, boş havasına gitti.

Sonra diğer beş uyuyan çocuğu fırlattım.

Merdiveni tırmanıp duvarın tepesine çıktım ve ovaya baktım. Hek 94 boş kolunu salladı. "Hepsi güvende!" diye bağırdı ve dönüp Vahşi İnsanların kampına yürümeye başladı.

Ben, topu indirmek için kullandığım halatı çekip ova tarafına attım.

"Hey! Halatı kim tutacak?"

Halat duvarda asılı kalmıştı. İp üzerinde yürümek yerine, ona tutuna tutuna inmeme gerekeceğini düşündüm.

Ama ona tutuna tutuna inemezdim. Çünkü biri ona tutuna tutuna tırmanıyordu.

ON SEKİZ

ADEN - STORM HANI, BATI DUVARI, KAHRAMAN TAPINAĞI (VE BAŞKA YERLER)

Pek çok şey olmak üzereydi. Bu yüzden, anlamak için onları sıraya koymak kolay iş değil. Yazar olmak zor. Belki daha kolay bir şey denemeliydim; körlemesine dağa tırmanmak gibi.

Gazap, Storm Ham'nın yanındaki ara sokakta bekliyor

du. Karanlığa rağmen, Vahşi İnsanların kanolarının şehirden uzaklaştığını görebiliyordu.

"Karaya çıkacaklar ve duvarların bir başka kısmına saldıracaklar. Kurtarma için tek bir kano şehre girebilir. Ah, sinsice bir plan. Rıhtımı koruyan kimse kalmayacak."

Gazap, zaten rıhtımı koruyan kimse olmadığını fark etmemişti.

Storm Ham'nın içinde, belediye başkanı ve Şerif Spade bira yudumluyor, servetlerini nasıl harcayacakları konusunda gevezelik ediyorlardı:

185

"Ben yamaçta, bu iğrenç şehirden uzakta bir ev yapacağım kendime. Dağlarda uçmak için, şu balonlardan da bir tane alabilirim!" dedi şerif.

"Dağlarda Vahşi İnsanlar olacak," diye hatırlattı belediye başkanı.

Şerif kaşlarını çatdı:

"Vahşi İnsanlardan bahsetmişken, karaya çıkıp bebeği kurtarmaya karar vermeleri olasılığına karşı rıhtımı koruyor olmalıyız."

"Bir içki daha içelim, sonra gideriz," dedi belediye başkanı.

Hancı saatler önce yatmıştı. İki adamı, kendi kendilerine servis yapmak üzere, bir fiçı birayla baş başa bırakmıştı, iki adamın nöbetçiliği şehre, ancak kel bir adamın tıraşı kadar faydalıydı.

Şehrin batı duvarının tepesinde durmuş, titriyordum.

Halata kim tırmanıyordu? Geriledim, kaçmaya hazırlandım. Bir erkek başı belirdi. Uzun saçları ve yakışıklı bir yüzü vardı.

"Teus!" diye ılık attım. "Senin burada olmaman gerekiyordu. Gazap şehirde. Kurtarma işini yalnız yapacağım konusunda anlaşmıştık."

Teus kolunu omzuma doladı ve bana sarıldı.

"Biliyorum. Harika iş çıkardın."

Yıldız ışığıyla aydınlanmış karanlıkta, o benim kızardığımı göremezdi, ama ben yüzümün alev alev yandığını hissedebiliyordum.

186

"Sen neden buradasın o zaman?"

"Kahraman Tapınağı'na bakmak için geldim. Gerçek bir insan kahraman bulmam lazım. Böylece, Zeus beni serbest bırakabilir. Sonra Storm Hanı'na gidip kanatlarımı almalı, eve uçmalıyım."

"Storm Hanı'na gidemezsin," dedim ve ona ihtiyar Bay Waters'ın söylediklerini anlattım.

"Aden'de kısılı kaldım desene," dedi alçak sesle.

"Hayır," dedim. "Sen tapınağa git, ben de Storm Hanı'ndan kanatlarımı alır, sana getiririm!"

Teus merakla baktı bana.

"Sende, bir insan kahraman buldum sanırım," dedi alçak sesle.

Bunun üzerine yüzüm öyle fena kızardı ki kırmızı bir ay gibi, sokağı aydınlatmamasına şaşıtm. İnnek üzere merdi-

vene yöneldim.

"Hayır Teus, ben yalnızca eğleniyorum. Bu işin heyecanını, ipte yürümekten kat kat üstün," dedim gülerek. "Ben kahraman falan değilim. " 3 8

Bana yine sarıldı.

"Seninle gündoğumunda, Kahraman Tapınağı'nda buluşuruz," dedi. Irmağın üzerindeki siyah ufukta, solgun, kömür grisi bir çizgi vardı. Gündoğumunun fazla uzak olmadığını tahmin ediyordum.

3 8 Hadi, istiyorsan itiraz et. Bana kahraman de, madem. Bunu itiraf etmeyecek kadar alçakgönüllü biriyim. Benim yaptığım şeyi her cesur, fedakâr, harika ve güzel kız yapardı.

187

"İlk önce ben gideyim," dedim. "Yaşlı adamın seni görmesini istemeyiz."

Teus başını salladı ve duvarın gölgesinde kaldı. Bay Waters'ı topun üzerinde otururken buldum.

"Beni Storm Hanı'na götür," dedim ona. "Oradan bir şey almam gerek. Sonra, Kahraman Tapınağı'nın yolunu göstermeni istiyorum."

"Ben mi sana yol göstereceğim şerif? Doğduğundan beri Aden'de yaşıyorsun.39 Neden yolu benim göstermemi istiyorsun ki?"

"Yirmi lira için," dedim.

"Elli."

"Son teklifim on," dedim.

"Anlaştık," diye gakladı adam. Ona tek bir lira uzattım.

Karanlıkta, farkı seçemezdi. Bir kereliğine olsun, onu enayi yerine koymak güzeldi.

Aksaya aksaya sokaklarda yürümeye başladı ve ben de onun kemerini tuttum. Yalnızca kaçan nöbetçiler uyumuyordu. Vahşi İnsanların sokakları kasıp kavurmasını, evlerine girip onları yataklarında yakalamalarını, kafa derilerini yüzmelerini bekliyorlardı.

Bazı nöbetçiler örtülerin altına saklanmıştı, bazıları yataklarının altına girmişti, bazılarıysa parmaklarını çaprazlamakla yetinmişti. Sabah geldiğinde ve Vahşi İnsanların

39 Evet, şerif rolü oynadığımı unutmuştum. Karnavalda o kadar çok rol oynuyordum ki kim olmam gerektiğini sık sık karıştırıyordum. Hatırlamak için kostümüne bakmam gerekiyordu. Alev alev yanan havuza Yüzbaşı Cesur yerine Bayan Cobweb'in daldığı günü asla unutamam.

188

gittiğini öğrendiklerinde, parmak çaprazlamanın işe yaradığına dair yemin ettiler.

Storm Hanı'na, hava aydınlanmaya başladığında vardık.

Tüylü şeytanın ara sokakta olduğunu sezdim ve sessizce geçtim oradan.

"Burada bekle Bay Waters. Beni Kahraman Tapınağı'na götürmen için sana ihtiyacım olabilir." Adam konuşmak için ağzını açtığında ekledim. "Ve evet, sana para vereceğim."

Meyhane kapısının tokmağına uzandım ve tokmak elimde döndü.

Tokmak canlı bir yılanmış gibi geriye sıçradım. Ama yalnızca belediye başkanıydı, dışarı çıkmak için, tokmağı

içeriden çevirmişti. Adam bana baktı ve gözlerini kırptı-
tırdı. Omzunun üzerinden arkaya, arkasında duran şerife
baktı.

"Çok içtim galiba," diye mırıldandı belediye başkanı,
gözlerini ovuşturarak. "İki şerif görüyorum!"

"Hayır görmüyorsun," dedim. "O adam bir sahtekâr ve
üçkâğıtçı! Vahşi İnsanların prensesini kaçırmak için geldi.

Onu kanun adına tutukluyorum!"

Şerif sendeleye sendeleye belediye başkanını itip yola
çıktı ve bana baktı:

"Bir ayna bu!"

Hızlı düşünüp hareket etmek zorundaydım, yoksa ben
tutuklanacaktım ve Teus burada kısılı kalacaktı.

189

"Aslında, seni tutuklamıyorum... ben... şey... seni

Vahşi İnsanların tekneleriyle, onlara geri gönderiyorum."

"Sen, ne?.."

"Belediye Başkanı! Bay Waters! Şu sahte şerifi yakalayın
ve... ve ırmağa atın!" diye emrettim. "Bırakın geldiği yere,
Vahşi İnsanların kanolarına yüzerek dönsün."

İki adam, dediğimi yapmak için koştular. Korku ve pa-
nik insanlara bunu yaptırır işte. Tek ihtiyaç duydukları
şey, birinin onlara emir vermesiydi. Verilen emre mutlu-
lukla itaat ediyorlardı.

Şerif Spade, kekeleyerek mücadele etti. Adamlar kıvrana
kıvrana, yağlı taşların üzerinde ırmağa gittiler. Kıyıya
ulaştıklarında, şerif yepyeni bir güçle mücadele etmeye

başladı. "Ölmek için çok yaşıyım!" diye bağırđı ve ırmağa devrilirken belediye başkanını da yakaladı. İkisi pis sulara birlikte düştüler ve bir gemiden sarkan halatlara tutundular. "Soğuk!" diye feryat etti belediye başkanı.

Onları dinleyecek zamanım yoktu. Koşa koşa hana dönüm ve sahnedeki kapağı açtım. Teus'un söylediğı gibi, kanatlar oradaydı. Örümcek ağından daha hafiftiler. Onları kolumun altına sıkıştırıp dışarı koştum. Gökyüzü şimdi inci grisiydi ve bin mum, Gazap'a neler çevirdiğimi gösteriyormuş gibi hissediyordum.

Gecenin Hayaleti, ayaklarını sürüye sürüye rıhtıma gelmiş, sudaki adamlara yardım ediyordu.

190

"Çabuk, Bay Waters!" diye seslendim, belediye başkanının rıhtıma çıkmasına yardım eden yaşlı adama. "Buraya gel!"

"Bir dakika şerif," dedi adam iki eline asılan ıslak, ağır adamı yukarı çekmeye çabalayarak. Ceketinin eteklerine yapışmış olan ıslak şerif, belediye başkanını daha da ağırlaştırıyordu.

"Bir dakikamız yok," diye inledim. Boş elimle, kalan paraları çekip çıkardım. "Bak, beni gündoğumundan önce Kahraman Tapınağı'na götürürsen bunların hepsi senin."

Bay Waters dişsiz dişsiz sırtıttı. Belediye başkanını bıraktı, adamın suya düştüğünü gördüm. Bay Waters aksaya aksaya yanıma geldi.

"Neden öyle demedin?"

Bay Waters'ın peşine takıldım ve onu itekleye itekleye

sokaklarda yürüdüm. Ama bir hata yaptığımı biliyordum.

Babamın rüzgârı kontrol etmeyi unutması kadar büyük bir hata... Elbette, çok akıllı olduğun için sen hatamı hemen gördün...

Kahraman Tapınağı'nda Paris, başını hızla çevirdi:

"Biri geliyor! Dışarıdaki avluda ayak sesleri var," diye fısıldadı, sunağa yaslanmış olan Aşil'e. "Muhtemelen Teus'tur."

"Aaaah! Ne yapacağız?" dedi Aşil, titrek bir sesle.

"Gazap gelene kadar tutacağız. Böyle yapmamızı söylemişti bize."

191

"Bir tanrıyı tutamayız!" diye inledi Aşil. "Sen bir insansın.

Ben ise yalnızca yarı-tanrıyım. Bizi yok eder. Ben dışarı çıkıyorum."

Paris ayağa fırladı ve Aşil'in gömleğini yakaladı.

"Yapamazsın. Yalnızca tek bir kapı var ve Teus o kapıdan giriyor!"

"Aaaaah!" diye inledi Aşil. Sunağın üzerine sıçradı.

Heykelin üzerine bir örtü örtülmüştü. Tam, kapı gıcırdaarak açılırken örtüyü kaldırdı ve altına girdi. Teus'un sesi duyuldu:

"Paris! Burada ne işin var?"

"Şey... günaydın Teus, yalnızca Gazap'ı bekliyordum.

Onu burada beklememizi söylemişti."

"Bizi mi?"

"Ah... evet... Aşil de benimleydi. Gazap'ı getirmeye gitti."

Teus tozlu tapınak zemininde yürüdü ve Paris'i kenara itti.

"O zaman çabuk olmam gerek.

Heykelin üzerindeki örtüyü kaldırdı. Heykelin kaidesi ne şu sözler oyulmuştu:

"Bizi Kurtaran Kahraman."

Sonra örtüyü biraz daha kaldırdı. Altındaki şekil korkudan donmuştu. Teus bir oh çekti:

"Ne harika bir heykel! Sanki canlı gibi."

"Evet," diye güldü Paris sinirli sinirli.

192

Teus geriledi ve örtü yerli yerine indi.

"Ama bu Aşil'in heykeli. Onca aramadan sonra, Aden'in kahramanı Aşil çıktı."

"Eh, Truva'nın da kahramanıydı," dedi Paris. "Benim kadar iyi değildi elbette. Ben onu öldürdüm. Ama Aşil de birazcık kahraman sayılırdı."

"Dur biraz, Aşil yarı-tanrıydı. Zeus için bir insan kahraman bulmam gerek. Bu kahraman benim işime yaramaz," diye inledi Teus. "Şimdi, canımı kurtarmak için uçmam gerekecek. Umarım Helen zamanında gelir buraya."

"Truvalı Helen mi?" diye sordu Paris. "Uğruna 200 geminin denize açıldığı yüze sahip olan mı?"

"Hayır... başka, daha iyi bir Helen," dedi Teus ve kapıya yürüdü. Avluya baktı. Güzel bir genç kız, koşa koşa yaşlı bir adamın yanından geçiyordu.40 Kolunun altında kanatlar vardı.

Sana bir hata yaptığımı söylemiştim, hatırladın mı? Ve elbette, hatayı sen görmüştün.

Ben, kanatlarla birlikte nereye gittiğimi yalnızca Bay Waters'a söylememiştim. Kartal kulaklı Gazap da duymuştu beni.

Kahraman Tapınağı'na giden ara sokağın ağzına geldimimde, omzunun üzerinden arkaya baktım. Kambur, tüylü bir şekil ayaklarını sürüye sürüye beni takip ediyordu.

40 Evet, şerif kılığında olmasına rağmen Teus onun ne kadar güzel olduğunu görebiliyordu.

Bu yiğit kız kimdi? Ah, hadi ama, sen kim olduğunu sanıyorsun?

193

Bay Waters'ı itip geçtim ve sokakta koştum. Teus tapıktan çıkıyordu, Paris de arkadan geliyordu.

"Pardon Teus, Gazap beni izledi," dedim nefes nefese.

"Acele et, yoksa seni yakalayacak!"

Teus kanatları taktı ve sokağa baktı. "Çok geç," dedi bir ses. Gazap ayaklarını sürüye sürüye yaşlı adamın yanından geçti ve durdu. Işıl ışıl gözleri, dipsiz kuyular kadar derindi. Sırıtabiliyor olsaydı, fare kısırmış kedi gibi, çengel gagasıyla gülümsediğini söyleyebilirdim.

"Kaç!" diye inledim.

Teus başını iki yana salladı:

"Arkamdan gelir," diye içini çekti. "Denediğin için teşekkürler, Adenli Helen!" ve o, omuzlarımdan tuttu. "Ama insan kahraman bulmayı başaramadım. İşim bitti."

Yanaklarımda kavurucu bir ıslaklık hissettim ve ağladığımı fark ettim.

ADEN - KAHRAMAN TAPINAĞI

Ee? Sen ne beklemiştin? Mutlu son mu? Burada sana gerçek hikâyemi anlatıyorum. Gerçek hayatta olaylar her zaman mutlu bitmez. İyi, nazik Teus yakalanmıştı ve sonu gelmişti işte. Sen de benimle ağla. Sonra hatırla... gerçek hayatta olaylar her zaman mutlu bitmez. Her zaman değil ama, bazen mutlu bittiği de olur.

Adenli Helen savaşmadan pes edecek değildi.

Gazap ağır ağır, Teus'un durduğu yere tırmanan basamaklara doğru yürüdü.

Ben Paris'in kemerinden kılıcını kaptım, avluda koştum ve kılıcı yaşlı adama uzattım:

"Bu tüylü adamın kanadının altında bin lira var. Onu soyarsan hepsi senin olur!"

"Soygun yapmamı mı istiyorsun şerif?"

Bıyığı ve şapkayı çıkardım.

"Ben şerif değilim."

"O zaman ben ırmağa kimi attım?"

195

"Gerçek şerifi," dedim. "Şimdi çabuk ol, parayı al!"

Yaşlı adam Gazap'ın peşinden koştu ve sırtına atladı.

Kılıcı onun boğazına dayadı. Bu defa yaratığın ezici gagasından uzak tutmaya dikkat etmişti.

Gazap bunu beklemiyordu, sırtüstü devrildi.

"Kaç Teus! Kaç!.." diye haykırdım.

Yüce tanrı havaya sıçradı ve tapınağın üzerinde halka

çizdi.

"Hoşça kal, Helen'im!.. Sen on bin gemiye bedelsin!"

Birkaç dakika içinde, bulutların arasında gözden kayı-

boldu. Aşil dışarı çıktı ve yerde çabalayan ikiliye baktı. Paris de ona baktı.

"Teus senin kahraman olduğunu sandı," dedi Paris.

"Gerçek kahramanın heykelini görmedi."

"Hayır," diye mırıldandı Aşil, utançla.

"Ona yaptığın iğrenç bir şeydi," dedi Paris. "Ona borçlandı."

Aşil başını salladı. Gazap sonunda yaşlı adamı üzerinden attığında, iki Yunan savaşçısı kendilerini kartal bedelli canavarın üzerine attılar ve onu yere yapıştırdılar. Gazap onları pençeledi, gagaladı, ama iki adam sonunda olmaları gerektiği gibi, kahraman gibi davranmaya başlamışlardı.

Sonunda, Gazap'ın birer kanadına çöktüler ve kuş nefretle haykırdı:

"Bunun için Hades'e gideceksiniz."

196

"Zaten bizi Hades'e götürecektin, değil mi? Teus'u yakalamana yardım ettiğimizde bize ihanet edecektin, değil mi?"

"Elbette!" diye gakladı Gazap. "Elbette!.."

Yaratık savunmasızca sırtüstü yatıyor, gökyüzüne bakıyordu. Sonra gözlerini, yukarıdaki bir şeye dikti. Teus'un aptallık edip geri mi döndüğünü merak ettim. Başımı kaldırdım. Tapınağın üzerinde kırmızı-beyaz çizgili bir balon

süzülüyordu. Babam sepetten el sallıyordu.

"Rüzgâr değişti Nell!" diye bağırdı. "Doğu Yakası'na gidiyoruz!

Onca parayla, özgür olacağız!"

Sonra aşağıya halat attı ve halatı iki elimle yakaladım.

Ona tüm paranın gittiğini söylemedim. Beni bırakabilirdi!

Daha sonra söyledim.

Beni sepete çekti ve ateşe daha fazla saman atmak için

döndü. Balon bulutların arasına yükseldi ve beni bu pis

şehirden alıp yükselen güneşe altın rengi parlayan temiz

bulutlara taşıdı.

Elli kafalı ve yüz kollu, kuşa benzeyen bir yaratık uçaır

rak yanıımızdan geçti ve yıldızlara doğru gitti. "Güle güle,

Hek!" diye seslendim. Yaratık bütün kollarını salladı. 35

numaralı kafa, "Buraya gelirken gördüğüm bir gezegene

gidiyorum... oradakiler normal. HEPSİNİN elli kafası var!

Ve kızlar muhteşem!"

Sonra gözden kayboldu.

197

Babam canavara baktı ve "Bir gün hepimiz bu şekilde

uçabileceğiz," dedi. "Havada, dilediğimiz yöne gidebilece-

ęiz ve rüzgârla sürüklenmeyeceğiz."

"Hayır, gidemeyeceğiz!" dedim alayla. "Her neyse, rüz-

gârın süpürdüğü yere gitmek daha eğlenceli. Macera olu-

yor. İnsanların uçması gerekseydi, tanrılar bize kanat ve-

rirdi."

Balon, rüzgâra kapılıp hızla ırmağın doğu yakasına sü-

rüklenirken, babam silindir şapkasını kafasına sıkı sıkı ge-

çirdi.

"Bir gün uçacağız diyorum sana. Biliyorum. Bana güven. Ben bir doktorum."

Ona baktım ve güldüm:

"Hayır, değilsin baba. Hayır, değilsin."

S O N SÖZ

ADEN -1857

Öykümün sonu böyle işte... 1795 senesinde başıma gelenlerin öyküsü. O zamandan bu yana, Adenli Helen neler mi yaşadı?

Bunu anlatmak için düzinelerce kitap yazmak gerekir.

Ama bu öykü için önemli olan kısımları anlatayım.. .41

Yirmi sene sonra Aden'e döndüm. Artık insanlar gösteri yapan adamı ve onları kandırıp paralarını alan kızı unutmuştu.

Orayı ziyaret etmek için gitmiştim. Ve şimdi, altmış iki sene sonra, geri döndüm.

Şehir değişmiş. Her zamankinden de kirli ve dolambaçlı.

Fabrikalar şehrin üzerine engin bir şemsiye gibi yayılan, mor dumanlar kusuyor.

41

Aşil ve Paris'in sonu efsane kitaplarında var zaten. Orada, onların Kutsanmışlar Adası'na gittiklerini göreceksin. Belki de Zeus onlara acımıştır. Belki de acımamıştır. Aşil'e gelince... evet, Aşil... eski düşmanı Truvalı Helen'le bir araya geldi. Uğruna 100 geminin denize açıldığı yüzle. Hayat tuhaf. Efsaneler daha da tuhaf.

199

Vahşi İnsanlar gitmiş, şehrin tahta surları yıkılmış. Ova

lara şehirli ler taşınmış. Tüfeklerini kullanarak Koşan Ayı'yı ve halkını dağlara sürmüşler. Orada, bir avuç Vahşi İnsan kalmış yalnızca.

Teus olsa, kendini suçlardı. Ama ben, şahsen, insanların açgözlülüğünü çok iyi bildiğimden, Aden'in kötü halkının, diledikleri her şeyi ele geçirmelerini, hiçbir şeyin engellemeyeceğini düşünüyorum.

Neden mi bu zalim ve harap şehirde kalmak istiyorum?

Teus'un şehre ilk ziyaretini 1858 senesinde yapacağını hatırladım. Onu bir kez daha görmek istediğime karar verdim. Gerçi o beni tanımayacak... benimle karşılaşmış olmayacak. Hem, ben artık yaşlı bir kadıyım, onun genç bir prensesi kurtarmasına yardım eden o genç kız değilim. Ama bir gün Kahraman Tapınağı'na gittim. Bu kahramanın kim olduğunu görmek istedim.

Tapınak tozlu ve çürümüşü. Solgun bir ilanda, 'Bakıcı aranıyor. Belediye Başkanı Mucklethrift'e başvurun' yazıyordu.

İçeri girdim.

Heykel, lime lime olmuş bir örtünün altında duruyordu. Örtüyü çektim ve taştan oyulmuş şekle baktım. Heykelin yüzüne baktım.

Şok geçirdim. Ve şaşırdım. Ve memnun oldum. Ve hüznlendim.

200

Heykeli yine örttüm ve belediye binasına gittim.

Bakıcı olarak işe girdim. Ben çok iyi bakarım.

Teus bir sene içinde dönecek.

Umarım onu görecek kadar yaşarım. Aradığı şeyi orada bulamayacağını biliyorum, çünkü çoktan 1858'e gitmişti ve başarısız olmuştu.

Yanıt, geçmişte bir yerde. Benim gibi insanlar geri dönemez.

Ama, tanrılar varsa, Teus'un aradığı şeyi bulması için dua ediyorum onlara.

Bulacağını biliyorum. Bulacağından eminim.

S Ö Z L Ü K

Aşil: Truva Savaşı'ndaki güçlü ve korkusuz bir savaşçı.

Küçük bir bebekken annesi onu ayak bileklerinden tutup Stiks Irmağı'na soktu. Bu onun, ayak bilekleri hariç tüm vücudunu ölümsüz kıldı.

İntikamcı / Gazap: Tanrıların verdiği güçlere sahip bir kartal. Zeus ona, her gün Prometheus'un karaciğerini sökmesini emretmişti.

Hekatonkheir: Son derece güçlü ve vahşi olan dev bir canavar. Yüz kolu ve elli kafası vardı.

Helen: Sparta Kraliçesi. O kadar güzeldi ki erkekler onunla olabilmek için savaşlar başlattı. Paris tarafından kaçırılışı, Truva Savaşı'nın sebebi oldu.

Hera: Olimpos tanrılarının kraliçesi. Kronus ve Rhea'nın kızı, Zeus'un kız kardeşi ve karısıydı. Hera'ya aslolarak evlilik ve doğum tanrıçası olarak tapılırdı.

202

Hermes: Zeus'un oğlu ve tanrıların habercisi. Görevi, ölülerin ruhlarına yol göstermek ve onları Yeraltı'na

götürmekti.

Paris: Truva Kralı. Sparta kraliçesi Helen'i kaçırmayı

Truva Savaşı'nı başlattı.

Poliksena: Güzel Truva prensesi; Kral Priam'ın en küçük kızı.

Prometeus: Zeus ve tanrılardan ateşi çalan bir Titan.

Zeus, ceza olarak Prometeus'un sonsuza kadar Kafkas

Dağlarına zincirlenmesini emretti. Orada bir kartal, karaciğerini yiyecekti. Her gün karaciğeri kendisini yenileyecek, böylece ceza sonsuza dek sürecekti.

Truva: Antik Yunan dönemine ait efsanevi bir şehir.

Yıllarca süren Truva Savaşı'nın sahnesi.

Zeus: Kronus ve Rhea'nın en küçük oğlu; Olimpos

Dağı'nın ve orada yaşayan tanrılar topluluğunun

ulu hükümdarı. Adaleti korur, kanunlara ve ahlaka

uyulmasını sağlardı; hem insanların hem tanrıların ruhani lideriydi.